

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษา มักออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

English Pronunciation Error in English Conversation Classes
at Rajamangala University of Technology Thanyaburi

นางเบญจพร มีพร้อม จันทร์คล้าย

สาขาวิชาภาษา คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2557

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษา มักออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

นางเบญจพร มีพร้อม จันทร์คล้าย

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2557

RESEARCH REPORT

ENGLISH PRONUNCIATION ERROR IN ENGLISH CONVERSATION CLASSES
AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THANYABURI

BENJAPORN MEEPRM JANKLAI

Western Languages Department

Faculty of Liberal Arts

Rajamangala University of Technology Thanyaburi

May 2014

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือทุนอุดหนุนการวิจัยจากเงินงบประมาณของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และการดำเนินงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีของผู้มีส่วนร่วมทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็น คณะผู้บริหารคณะศิลปศาสตร์ที่เล็งเห็นประโยชน์จากการศึกษาวิจัย นักศึกษาที่ร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้ช่วยนักวิจัย บรรณารักษ์ ห้องสมุดคณะศิลปศาสตร์และห้องสมุดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คณาจารย์ในสาขาภาษาตะวันตก โดยเฉพาะอาจารย์บรรเทา เพิ่มเกษตรวิทย์ที่อนุเคราะห์มอบตำราที่มีคุณภาพทางด้านสัตศาสตร์เพื่อเป็นข้อมูลหลักเบื้องต้นในการทำวิจัยครั้งนี้และสละเวลาสนทนาแลกเปลี่ยนแบ่งปันความรู้เสมอมา ที่จะละเลยเสียมิได้คือ ขอขอบคุณความหวังใจของทุกคนในครอบครัวและเพื่อนร่วมงานที่คอยเป็นกำลังใจผลักดันให้มีความมุ่งมั่นเรื่อยมา รวมถึงเจ้าหน้าที่ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องทำให้การดำเนินการวิจัยนี้เป็นไปได้อย่างราบรื่นจนบรรลุผล

คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะคุณแต่บุพการี ครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา และให้ความกรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

นางเบญจพร มีพร้อม จันทร์คล้าย

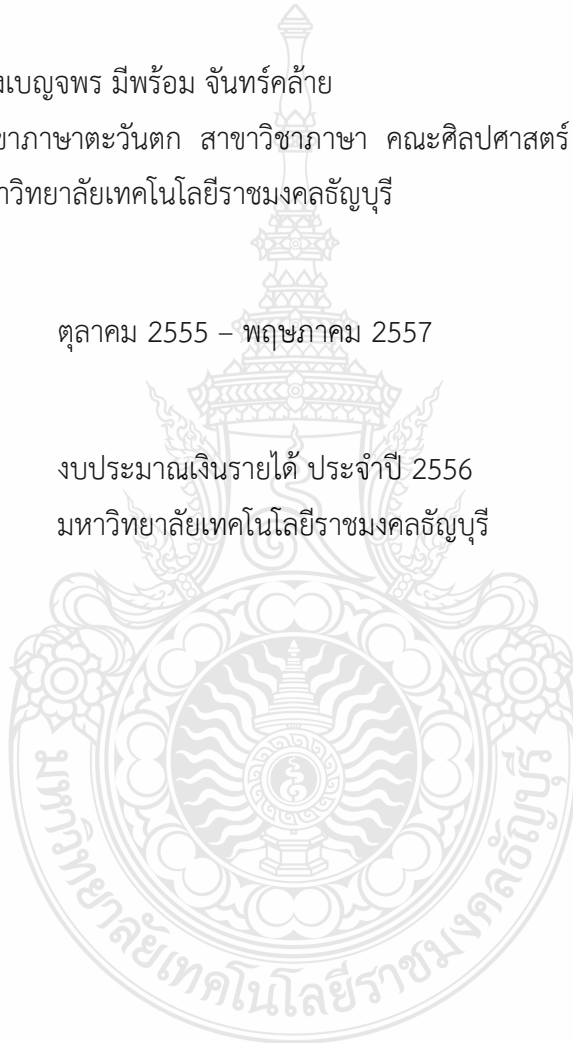
ผู้วิจัย

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษา มักออกเสียงผิดในการเรียน
สนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลธัญบุรี
(ภาษาอังกฤษ) English Pronunciation Error in English
Conversation Classes at Rajamangala University
of Technology Thanyaburi

ผู้วิจัย นางเบญจพร มีพร้อม จันทร์คล้าย
สาขาภาษาตะวันตก สาขาวิชาภาษา คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ระยะเวลาการวิจัย ตุลาคม 2555 – พฤษภาคม 2557

แหล่งทุนอุดหนุน งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี 2556
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำศัพท์ เสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษที่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีปัญหาในการออกเสียง และเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียง ภาษาอังกฤษกับอิทธิพลจากภาษาแม่โดยการใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อวัด ความสามารถในการออกเสียงควบคู่กับการใช้แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลด้านทัศนคติและพฤติกรรมการ เรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอนจากนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 แยกเป็น 30 คน จากสายสังคมศาสตร์ และ 30 คน จากสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ทั้งนี้ แบบทดสอบการออกเสียงและแบบสอบถามใช้การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของ เครื่องมือโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา ซึ่งแบบทดสอบการออกเสียงได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .940 และแบบสอบถามได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .794 จึงถือว่าเครื่องมือทั้งสองฉบับนี้มีความเชื่อมั่นสูง

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. จากการทดสอบออกเสียงคำศัพท์ 100 คำ พบว่า ไม่มีคำใดที่นักศึกษาออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่มี 3 คำที่ทุกคนออกเสียงผิด คิดเป็นร้อยละ 100 ได้แก่ คำว่า 'first' 'photographer' และ 'territory' ส่วนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องร้อยละ 50 ขึ้นไปนั้น มีอยู่ 14 คำ ได้แก่ 'natural' 'aim' 'problem' 'apple' 'married' 'trial' 'really' 'introduction' 'nine' 'designer' 'figure' 'occasionally' 'overseas' และ 'card' โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาออกเสียงถูก ประมาณร้อยละ 28
2. เสียงพยัญชนะที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงทำย ได้แก่ เสียง /t/ /d/ /p/ /s/ /z/ /v/ /dʒ/ และมักไม่ออกเสียง /m/ /n/ /t/ /d/ ที่เป็นพยัญชนะท้ายมาพร้อมสระ /ai/ และสระ /au/ ส่วนเสียงที่นักศึกษาออกเสียงไม่ถูกต้องเลย คือ เสียงเสียดแทรกและเสียงเปิดม้วนลิ้น ได้แก่ เสียง /θ/ /θ/ /v/ /z/ /r/ นอกจากนี้ พบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบ กล้าโดยมักออกไม่ครบทุกเสียง พบได้ในทุกตำแหน่งของคำ
3. เสียงสระที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง ได้แก่ /ə/ /æ/ /e/ /ɪ/ /i/ /ɒ/ และเสียงสระประสมที่มีปัญหา ได้แก่ เสียง /eɪ/ /aɪ/ /ju/ /jə/ /ju:/ /aʊ/ /ɪə/ /əɪ/
4. นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในด้านบวก โดยมีแนวโน้มในการ พัฒนาภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากกิจกรรมแนวบันเทิง

ABSTRACT

The objective of the study was to investigate English pronunciation errors; including lists of spiny vocabularies, consonants and vowels, made by undergraduate students. It also aimed at studying the influence of their mother tongue on the errors. A pronunciation test was applied to collect the pronunciation output while a developed questionnaire was used to collect the information on the students' attitudes and behaviors on English learning.

60 samples were selected with the multi-stage random sampling from RMUTT undergraduate students registering in the English Conversation course for Academic Year 2013 Semester 2. They were categorized into 2 groups with 30 samples from a faculty in Social Sciences and 30 from Sciences and Technology. Data was analyzed using descriptive statistics including percentage, mean, and standard deviation. Reliability of the pronunciation test and the questionnaire was measured using Cronbach's Coefficient Alpha formula and it showed .940 and .794, respectively. According to the statistics, the reliability of both instruments was considered to have high confidence. The results of the study were as follows:

1. None of the samples could totally contribute with a sufficient accuracy in pronouncing the 100 words listed in the pronunciation test. In contrast, 3 words were found with 100 percent mistaken: 'first,' 'photographer,' and 'territory'. However, 14 words came up with right pronunciation by 50 percent and more of the samples; including 'natural,' 'aim,' 'problem,' 'apple,' 'married,' 'trial,' 'really,' 'introduction,' 'nine,' 'designer,' 'figure,' 'occasionally,' 'overseas,' and 'card'. On average, students' pronunciation intelligibility was about 28 percent.

2. The samples had trouble pronouncing final consonants [t//d//p//s//z//v//dʒ/] and often dismissed final [m/ /n/ /t/ /d/] whenever presenting with /aɪ/ and /aʊ/. Regularly, all of fricatives and retroflex [ð//θ//v//z//r/] were incorrectly produced. The findings illustrated that students had difficulty pronouncing consonant clusters in all positions.

3. The samples encountered a problem in pronouncing vowels [ə/ /æ/ /e/ /ɪ/ /i/ /ɒ/] and diphthongs [eɪ/ /aɪ/ /ju/ /jə/ /ju:/ /aʊ/ /ɪə/ /əɪ/] due to its spelling varieties.

4. Majority of the samples revealed a positive attitude towards the English language and they are potentially convinced to develop their autonomous practices successfully with self-concept entertainment activities.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	ก
ชื่อโครงการวิจัย ผู้วิจัย ระยะเวลาการวิจัย แหล่งทุนอุดหนุน.....	ข
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
คำถามวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์.....	6
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	7
ระบบตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาอังกฤษ.....	7
ระบบตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาไทย.....	15
เปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษกับภาษาไทย.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ.....	28
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	31

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	32
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	32
ตัวแปรที่ศึกษา.....	33
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	33
การเก็บและรวบรวมข้อมูล.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	37
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ข้อมูลสถานภาพทั่วไปและภูมิหลังทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	38
ข้อมูลการประเมินความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	44
ทัศนคติต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ.....	47
กลยุทธ์การเรียนรู้และการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา.....	47
ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษจากแบบสอบถาม.....	49
ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาประเมินจาก แบบทดสอบการออกเสียง.....	50
ความถี่ในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องของนักศึกษา.....	53
คำศัพท์และเสียงภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง.....	59
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	65
สรุปผลการวิจัย.....	65
การอภิปรายผล.....	68
ข้อเสนอแนะ.....	73
ข้อเสนอแนะด้านการจัดการเรียนการสอนสนทนาภาษาอังกฤษ.....	73
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	75
บรรณานุกรม.....	76
ภาคผนวก.....	83

	หน้า
ภาคผนวก ก สัทอักษรที่ใช้ในการวิจัย.....	83
สัทอักษรสากล (IPA: The International Phonetic Alphabet).....	84
ความแตกต่างของสัทอักษรแบบอังกฤษและอเมริกัน.....	85
ภาคผนวก ข แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยคำศัพท์จากบทเรียนวิชา สนทนาภาษาอังกฤษ.....	87
ภาคผนวก ค แบบสอบถามเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา.....	91
ประวัติผู้วิจัย.....	101

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ระบบหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษจำแนกตามแหล่งเกิดเสียง และลักษณะการเปล่งเสียง.....	9
2	ตำแหน่งของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ปรากฏในคำ.....	10
3	การใช้พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำของภาษาอังกฤษ.....	11
4	การใช้พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำของภาษาอังกฤษ.....	12
5	ระบบหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษ.....	13
6	ระบบหน่วยเสียงสระประสมในภาษาอังกฤษ.....	14
7	ระบบหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย.....	16
8	กลุ่มพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย.....	17
9	ระบบหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาไทย.....	18
10	เปรียบเทียบการเสียงวรรณยุกต์และรูปวรรณยุกต์ที่ใช้ตามหมู่ไตรยางศ์.....	20
11	การประเมินปัญหาของตนเองด้านการฟัง.....	44
12	การประเมินความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	45
13	ทัศนคติต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ.....	47
14	กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลในห้องเรียนของนักศึกษา.....	47
15	กลยุทธ์การฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา.....	48
16	รายการคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียงและการถ่ายเสียง.....	50
17	ผลการทดสอบการออกเสียงของนักศึกษาเรียงตามคะแนน.....	53
18	ผลการทดสอบออกเสียงของนักศึกษาเรียงตามคะแนนรายบุคคล.....	56
19	คะแนนเฉลี่ยของผลการทดสอบออกเสียงของนักศึกษา.....	58
20	รายการการถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษา.....	59

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกคณะและหลักสูตรที่ศึกษา.....	38
2	สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ.....	39
3	สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ.....	39
4	สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวุฒิการศึกษาก่อนเข้าศึกษา ระดับปริญญาตรี.....	40
5	ภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประวัติการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ.....	40
6	ภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเว้นว่างจากการเรียนภาษาอังกฤษ ในชั้นเรียนก่อนเข้าศึกษาระดับปริญญาตรี.....	41
7	ทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความชอบภาษาอังกฤษ.....	41
8	ทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับชั้นที่มีผลต่อความชอบ ภาษาอังกฤษ.....	42
9	การมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ.....	44
10	ระดับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การพูดและการฟัง) ที่จะใช้โต้ตอบกับ ชาวต่างชาติในชีวิตประจำวัน.....	46
11	ระดับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การพูดและการฟัง) ที่จะใช้โต้ตอบกับ ชาวต่างชาติในการทำงาน.....	46
12	จำนวนคำศัพท์ทั้งหมดที่นักศึกษารายบุคคลออกเสียงถูกต้อง เรียงตามความถี่.....	58

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ในปัจจุบันนี้ คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ภาษาอังกฤษได้ถูกยกระดับขึ้นมาเป็นที่ยอมรับว่า เป็น "ภาษาสากล" (Global English) แล้วอย่างไม่มีข้อสงสัย เพราะมีการนำมาใช้กันอย่างกว้างขวาง ปะปนอยู่ในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป แพร่หลายอยู่แทบจะทุกพื้นที่ในโลกนี้ไม่มากก็น้อย ตัวอย่างที่เด่นชัด เช่น การปรากฏในคำทับศัพท์บางคำที่ใช้เหมือนกันทั่วโลก อย่าง คอมพิวเตอร์ ไวรัส ลิฟท์ แท็บเล็ต หรือ สมาร์ทโฟน เป็นต้น และถือเป็นภาษาหลักในโลกอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังจัดว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่ได้รับการจัดให้มีการเรียนการสอนเป็นอันดับต้น ๆ อีกทั้ง ตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ได้ระบุให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการของการสื่อสารการบิน และในทะเล รวมถึง เป็นภาษาราชการที่ใช้สำหรับองค์การระหว่างประเทศอีกหลายแห่ง เช่น องค์การสหประชาชาติ คณะกรรมการโอลิมปิกสากล หรือแม้แต่กลุ่มประเทศอาเซียนที่เป็นเรื่องใกล้ตัวมากสำหรับคนไทย

สำหรับความสำคัญของภาษาอังกฤษสำหรับประเทศในฝั่งตะวันตก มีข้อสังเกตที่น่าสนใจจากเว็บไซต์วิกิพีเดีย (www.wikipedia.com) สรุปรายงานไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการศึกษาเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุดในเด็กวัยกำลังศึกษาเล่าเรียน ถึงร้อยละ 89 ซึ่งนำหน้าภาษาฝรั่งเศสที่มีผู้เรียนอยู่ที่ร้อยละ 32 ในสหภาพยุโรป (EU) ที่ประชากรส่วนใหญ่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ทั้งนี้ คนส่วนใหญ่ในยุโรป ประมาณร้อยละ 68 ยังคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีประโยชน์ ในขณะที่ร้อยละ 25 เท่านั้นที่สนับสนุนว่าภาษาฝรั่งเศสมีประโยชน์มากกว่า หากหันกลับมาพิจารณาในส่วนของประเทศฝั่งตะวันออกที่มีประชากรมากที่สุดในโลกอย่างประเทศจีน พบว่า จากการที่จีนเปิดประเทศโดยการเข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (WTO) ส่งผลให้บริษัทต่างชาติทยอยเข้าไปลงทุนในจีนมากขึ้น กอปรกับการรับเป็นเจ้าภาพงานระดับโลกอีกหลากหลาย อาทิ เช่น การจัดการแข่งขันโอลิมปิกเมื่อปี 2008 และเป็นเจ้าภาพจัดงานเวิลด์เอ็กซ์โป (World Expo 2010) นั้น เป็นตัวกระตุ้นอย่างดีให้คนจีนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นการสร้างโอกาสสู่การศึกษาในระดับสูงและการสร้างโอกาสที่ดีทางธุรกิจ

สำหรับประเทศไทยเองนั้น จริงๆ แล้วมีการพยายามผลักดันและส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษมาโดยตลอด แต่ตัวกระตุ้นที่ชัดเจนว่าต้องพัฒนาภาษาอังกฤษอย่างจริงจังเพื่อความมั่นคงที่ยั่งยืน เห็นจะเป็นการเป็นประชาคมอาเซียน (AEC) ในปี 2558 ซึ่งประเทศไทยต้องมีการเตรียมความพร้อมในหลายด้านโดยเฉพาะการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล

จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรผลักดันให้นักศึกษาไทยซึ่งจะออกไปประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษานั้นนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการเตรียมบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ของประเทศไทยให้มีความพร้อมทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาต่อทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนเพื่อการทำงานจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน และยิ่งทวีความจำเป็นขึ้นอีกเมื่อประเทศไทยเข้าสู่ภาวะเปิดเสรีอย่างสมบูรณ์ในการแลกเปลี่ยนทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมระหว่างประเทศสมาชิกที่อยู่ในประชาคมอาเซียนดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น

ทั้งนี้เราจะเห็นได้ว่าระบบการศึกษาของประเทศไทยนั้นมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในทุกระดับชั้นโดยเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล จนถึงระดับอุดมศึกษายาวนาน แต่ผลปรากฏว่าผู้เรียนมีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมากจนไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้เมื่อจบการศึกษาจนทำให้เกิดการสูญเปล่าทั้งในเรื่องของเวลาและงบประมาณทางการศึกษามาโดยตลอด (สุมิตรรา, 2540) และแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำนโยบายที่ชัดเจนในการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ที่กำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทุกช่วงชั้น อันจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างน้อยเป็นเวลา 12 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) ซึ่งต่อมายังมีการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นให้ในหลักสูตรแต่ละหลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนมีสมรรถนะที่สำคัญอย่างน้อย 5 ประการ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ซึ่งหนึ่งในสมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียนนั้น คือทักษะในการสื่อสาร ที่รวมทุกทักษะไม่ว่าจะเป็นความสามารถในการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าภาษาอังกฤษคือภาษาต่างประเทศแรกที่มีความจำเป็นต่อการศึกษาริเริ่มในปัจจุบัน แต่ผลสำรวจความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย ปี 2553 (กาญจนาและประกายแก้ว, 2553) ซึ่งวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยคะแนน CU-TEP (Chulalongkorn University Test of English Proficiency) และค่าเฉลี่ยคะแนน TOEFL ที่ปรากฏในรายงาน TOEFL Test and Score Data Summary Bulletins ปรากฏว่ามาตรฐานภาษาอังกฤษของบัณฑิตที่จบในประเทศไทยต่ำกว่าเกณฑ์สากลที่จะศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ นอกจากนี้ เว็บไซต์ผู้จัดการออนไลน์ (www.manager.co.th) ได้รายงานผลจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาษาอังกฤษ English Proficiency Index ประจำปี 2556 โดยสถาบันสอนภาษาระดับโลก Education First ที่ได้ทดสอบในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ใน 60 ประเทศทั่วโลก โดยมีการแบ่งผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มผลสัมฤทธิ์สูงมาก สูงปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ปรากฏว่า ประเทศไทยรั้งอันดับที่ 55 อยู่ในกลุ่มใช้ภาษาอังกฤษได้ในระดับต่ำมากหรือต่ำสุดนั่นเอง ในขณะที่ประเทศอื่นๆ ในกลุ่มอาเซียน เช่น มาเลเซีย อยู่อันดับที่ 11 สิงคโปร์ อยู่อันดับ 12 อินโดนีเซีย อยู่อันดับที่ 25 เวียดนาม อยู่อันดับที่ 28 เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดสอบอื่นๆ เช่น ผลการทดสอบโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) ที่ไทยมีอันดับ

และคะแนนลดลง ซึ่งอาจทำให้ประเทศไทยมีวิกฤตระยะยาวในเรื่องของคุณภาพการศึกษาและอาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศด้วย เพราะทั้งสองเรื่องนี้เป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องและส่งเสริมกัน หากการศึกษาพัฒนาไปในทางที่ดี เศรษฐกิจก็จะดีตามไปด้วย

รูปแบบการเรียนการสอนทางด้านภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ที่พบเห็นคือ ผู้เรียนชั้นพื้นฐานทั่วไปมักเน้นการเรียนเพื่อทำข้อสอบ ดังนั้นจะเน้นที่การใช้ไวยากรณ์และหลักการใช้ภาษา หากแต่เป็นที่ประจักษ์ว่าเมื่อต้องใช้การสื่อสารระหว่างบุคคลในสถานการณ์จริง คนไทยยังประสบปัญหาในการสื่อสารออกมาได้อย่างคล่องแคล่วและไม่สละสลวยเท่าที่ควร และจากการสังเกตบางคนถึงขั้นหลีกเลี่ยงการพบปะกับชาวต่างชาติเลยทีเดียว ทั้งๆ ที่คนไทยใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลามากกว่า 10 ปี แต่มีกลุ่มคนบางกลุ่มเท่านั้นที่พัฒนาได้จนถึงขั้นใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น โดยรวมแล้วผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของคนไทยยังไม่สามารถตอบสนองต่อความคาดหวังของสังคมที่ต้องการตอบโจทย์ความต้องการของการพัฒนาประเทศได้เท่าที่ควรจะเป็น

จากการศึกษาวิจัยในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลายๆ งานที่ผ่านมาพบว่า ผู้เรียนต่างก็มีปัญหาในส่วนของกรังและการพูด ซึ่งกรังและการพูดนี้ต่างก็มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ “การออกเสียง” โดยตรง และการที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการกรังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นโดยพื้นฐานแล้ว เกิดจากหลายอิทธิพล ซึ่งหนึ่งในอิทธิพลหลักคือการแทรกแซงของภาษาแม่ สำหรับคนไทยเองนั้น อิทธิพลที่แทรกแซงในที่นี้คือภาษาไทย ที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษในแทบทุกกรณี (ปรารมภ์รัตน์, 2537)

นอกจากการออกเสียงไม่ชัดเจน ผิดพลาด ขาดความมั่นใจหรือสะกดคำไม่เป็นของผู้เรียนที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษแล้ว ผู้สอนภาษาอังกฤษและนักวิจัยทางด้านภาษาหลายๆ ท่านยังเชื่อว่า ปัญหาการพูดและการสื่อสารนี้อาจเกิดจากหลายปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทางตรงและทางอ้อม (Jakobovits, 1971 และ Walberg, 1989 อ้างใน อังนัฏฐา ทรัพย์เล็ก, 2554) เช่น (1) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ได้แก่ คุณภาพของผู้สอน เกณฑ์การประเมินและโอกาสทางการเรียนของผู้เรียน (2) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียนเอง ได้แก่ เจตคติ ความสนใจ ความถนัด ทักษะและกลยุทธ์ในการเรียนรู้ (3) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม หรือปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ องค์กรประกอบทางภาษาของตน ภาวะสองวัฒนธรรมในสังคมและความยึดมั่นในภาษาตน หรือ สภาพแวดล้อมทางบ้านและสถานศึกษา โดยเรื่องของเจตคตินั้น ไคลน (Klein, 1990) ให้ความเห็นว่า หากผู้เรียนภาษาที่สองใดๆ มีเจตคติที่ดีต่อภาษานั้นแล้ว ผู้เรียนรายนั้นจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้ที่มีเจตคติที่ไม่ดี

จากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น การวิจัยในเรื่องของคำศัพท์ที่ผู้เรียนมักออกเสียงผิดบ่อยครั้งจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอีกประการหนึ่งที่จะใช้นามาวิเคราะห์หาสาเหตุที่ชัดเจนของปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนภาษาอังกฤษ อันจะยังประโยชน์ในการหาวิธีแก้ไขที่เหมาะสมกับแต่ละกลุ่มผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาหรือชี้แนะแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษที่ดีต่อไปในอนาคต และนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาประเทศที่ตั้งไว้

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อศึกษาและประมวลคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มักออกเสียงผิด
- 2.2 เพื่อศึกษาเสียงมีปัญหาสำหรับผู้เรียนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 2.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผิดกับอิทธิพลการออกเสียงในภาษาแม่ของผู้เรียนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 2.4 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

3. คำถามวิจัย

- 3.1 เสียงใดบ้างที่เป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- 3.2 ภาษาแม่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือไม่
- 3.3 นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษหรือไม่
- 3.4 กลยุทธ์การเรียนรู้และฝึกฝนใดบ้างที่นักศึกษามีแนวโน้มเลือกใช้เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของตนเอง

4. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัย การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงผสม (Mixed Research) ดำเนินการศึกษา 2 แบบ คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเสียงพยานและสระที่เป็นปัญหาในคำศัพท์เดี่ยว โดยศึกษาเสียงโดยรวมในทุกตำแหน่งของคำ

4.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้การวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

4.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling) โดยใช้การสุ่มเชิงกลุ่มบริเวณ (cluster random sampling) ผสมผสานกับการใช้การสุ่มแบบแบ่งประเภท (stratified random sampling) กลุ่มตัวอย่างที่ได้มีจำนวน 60 คน จากนักศึกษาในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ 2 กลุ่มเรียน ซึ่งประกอบด้วย 30 คนจากกลุ่ม A (คณะทางด้านสังคมศาสตร์) และ 30 คนจากกลุ่ม B (คณะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี)

5. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

5.1 ทำให้ตระหนักถึงเสียงที่มีปัญหาสำหรับนักศึกษาและเห็นปัจจัยต่างๆ ที่อาจมีส่วนทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย

5.2 ได้ทราบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งในและนอกห้องเรียน อันจะสามารถนำไปปรับกลยุทธ์ในการเรียนการสอน หรือจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอื่นๆ ที่จำเป็นในการส่งเสริมศักยภาพสูงสุดทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาปัจจุบันและนักศึกษาในอนาคตได้

5.3 ได้รับรู้ภูมิหลังทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่หลากหลายและเจตคติทางด้านภาษาอังกฤษซึ่งสามารถนำมาเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาด้านนโยบายการจัดการหลักสูตรวิชาชีพ เฉพาะ วิชาศึกษาทั่วไปหรือปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการปรับพื้นฐานนักศึกษาที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย

5.4 ผลของการวิจัยสามารถนำไปต่อยอดเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการออกเสียงรวมถึงการพูดหรือการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้งในมหาวิทยาลัยทางด้านวิชาการและทางด้านเทคโนโลยี รวมถึงหน่วยงานต่างๆ ที่สามารถนำผลการศึกษานี้ไปประยุกต์กลยุทธ์ที่จะส่งเสริมให้คนในองค์กรใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคตได้

6. นิยามศัพท์

- 6.1 **นักศึกษา** หมายถึง ผู้ที่เรียนสนทนาภาษาอังกฤษ ที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่ม A และกลุ่ม B ซึ่งกำลังศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 6.2 **ภาษาแม่** หมายถึง ภาษาไทย (เฉพาะส่วนที่บรรยายเกี่ยวข้องกับนักศึกษา)
- 6.3 **ความสามารถในการออกเสียง** หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
- 6.4 **พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ** หมายถึง กลยุทธ์ในการเรียนรู้ในห้องเรียน และกลยุทธ์ในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา
- 6.5 **การสื่อสารภาษาอังกฤษ** หมายถึง การพูดและการฟัง ซึ่งเน้นเฉพาะการสื่อสารเฉพาะหน้าในที่นี้
- 6.6 **หลักสูตร/คณะทางด้านสังคมศาสตร์** หมายถึง คณะบริหารธุรกิจ
- 6.7 **หลักสูตร/คณะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี** หมายถึง คณะวิศวกรรมศาสตร์
- 6.8 **ผู้ตอบแบบสอบถาม** หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยหัวข้อ “คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษา มักออกเสียงผิดในการเรียน สอนทบทวนภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับทักษะ ภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะเฉพาะเรื่องการออกเสียงซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของการสื่อสารเฉพาะ หน้าที่สำคัญทักษะการฟังและพูดเป็นหลัก โดยจะนำเสนอวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. ระบบตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาอังกฤษ
2. ระบบตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาไทย
3. เปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษกับภาษาไทย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ
6. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. ระบบตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาอังกฤษ

พยัญชนะอังกฤษสมัยใหม่ประกอบด้วยอักษร 26 ตัว ได้แก่ a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, w, x, y, z สามารถเขียนได้ทั้งแบบตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ ตัวอักษรพิมพ์ เล็กและตัวเขียน

ระบบการสะกด หรืออักษรวิธี ของภาษาอังกฤษนั้นอาจพิจารณาได้ว่าซับซ้อนอยู่บ้าง จากการเปลี่ยนเสียงหรือการออกเสียงที่ไม่ไปด้วยกันกับอักษรวิธี อธิบายง่ายๆ ก็คือ การสะกด ภาษาอังกฤษหรือตัวอักษรและสระที่ปรากฏให้เห็นในคำนั้นๆ มิใช่ตัวชี้บอกการออกเสียงที่ถูกต้อง เสมอไป ซึ่งผู้ที่พูดภาษาอังกฤษจะยึดถือการออกเสียงตามการรูปการเขียนไม่ได้ กล่าวโดยทั่วไป ภาษาอังกฤษมิใช่อักษรวิธีเชิงหน่วยเสียง ดังตัวอย่างที่นำเสนอไว้โดย Permkasetwit (2008) ว่า ถึงแม้ภาษาอังกฤษจะมี 26 ตัวอักษร แต่เสียงในภาษาอังกฤษแทนได้มากกว่านั้น เช่น ตัวอักษร ‘a’ ตัวเดียวแทนเสียงที่ต่างกันได้มากถึง 7 เสียง ในรูปสระ เช่น hat, hate, all, any, art, above, orange เป็นต้น หรือตัวอย่างในเรื่องของพยัญชนะ ‘s’ ซึ่งอาจจะออกเสียงต่างกันในแต่ละคำ เช่น see, sure, visit ในทางกลับกัน เสียงเดียวกัน อาจไม่ได้มาจากการสะกดด้วยพยัญชนะหรือสระตัว เดิมก็ได้ เช่น เสียงสระประสม /ei/ อาจในคำเหล่านี้ซึ่งใช้รูปสระต่างกัน ได้แก่ cake, they, steak,

weigh, rain, may หรือ เสียงพยัญชนะ /f/ ซึ่งพบว่าเขียนต่างกันไปในคำว่า fell, stuff, photo, tough เป็นต้น สอดคล้องกับบทสรุปในเว็บไซต์วิกิพีเดีย (www.wikipedia.com) ที่ระบุไว้ว่า ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์สอดคล้องระหว่างเสียงกับอักษรน้อยกว่าภาษาอื่นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น ลำดับอักษร -ough สามารถออกเสียงได้ถึง 10 วิธี ผลของอักษรวิธีที่ซับซ้อนนี้ ไม่เพียงแต่ส่งผลต่อการออกเสียงเท่านั้น แต่การอ่านก็อาจกลายเป็นสิ่งท้าทายด้วย ซึ่งผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอาจต้องใช้เวลาานานกว่าภาษาอื่นจึงจะอ่านภาษาอังกฤษได้ คล่องแคล่วสมบูรณ์ ทั้งนี้ องค์ประกอบหลักในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร อาจแบ่งหลักๆ เป็น 3 ส่วนเพื่อความง่ายต่อการทำความเข้าใจดังนี้ คือ ระบบเสียงพยัญชนะ ระบบเสียงสระ และการเน้นเสียง

ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ (English Consonantal Sound System)

หากพิจารณาในรายละเอียดแล้ว ความสอดคล้องระหว่างการสะกดกับการออกเสียง พยัญชนะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่นั้น อาจไม่ซับซ้อนมากนักสำหรับตัวอักษรบางตัว ได้แก่ b, d, f, h, j, k, l, m, n, p, r, s, t, v, w, z ซึ่งแทนหน่วยเสียง /b/, /d/, /f/, /h/, /dʒ/, /k/, /ʌ/, /m/, /n/, /p/, /r/, /s/, /t/, /v/, /w/, /z/ อยู่แล้วตามลำดับ ถึงแม้จะมีอักษรตัวอื่นที่มีการออกเสียงแบบพิเศษอยู่บ้าง เช่น อักษร c และ g ปกติจะแทน /k/ และ /g/ แต่ยังมีเสียง c อ่อนที่ออกเสียงเป็น /s/ และเสียง g อ่อนที่ออกเสียงเป็น /dʒ/ เป็นต้น

เสียงพยัญชนะ ในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้ 24 หน่วยเสียงตามลักษณะด้านสัทศาสตร์ และหน้าที่ของพยัญชนะในภาษา (อัญชลี ภาสุกรนิรันดร์, 2542) โดยทั่วไปหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษจะถูกจัดให้เป็นคู่ๆ แต่ละคู่มีที่เกิดเสียง (point of articulation) ที่จุดเดียวกันของอวัยวะในช่องปาก และมีลักษณะการเปล่งเสียง (manner of articulation) แบบเดียวกัน เช่น /p, b/ เกิดคู่กันที่ริมฝีปาก และมีลักษณะการเปล่งเสียงแบบปิดกักลม แต่ขณะที่เปล่งเสียงทั้งคู่มีลักษณะที่เส้นเสียง (vocal cords) ไม่เหมือนกัน โดยที่ /p/ เป็นเสียงอโฆษะ (voiceless) คือ เส้นเสียงอยู่ห่างกันขณะเปล่งเสียงทำให้ไม่มีการสั่นสะเทือน ส่วน /b/ เป็นเสียงโฆษะ (voiced) คือ เส้นเสียงอยู่ชิดกันปิดกันไม่ให้ลมผ่านออกได้สะดวก เส้นเสียงจึงมีการสั่นสะเทือนขณะลมพยายามผ่านออก ทั้งนี้ เมื่อเปล่งเสียง /p/ ลมจะผ่านช่อง glottis มากกว่าเมื่อเปล่งเสียง /b/

ดังนั้น หากจำแนกเสียงพยัญชนะตามลักษณะการสั่นของเส้นเสียงแล้วนั้น จะแบ่งเป็นสองกลุ่ม (Permkasetwit, 2008: Davenport and Hannahs, 1998) ได้ดังนี้

เสียงอโฆษะ หรือเสียงไม่ก้อง (voiceless) ได้แก่ /p, t, k, f, θ, s, ʃ, tʃ, h/

เสียงโฆษะ หรือเสียงก้อง (voiced) ได้แก่ /b, d, g, v, ð, z, ʒ, dʒ, m, n, ŋ, l, r, w, y/

ในขณะที่เดียวกัน หากจัดกลุ่มตามตามแหล่งกำเนิดเสียง (point of articulation) และ ลักษณะการเปล่งเสียง (manner of articulation) จะได้ตารางระบบหน่วยเสียงพยัญชนะดัง แสดงไว้ด้านล่าง

ตารางที่ 1 ระบบหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษจำแนกตามแหล่งกำเนิดเสียงและลักษณะการเปล่งเสียง

แหล่งกำเนิดเสียง	โอษฐ์หุบ (bilabial)	ริมฝีปาก-ฟัน (labio-dental)	ฟัน (inter-dental)	ปุ่มเหงือก (alveolar)	หลังปุ่มเหงือก (post-alveolar)	ลิ้น-เพดานแข็ง (palato-alveolar)	เพดานแข็ง (palatal)	เพดานอ่อน (velar)	ริมฝีปาก-เพดานอ่อน (labio-velar)	เส้นเสียง (glottal)
การเปล่งเสียง										
เสียงขึ้นจมูก (Nasal)	m			n				ŋ		
เสียงระเบิด/เสียงหยุด (Plosive/Stop)	p b			t d				k g		
เสียงกักเสียดแทรก (affricate)						tʃ dʒ				
เสียงเสียดแทรก (fricative)		f v	θ ð	s z		ʃ ʒ				h
เสียงพยัญชนะกึ่งสระ (Glides/Semi-vowel)							j		w	
เสียงเปิด/ปลายลิ้นม้วน (Retroflex)				(r)	r					
เสียงข้างลิ้น (lateral)				l						

สรุปข้อมูลจาก จาก www.wikipedia.com, ราชบัณฑิตยสถาน (2532), Permkasetwit (2008) และ อัญชลี ผาสุกนิรันต์ (2542)

อย่างไรก็ตาม การแปรผันในการออกเสียงพยัญชนะอาจพบว่ามี ความแตกต่างกันไปตาม สำเนียง เช่น เสียง /r/ ในสำเนียงอังกฤษและสำเนียงออสเตรเลีย สามารถปรากฏก่อนสระเท่านั้น ดังนั้น ส่วนใหญ่จึงมักไม่มีเสียง /r/ ในการออกเสียงในตำแหน่งท้ายคำ เช่น ในคำว่า card /kɑ:d/ หรือ airport /'eə.pɔ:t/ แต่เราจะพบว่ามี การออกเสียงนี้ในสำเนียงอเมริกัน ดังนี้ card /kɑrd/ และ airport /'eər.pɔrt/ หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น เสียงระเบิดอิมพัลซ์ /p/, /t/ และ /k/ นั้น เป็นเสียง

ชนิด (aspirated stop) หรือเป็นเสียงมีลมพ่นออกมาด้วยบ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นพยางค์ที่มีการเน้น แต่กลับไม่ชนิดหลัง /s/ ที่ต้นคำ อย่างในคำว่า spin

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น รูปอักษรและหน่วยเสียงมีความแตกต่างกันในหลายบริบท จึงขอสรุปเป็นตารางเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะแต่ละตัวในแต่ละตำแหน่งของคำ โดยใช้สัญลักษณ์แทนเสียงหรือสัทอักษร (phonetic symbol) ตามหลักสัทอักษรสากล หรือ IPA (Phonetic Alphabet Chart) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ตำแหน่งของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ปรากฏในคำ

สัทอักษร	ตำแหน่งเสียงที่ปรากฏในคำ			สัทอักษร	ตำแหน่งเสียงที่ปรากฏในคำ		
	ต้นคำ	กลางคำ	ท้ายคำ		ต้นคำ	กลางคำ	ท้ายคำ
p	page	temple	tip	θ	theme	anything	health
b	bee	about	mob	ð	then	although	smooth
t	top	after	part	ʃ	sure	cashier	cash
d	day	lady	bad	ʒ	-	division	beige
k	character	liquor	mark	tʃ	chin	picture	teach
g	get	figure	vogue	dʒ	judge	gadget	change
f	phone	comfort	tough	ŋ	-	hanger	zinc
v	voice	never	save				
s	city	sister	loss				
z	zip	busy	has				
m	moon	amount	come				
n	know	designer	inn				
l	light	alive	call				
r	wreck	rural	door				
w	when	away	-				
j	youth	canyon	-				
h	hen	behind	-				

สรุปข้อมูลจาก ราชบัณฑิตยสถาน (2532) และ Permasetwit (2008)

พยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษ (Consonant Cluster)

พยัญชนะควบกล้ำ เป็นการออกเสียงรวมกัน 2 เสียงหรือมากกว่านั้น ในการออกเสียงคร่าวเดียวกันโดยไม่มีเสียงสระมาคั่น ในภาษาอังกฤษนั้นจะแตกต่างกับภาษาไทยเล็กน้อย คือ จะพบพยัญชนะควบกล้ำทั้งที่ตำแหน่งต้นคำและตำแหน่งท้ายคำ ซึ่งในภาษาไทยจะพบแค่เพียงที่ตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้น การออกเสียงลักษณะนี้ในภาษาอังกฤษอาจไม่ได้ส่งผลแค่ความหมายของคำที่เปลี่ยนไป แต่ทำให้ตีความผิดจากไวยากรณ์ที่ต้องการสื่อหากควบผิดในคำที่มีความหมายทางไวยากรณ์ เช่น แสดงช่วงเวลาของการกระทำ (tense) เป็นต้น

พยัญชนะทุกตัวในภาษาอังกฤษ สามารถเป็นพยัญชนะควบกล้ำได้ในตำแหน่งต้นคำ มีพบกลางคำบ้าง และจะพบมากในตำแหน่งท้ายคำ แต่สำหรับตำแหน่งท้ายคำนั้น จะมี 3 เสียงที่ไม่ปรากฏ คือ /h, w, j/

ในที่นี้ อาจสรุปเปรียบเทียบการใช้พยัญชนะควบกล้ำตามตำแหน่งที่พบในภาษาอังกฤษหลักๆ เฉพาะที่พบบ่อยในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ไว้ในตารางที่ 3 และ 4 โดยขอละเว้นการออกเสียงที่เปลี่ยนไปตามไวยากรณ์โดยการเติม -s หรือ -ed ที่ท้ายคำ เนื่องจากยังไม่ได้รวมทำการศึกษาในครั้งนี้ด้วย

ตารางที่ 3 การใช้พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำของภาษาอังกฤษ

พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำ			พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำ		
เฉพาะภาษาอังกฤษ	มีในภาษาไทย	ตัวอย่าง	เฉพาะภาษาอังกฤษ	มีในภาษาไทย	ตัวอย่าง
/-mp/	-	stamp	/-st/	-	mist
/-nθ/		month	/-ps/		collapse
/-ns/		mince	/-ts/		quartz
/-nt/		decent	/-ks/		tax
/-nd/		mind	/-pt/		kept
/-ntʃ/		lunch	/-kt/		act
/-ndʒ/		change	/-ft/		soft
/-ŋk/		Sink	/-lθ/		health
/-lp/		help	/-mpt/		attempt
/-lt/		salt	/-nst/		against
/-lk/		milk	/-ŋkt/		distinct
/-ld/		gold	/-ŋks/		larynx
/-lf/		wolf	/-kst/		next
/-lv/		solve	/-ksθs/		sixths
/-ls/		false	/-lfθs/		twelfths
/-lm/		film	/-mpts/		tempts
/-sk/		task	/-ksts/		texts

สรุปข้อมูลจาก Permasetwit (2008) และอัญชลี ผาสุขนิรันต์ (2542)

ตารางที่ 4 การใช้พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำของภาษาอังกฤษ

พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ			พยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ		
เฉพาะ ภาษาอังกฤษ	มีในภาษาไทย	ตัวอย่าง	เฉพาะ ภาษาอังกฤษ	มีในภาษาไทย	ตัวอย่าง
/sp-/		spill	/br-/		brown
/st-/		stop	/dr-/		drive
/sk-/		skim	/gr-/		green
/sm-/		smoke	/fr-/		friend
/sn-/		snake	/θr-/		three
/sw-/		swim	/ʃr-/		shriek
/sf-/		sphinx		/pr-/	price
/sj-/		sue		/tr-/	train
/sl-/		slow		/kr-/	cry
/bl-/		blank	/spr-/		spring
/fl-/		flower	/str-/		strong
/gl-/		glass	/skr-/		screen
	/kl-/	clean	/spl-/		splendid
	/pl-/	play	/spj-/		spew
	/kw-/	queen	/stj-/		studio
/tw-/		twinkle	/skj-/		skew
/dw-/		dwarf	/skw-/		square
/θw-/		thwart			
/bj-/		beauty			
/dj-/		due			
/fj-/		few			
/hj-/		huge			
/kj-/		cure			
/mj-/		music			
/nj-/		new			
/pj-/		pew			
/tj-/		tune			
/vj-/		view			

สรุปข้อมูลจาก Permkasetwit (2008) และอัญชลี ฝาสุชนินทร์ (2542)

ระบบเสียงสระในภาษาอังกฤษ (English Vowel System)

อันที่จริงแล้ว ภาษาอังกฤษมีอักษรสระแค่ 5 รูป ได้แก่ a, e, i, o, u แต่ภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงสระมากกว่าอักษรสระมาก ทำให้ความสอดคล้องระหว่างการสะกดและการออกเสียงสระในภาษาอังกฤษนั้นซับซ้อนกว่าพยัญชนะมากนัก เนื่องจากต้องมีการประยุกต์ใช้ เช่น ทำเป็นสระประสมหรือสระยาวอื่น ๆ

เสียงสระทั้งหมดในภาษาอังกฤษ เป็นเสียงโฆชะหรือเสียงก้อง (voiced) ซึ่งประกอบด้วย 21 หน่วยเสียง แบ่งเป็น 2 ประเภทหลักๆ คือ เสียงสระเดี่ยว (vowel) และ สระประสม (diphthong)

อนึ่ง ระบบหน่วยเสียงและการออกเสียงสระ สามารถแปรผันได้ตามสำเนียงหรือภาษาท้องถิ่นเช่นเดียวกันกับการออกเสียงพยัญชนะ แต่ในที่นี้ ขอยกตัวอย่างโดยอ้างอิงสำเนียงที่ใช้กันแพร่หลายมากที่สุด คือ สำเนียงอังกฤษมาตรฐานและสำเนียงอเมริกันมาตรฐานมาแสดงเพื่อความไม่สับสน ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 5 และตารางที่ 6

ตารางที่ 5 ระบบหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษ

สระเดี่ยว		ตำแหน่งเสียงที่ปรากฏในคำ		
สำเนียงอังกฤษ	สำเนียงอเมริกัน	ต้นคำ	กลางคำ	ท้ายคำ
i:	I	each	meal	ski
ɪ	ɪ	women	sit	beverage
e	ɛ	egg	bread	-
æ	æ	apple	hat	-
ɒ	(ɑ)	-	box	-
ɔ:	ɔ	all	water	four
ɑ:	ɑ	arm	laugh	car
ʊ	ʊ	-	look	-
u:	u	ooze	fool	do
ʌ	ʌ	up	double	-
ɜ:	ɜr	earn	search	stir
ə	ə	observe	family	cinema

สรุปข้อมูลจาก www.wikipedia.com, ราชบัณฑิตยสถาน (2532) และ Permkasetwit (2008)

ตารางที่ 6 ระบบหน่วยเสียงสระประสมในภาษาอังกฤษ

สระประสม		ตำแหน่งเสียงที่ปรากฏในคำ		
สำเนียงอังกฤษ	สำเนียงอเมริกัน	ต้นคำ	กลางคำ	ท้ายคำ
eɪ	eɪ	able	state	convey
əʊ	oʊ	own	home	low
aɪ	aɪ	eye	light	cry
aʊ	aʊ	out	sound	how
ɔɪ	ɔɪ	oil	join	boy
ɪə	(ɪr)	-	-	idea
eə	(er)	air	-	care
ʊə	(ur)	-	plural	tour

สรุปข้อมูลจาก www.wikipedia.com, ราชบัณฑิตยสถาน (2532) และ Permkasetwit (2008)

การเน้นเสียงในภาษาอังกฤษ (Stress)

สำหรับภาษาอังกฤษนั้น กล่าวกันว่า การเน้นพยางค์ถือเป็น “หน่วยเสียง” เลยทีเดียว เพราะ เป็นสิ่งที่ทำให้สามารถจำแนกความแตกต่างของประเภทคำได้ เช่น คำนาม ‘desert’ เน้นพยางค์แรก แปลว่า ทะเลทราย แต่เมื่อเน้นพยางค์ที่สอง ‘desert’ จะเป็นคำกริยา ที่แปลว่า หนีทหาร เป็นต้น แทบทุกคำในภาษาอังกฤษที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ จะมีพยางค์หนึ่งที่ระบุว่าเป็นต้น (primary stress) และอาจมีอีกพยางค์หนึ่งที่เน้นรองลงมา (secondary stress) เช่นในคำว่า ‘introduce’ /,ɪn.troʊˈdjuːs/ ซึ่งพยางค์แรกเน้นรอง และพยางค์ที่สามเน้นมาก ส่วนพยางค์อื่นไม่เน้น

นอกจากนี้ ยังมีกลวิธีการออกเสียงอื่นๆ ที่สำคัญและต้องตระหนักถึงเมื่อใช้ภาษาอังกฤษ พอๆ กับการเน้นพยางค์ในภาษาอังกฤษ นั่นคือ การลดการออกเสียงสระ เช่น คำว่า ‘going to’ เมื่ออยู่ในประโยค บ่อยครั้งที่จะได้ยินการพูดโดยลดเสียงสระเหลือเป็นเสียง /ə/ (schwa) กลายเป็น /gəʊnə/ เสียงนี้ยังเกิดขึ้นในคำเดี่ยวหลายๆ คำ เมื่ออีกออกเสียงที่เน้นพยางค์เต็มเสียง ในประเด็นนี้ Morley (2009) ได้เสนอข้อสังเกตเพิ่มเติมด้วยว่า บางเสียงในคำนั้นจะเบาและลดเสียงเป็นเสียง schwa ได้ เช่น support, banana, button, excellent, colour, sister, experiment เป็นต้น กระบวนการเดียวกันนี้ใช้กับคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์บางคำ เช่น ‘of’ ซึ่งออกเสียงด้วยสระคนละตัว ขึ้นอยู่กับความต้องการเน้นคำเหล่านี้ในประโยคที่ต่างบริบทกันไป

2. ระบบตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาไทย

ภาษาไทย เป็นภาษาราชการของประเทศไทยและเป็นภาษาแม่ของชาวไทย รวมถึงทุกเชื้อสายอื่นในประเทศไทย ซึ่งภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระดับเสียงของคำที่แน่นอนและออกเสียงแยกคำต่อคำ แต่ละพยางค์ในคำหนึ่งๆ ของภาษาไทย แยกจากกันอย่างชัดเจน ต่างกับภาษาอังกฤษที่พยัญชนะสะกดอาจกลายเป็นพยัญชนะต้นในพยางค์ถัดไปได้ ดังนั้น ในหนึ่งคำไทย พยัญชนะหลายตัวของพยางค์ที่ติดกันจะไม่รวมกันเป็นกลุ่มพยัญชนะเลย ยกเว้นพยัญชนะควบกล้ำหรืออักษรควบกล้ำ (กลุ่มพยัญชนะที่ออกเสียงรวมกันโดยไม่มีสระอะ) ซึ่งจะพบเพียงแคในตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้น เช่นกัน

ภาษาไทยประกอบด้วยอักษรและหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือ

1. หน่วยเสียงพยัญชนะ (มีอักษร 44 รูป 21 เสียง)
2. หน่วยเสียงสระ (มีอักษร 21 รูป สระแท้ 18 เสียง สระประสม 3 เสียง และสระเกิน 8 เสียง)
3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ (มีอักษร 4 รูป 5 เสียง)

ภาษาไทยแบ่งแยกรูปแบบเสียงพยัญชนะก้องและพ่นลม ในส่วนของเสียงกักและเสียงผสมเสียดแทรก เป็นสามประเภทดังนี้

- เสียงอโฆชะ (เสียงไม่ก้อง - voiceless) สนิล (ไม่พ่นลม - inaspirated)
- เสียงอโฆชะ (เสียงไม่ก้อง - voiceless) ธนิต (พ่นลม - aspirated)
- เสียงโฆชะ (เสียงก้อง - voiced) สนิล (ไม่พ่นลม - inaspirated)

หากเทียบกับภาษาอังกฤษโดยทั่วไป จะมีเสียงพยัญชนะแบบที่สองกับสามเท่านั้น ส่วนเสียงแบบที่หนึ่งจะพบได้เฉพาะเมื่ออยู่หลัง s ซึ่งเป็นเสียงแปรของเสียงที่สอง

ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทย (Thai Consonantal Sound System)

พยัญชนะต้น

เสียงพยัญชนะต้นโดยรวมแบ่งมีทั้งหมด 44 รูปตามจำนวนตัวอักษรทั้งหมดที่มีในภาษาไทย แต่ในปัจจุบัน อักษร ข และ ค เลิกใช้แล้ว ทำให้เหลือพยัญชนะต้นที่ใช้จริงๆ เพียง 42 รูป และมีทั้งหมด 21 หน่วยเสียง แหล่งเกิดเสียงและประเภทของการเปล่งเสียง ได้สรุปไว้ดังปรากฏในตารางที่ 5 ซึ่งบรรทัดบนในตารางหมายถึงสัทอักษรสากล ส่วนบรรทัดล่างคืออักษรไทยในตำแหน่งพยัญชนะต้น โดยอักษรที่ปรากฏในช่องคืออักษรที่ให้เสียงเหมือนกัน อักษรโรมันที่กำกับไว้ใช้เทียบเสียงกับหลักเกณฑ์การทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน (2532)

ตารางที่ 7 ระบบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทย

	ริมฝีปาก ทั้งสอง		ริมฝีปาก ล่าง -ฟันบน	ปุ่มเหงือก			หลังปุ่มเหงือก	พยางค์ ต้น	เพดานอ่อน		เส้นเสียง
เสียงนาสิก	[m] ม m			[ŋ] ณ,น n					[ŋ] ง ng		
เสียงกัก	[p] ป p	[p ^h] ผ,พ,ภ ph	[b] บ b	[t] ฏ,ต t	[t ^h] ฐ,ท,ฒ,ถ,ท,ธ th	[d] ฎ,ด d			[k] ก k	[k ^h] ข,ช,ค,ค,ฆ kh	[ʔ] อ -
เสียงเสียดแทรก			[f] ฝ,ฟ f	[s] ซ,ศ,ษ,ส s							[h] ห,ฮ h
เสียงผสมเสียด แทรก							[tʃ] จ c(h)	[tʃ ^h] ฉ,ช,ฅ ch			
เสียงร่ว						[r] ร r					
เสียงเปิด	[w] ว w							[j] ญ,ย y			
เสียงเปิดข้างลิ้น						[l] ล,ฬ l					

สรุปข้อมูลจาก www.wikipedia.com และ ราชบัณฑิตยสถาน (2532)

นอกจากพยัญชนะต้นเดี่ยวที่กล่าวมาเบื้องต้นแล้ว ยังมีกลุ่มพยัญชนะที่เมื่อออกเสียงรวมกันแล้วไม่มีสระอะ และพบในตำแหน่งต้นคำหรือเป็นพยัญชนะต้นเท่านั้น ที่เรียกว่า พยัญชนะควบกล้ำหรืออักษรควบกล้ำนั่นเอง สำหรับพยัญชนะกลุ่มนี้ สามารถแบ่งออกได้ 11 แบบ มาจากพยัญชนะเดี่ยว 5 หน่วยเสียง คือ ป พ(ผ) ต ก ข(ช ค ฅ) ควบรวมกับเสียงพยัญชนะหลักๆ ได้ 3 ตัว คือ ร ล ว ทำให้กลายเป็นพยัญชนะเสียงควบที่ออกเสียงรวมกันโดยไม่มีสระอะและจะมีเสียงไม่เกินสองเสียงในคราวเดียวกัน ทั้งนี้ การผันวรรณยุกต์ของคำจะขึ้นอยู่กับไตรยางศ์ของพยัญชนะแรก ซึ่งเรื่องของไตรยางศ์นี้จะกล่าวในรายละเอียดอีกครั้งในเรื่องของวรรณยุกต์ แต่ในที่นี้ เมื่อสรุปกลุ่มของพยัญชนะควบกล้ำดังที่กล่าวมาแล้ว จะได้ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 กลุ่มพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทย

พยัญชนะเดี่ยว	/p/	/p ^h /	/t/	/k/	/k ^h /	
	ป	ผ,พ	ต	ก	ข,ช,ค,ศ	
อักษรควบกล้ำ						
เสียงรัว	/r/	/pr/	/p ^h r/	/tr/	/kr/	/k ^h r/
	ร	ปร	พร	ตร	กร	ขร,ชร,คร
เสียงเปิด	/ʌ/	/pʌ/	/p ^h ʌ/		/kʌ/	/k ^h ʌ/
	ล	ปล	พล,พล		กล	ขล,คล
	/w/				/kw/	/k ^h w/
	ว				กว	ขว,ชว,คว,ศว

สรุปข้อมูลจาก www.wikipedia.com และ ราชบัณฑิตยสถาน (2532)

พยัญชนะสะกด

โดยปกติแล้ว พยัญชนะสะกดในภาษาไทยจะปรากฏที่ตำแหน่งท้ายคำ จากพยัญชนะไทย 44 รูป ซึ่งประกอบด้วย ข และ ศ ที่เลิกใช้ไปแล้วนั้น ยังมีพยัญชนะไทยอีก 6 ตัวที่ใช้เป็นตัวสะกดไม่ได้ คือ ฉ ผ ฝ ห อ ฮ ดังนั้น ภาษาไทยจึงเหลือตัวสะกดเพียงแค่ 36 ตัวอักษร แต่เมื่อเทียบเสียงแล้ว สรุปว่า ภาษาไทยมีตัวสะกดเพียง 8 เสียง หรือ 8 मात्रาเท่านั้น โดยพยัญชนะทั้งหมดนั้นเมื่ออยู่ในตำแหน่งตัวสะกดแล้ว จะไม่มีเสียงก้องเลยในภาษาไทย ในตารางที่ 9 ได้สรุปเสียงและตำแหน่งเกิดเสียงของพยัญชนะไว้เพื่อความสะดวกในการเปรียบเทียบแล้วดังที่แสดงไว้ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 9 ระบบหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาไทย

	ริมฝีปาก ทั้งสอง	ริมฝีปาก ล่าง -ฟันบน	ปุ่มเหงือก	หลังปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดานอ่อน	เส้น เสียง
เสียง นาสิก		[m] ม m		[n] ญ,ณ ,น,ร,ล,W n			[ŋ] ง ng
เสียงกัก	[p] บ,ป ,พ,ฟ,ภ p		[t] จ,ช ,ช,ฉ,ญ,ฎ,ฏ,ฐ,ฑ,ฒ, ด,ต,ถ,ท,ธ,ศ,ษ,ส t			[k] ก,ข ,ก,ข k	[ʔ] * -
เสียง เปิด		[w] ว o(w)			[j] ย i(y)		

* เสียงกัก เส้นเสียง จะปรากฏเฉพาะหลังสระเสียงสั้นเมื่อไม่มีพยัญชนะสะกด

สรุปข้อมูลจาก www.wikipedia.com และ ราชบัณฑิตยสถาน (2532)

ระบบสระในภาษาไทย (Thai Vowel System)

เสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกิน

สระเดี่ยว (สระแท้)

สระประเภทนี้เกิดจากฐานเพียจฐานเดี่ยว มีทั้งหมด 18 เสียง ได้แก่ ิ /i/, ึ /iː/, ึ /ɯ/, ึ /ɯː/, ุ /u/, ู /uː/, เ-ะ /e/, เ-ะ /eː/, เ-อะ /ɛ/, เ-อะ /ɛː/, โ-ะ /o/, โ-ะ /oː/, แ-ะ /ɛ/, แ-ะ /ɛː/, เ-าะ /ɔ/, -อ /ɔː/, -ะ /a/, -า /aː/

สระประสม

สระที่เกิดจากสระเดี่ยวสองเสียงมาประสมกัน เกิดการเลื่อนของลิ้นในระดับสูงลดลงสู่ระดับต่ำ ดังนั้นจึงสามารถเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "สระเลื่อน" มี 3 เสียง ได้แก่ เ-ีย /iɛa/ (ประสมจากสระ ึ และ -า) เ-ื่อ /ɯiɛa/ (ประสมจากสระ ึ และ -า) และ เ-ัว /uɛa/ (ประสมจากสระ ู และ -า)

แต่เดิม ในบางตำราจะมีสระประสมเสียงสั้นด้วย ได้แก่ เ-ียะ เ-ื่อะ เ-ัวะ ด้วย แต่ในปัจจุบัน สระประสมเสียงสั้นเหล่านี้ มักปรากฏในคำเลียนเสียงเท่านั้น เช่น เพียะ เปรียะ ผัวะ เป็นต้น

สระเกิน

สระเกินเป็นสระที่มีเสียงของพยัญชนะปนอยู่ ซึ่งมีอยู่ 8 เสียง และเวลาออกเสียงจะออกเสียงได้ทั้งสั้นและยาว ทั้งนี้ บางครั้งหรือบางตำราสระเกินไม่จัดเป็นสระ แต่จัดเป็นพยางค์แทน สระเหล่านี้ได้แก่

- (1) ำ /am, a:m/ (ประสมจาก อะ + ม (อัม) เช่น จำ น้ำ)
- (2) ไ- /aj, a:j/ (ประสมจาก อะ + ย (อัย) เช่น ใจ ใคร)
- (3) ไ- /aj, a:j/ (ประสมจาก อะ + ย (อัย) เช่น ไล่ ไกล)
- (4) ำ /aw, a:w/ (ประสมจาก อะ + ว (เอา) เช่น เขา เม้า)
- (5) ฤ /ruu/ (ประสมจาก ร + อี (รี) และออกเสียงได้หลายแบบตามการสะกด เช่น ฤกษ์ นฤมล ฤกษ์ฎีกา ปฤกษ์ ศฤงคาร)
- (6) ฤ /ruu:/ (ประสมจาก ร + อือ (รือ) เสียงนี้สามารถใช้เป็นคำเดี่ยวได้เลยมีความหมายว่า “หรือ” แต่ยังมีพบคำไทยอื่นๆ โดยส่วนมากในปัจจุบันจะพบในโคลง กลอนหรือคำประพันธ์ต่างๆ เช่น ฤษี ฤช ฤติ)
- (7) ฤ /lue/ (ประสมจาก ล + อี (ลี) ในปัจจุบันไม่มีคำไทยที่ใช้ตัวนี้แล้ว)
- (8) ฤ /lue:/ (ประสมจาก ล + อือ (ลือ) ในปัจจุบันไม่มีคำไทยที่ใช้ตัวนี้แล้ว)

ทั้งนี้ หากพิจารณาถึงการสะกดคำแล้ว สระบางรูปไม่ว่าจะเป็นสระเดี่ยว สระประสมหรือสระเกิน เมื่อมีพยัญชนะสะกด จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปสระหรือมีข้อจำกัดซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

- คำที่สะกดด้วย -ะ + ว นั้นไม่มี เพราะซ้ำกับ -ัว จึงเปลี่ยนไปใช้รูป ำ แทน
- คำที่สะกดด้วย -อ + ร จะลดรูปเป็น -ร ไม่มีตัวอ เช่น พร ศร จร ซึ่งก็จะไปซ้ำกับสระ โ-ะ ดังนั้นจึงไม่มีคำที่สะกดด้วย โ-ะ + ร
- คำที่สะกดด้วย -อ + ย จะลดรูปเป็น -ย เช่น เคย เนย เลย ซึ่งซ้ำกับสระ ำ- ดังนั้น จึงไม่มีคำที่สะกดด้วย ำ- + ย
- สระ ำ- นั้น เมื่อมีการสะกด ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนรูป เป็น ำ- เช่น เขียว เพลิน แต่ยังมีที่สามารถใส่ตัวสะกดได้เลยซึ่งมีไม่กี่คำเท่านั้น เช่น เทอญ เทอม
- สระ ไ- มีพยัญชนะสะกดเป็น ย เท่านั้น เช่น ไทย ไชย

วรรณยุกต์ไทย (Tone)

วรรณยุกต์ในภาษาไทย หมายถึงระดับเสียง ซึ่งคำที่มีวรรณยุกต์จะมีการกำหนดระดับเสียงไว้แล้ว ในภาษาไทยมีวรรณยุกต์หรือเครื่องหมายแทนระดับเสียงทั้งหมด 4 รูป คือ - (ไม้เอก) ˊ (ไม้โท) ˋ (ไม้ตรี) ˎ (ไม้จัตวา) แต่จำแนกออกได้เป็น 5 เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา

ทั้งนี้คำที่มีรูปวรรณยุกต์เดียวกัน ไม่จำเป็นต้องมีระดับเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน ขึ้นอยู่กับระดับเสียงของอักษรนำด้วย เช่นคำว่า “ข้า” ในอักษรสูง ออกเสียงเหมือน “ค่า” ซึ่งเป็นอักษรต่ำ ทั้งสองคำเป็นคำเสียงโท แต่ใช้รูปวรรณยุกต์ต่างกัน เป็นต้น ซึ่งพยัญชนะไทยสามารถแบ่งระดับเสียงของอักษรออกเป็น 3 หมู่ เรียกว่า ไตรยางศ์ แบ่งออกเป็น อักษรสูง กลาง ต่ำ และแต่ละหมู่ประกอบด้วยพยัญชนะดังต่อไปนี้

- อักษรสูง 11 ตัว ได้แก่ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ช ส ห
- อักษรกลาง 9 ตัว ได้แก่ ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ
- อักษรต่ำ 24 ตัว ได้แก่ ค ฅ ฆ ง ซ ฌ ญ ฑ ฒ ณ ท ธ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ฬ ฮ

โดยกลุ่มอักษรเหล่านี้จะส่งผลโดยตรงต่อการออกเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งสามารถเปรียบเทียบรูปการเขียนและเสียงได้ ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบการเสียงวรรณยุกต์และรูปวรรณยุกต์ที่ใช้ตามหมู่ไตรยางศ์

		รูปวรรณยุกต์				
		ไม่เขียน	ˊ	ˋ	ˎ	ˏ
อักษร	สูง	เสียงจัตวา	เสียงเอก	เสียงโท	-	-
	ตัวอย่าง	ชา	ข้า	ข้า	-	-
	กลาง	เสียงสามัญ	เสียงเอก	เสียงโท	เสียงตรี	เสียงจัตวา
	ตัวอย่าง	ปา	ป่า	ป่า	ป่า	ป่า
	ต่ำ	เสียงสามัญ	เสียงโท	เสียงตรี	-	-
	ตัวอย่าง	คา	ค่า	ค้ำ	-	-

สรุปข้อมูลจาก www.wikipedia.com และ ราชบัณฑิตยสถาน (2532)

3. เปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

ถึงแม้จำนวนตัวอักษรที่มีอยู่ในระบบเป็นความแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ซึ่งภาษาอังกฤษมีตัวอักษร 26 ตัว ส่วนภาษาไทยมีตัวอักษร 44 ตัวนั้น แต่จริงๆ แล้วถ้าพิจารณาในรายละเอียดในเรื่องของหน่วยเสียงจะพบความแตกต่างที่เด่นชัดยิ่งขึ้น เพราะภาษาอังกฤษมี 24 หน่วยเสียง ซึ่งเกิดทั้งในตำแหน่งต้นคำ กลางคำและท้ายคำได้ทุกเสียง ยกเว้นเสียง /h/ และ /ŋ/ โดยเสียง /h/ นั้นเกิดเฉพาะในตำแหน่งต้นคำ และเสียง /ŋ/ เกิดเฉพาะในตำแหน่งท้ายคำเท่านั้น ในขณะที่หน่วยเสียงในภาษาไทย ถึงแม้จะมีถึง 21 หน่วยเสียงที่เกิดได้ในตำแหน่งต้นคำและกลางคำ แต่มีเพียง 8 เสียงเท่านั้นที่เกิดได้ในตำแหน่งท้ายคำซึ่งเป็นเสียงตัวสะกด 8 มาตรานั้นเอง ได้แก่ /ก//ค//บ//ง//น/ /ม//ย/ และ /ว/ อีกทั้งภาษาไทยยังมีเสียงสระที่แยกออกมาจากพยัญชนะอีก 21 เสียงและรูปไม่เหมือนพยัญชนะเลย ยกเว้นบางตัวที่เปลี่ยนรูปแต่ก็มีไม่มากนัก ทำให้รูปสะกดดูง่ายเพราะส่วนใหญ่แยกเป็นคำๆ และเสียงชัดเจนต่างจากภาษาอังกฤษ อีกทั้งเมื่อพูดเป็นประโยคแล้วภาษาอังกฤษยังมีการเชื่อมคำหรือตัดควบเสียง (weak form and elision) จึงอาจทำให้ฟังยากหรือพูดยากถ้าไม่มีการฝึกให้ชิน ในขณะที่จะพูดให้เร็วอย่างไร ภาษาไทยก็ยังคงมีความนิยมนิยามที่จะต้องพูดเต็มคำ (strong form) เสมอ

สมิธ (Smith, 1987) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับความต่างของระบบเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทยไว้ว่า ระบบเสียงพยัญชนะไทยเป็นเสียงหยุดชนิด ไม่ก้อง (aspirated voiceless stop) เช่น /p^h/(พ) /t^h/(ท) /k^h/(ค) ที่มีทั้งหน่วยเสียงและการออกเสียงต่างจาก /p/(ป) /t/(ต) /k/(ก) ส่วนภาษาอังกฤษมีเสียงเสียดแทรก (fricative) มากกว่า คนไทยจึงมักมีปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษเสียดแทรก อีกทั้งยังมีปัญหาในการออกเสียงส่วนใหญ่เพิ่มเติมในตำแหน่งดังต่อไปนี้

1. ตำแหน่งพยัญชนะตัวแรกมีการออกเสียงคลาดเคลื่อนบ้าง เช่น ภาษาอังกฤษเสียง /v/ และ /z/ ออกเสียงเป็น /w/ และ /s/ ตามลำดับ
2. ตำแหน่งพยัญชนะท้ายคำ พบว่าคนไทยมีปัญหาการออกเสียงในตำแหน่งนี้มากแม้จะเป็นตัวสะกดเดี่ยวหรือควบกล้ำเพราะภาษาไทยมีตัวสะกดเพียง 8 เสียง อีกทั้งไม่มีพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ ต่างจากภาษาอังกฤษ ดังนั้น คนไทยมีแนวโน้มออกเสียง /t/ แทน /d/, /s/, /z/ ออกเสียง /n/ แทน /l/ เป็นต้น

ข้อสังเกตดังกล่าวสอดคล้องกับความเห็นของ เออร์ (Ur, 1999) ที่ว่า การที่ผู้เรียนออกเสียงผิดสืบเนื่องมาจากไม่มีเสียงนั้นๆ ในภาษาแม่ จึงสื่อสารออกมาโดยการแทนเสียงนั้นด้วยเสียงที่ใกล้เคียงในภาษาแม่ของตน เช่น ออกเสียง /d/ แทน /ð/ นอกจากนี้ยังให้ความเห็นอีกว่า แม้มีเสียงนั้นๆ อยู่ในภาษาแม่ก็ตาม บางครั้งผู้เรียนแยกแยะความต่างของหน่วยเสียงที่ใกล้เคียงกันไม่ได้ โดยเฉพาะระหว่างสระเสียงสั้นกับสระเสียงยาว เช่น เสียง /ɪ/ และ /i/ ซึ่งจะมีผลกับความหมายของ

คำได้ เช่น sheep และ ship อีกทั้งผู้เรียนส่วนใหญ่จะไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง หากไม่เคยได้ยินหรือคุ้นเคยกับเสียงนั้นมาก่อน

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาตามหลักสัทศาสตร์แล้วนั้น ความแตกต่างในเรื่องของเสียงระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษยังมีอีกหลายประเด็น ซึ่งถ้าดูเผินๆ อาจจะมีเสียงที่คล้ายๆ กันพอจะเทียบเคียงกันได้ แต่ในรายละเอียดยังมีความแตกต่างกันอยู่ทั้งจากฐานกรณ์ (แหล่งเกิดเสียง) ลักษณะของเสียงที่เกิดขึ้น หรือลักษณะการโฆษะของเสียง โดยขอสรุปแยกเป็นประเภทของเสียงเพื่อความเข้าใจง่ายตามข้อสังเกตหลักๆ ที่เสนอโดยราชบัณฑิตยสถานไว้ในประกาศหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ (2532) ดังนี้

- เสียงหยุดหรือเสียงระเบิด (Stops/Plosives)

ในภาษาไทยพยัญชนะเสียงหยุดจะไม่ก้อง และมีการแยกระหว่างเสียงชนิด (พ่นลม) และเสียงสibilant (ไม่พ่นลม) กล่าวคือ เสียง /พ/ กับ /ป/ เสียง /ท/ กับ /ต/ และ เสียง /ค/ กับ /ก/ ออกเสียงต่างกัน เมื่อพูดเป็นคำจึงทำให้เกิดคำที่มีความหมายต่างกัน เช่น พา ปา ทา ตา คา กา เป็นต้น สังเกตง่ายๆ ว่า เสียง /พ/ /ท/ /ค/ เป็นเสียงชนิดเพราะถ้าลองเอามือไปป้องปากเบาๆ เวลาออกเสียงจะรู้สึกว่ามีลมออกมาปะทะฝ่ามือ แต่เมื่อออกเสียง /ป/ /ต/ /ก/ จะไม่มีลมในลักษณะดังกล่าว

ในภาษาอังกฤษ เสียงอโฆษะ (ไม่ก้อง) และสibilant (ไม่พ่นลม) จะเกิดเฉพาะเมื่อตามหลัง /s/ เท่านั้น เช่น ปกติแล้ว เสียง /p/ /t/ /c/ เป็นเสียงอโฆษะก็จริง แต่ถือเป็นเสียงชนิด เสียงที่เปล่งออกมาปกติจึงเทียบได้กับ เสียง /พ/ /ท/ /ค/ ในภาษาไทย แต่เมื่อตามหลัง /s/ เช่นในคำว่า 'spot' 'stop' 'scare' จะไม่พ่นลม ทำให้มีเสียงคล้ายกับ เสียง /ป/ /ต/ /ก/ ในภาษาไทยแทน อีกประเด็นหนึ่งคือ เสียง /g/ ซึ่งเป็นเสียงโฆษะนั้น ไม่มีเสียงในภาษาไทยเทียบได้ ถึงจะนำเสียง /ก/ มาเทียบ ก็ไม่เหมือนกันซะทีเดียวเพราะเสียง /ก/ ในภาษาไทยเป็นเสียงอโฆษะและไม่ชนิด

- เสียงเสียดแทรก (Fricatives)

ในภาษาไทยมีเสียงเสียดแทรกน้อยกว่าภาษาอังกฤษมาก ซึ่งมีเพียง 3 เสียงเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นเสียงอโฆษะทั้งหมด ได้แก่ เสียง /ฟ/ /ซ/ /ฮ/

ส่วนในภาษาอังกฤษนั้น เสียงเสียดมีทั้งหมด 9 เสียง ซึ่งเป็นทั้งเสียงโฆษะและอโฆษะ โดยสามารถจับเป็นคู่ได้ 4 คู่เสียง และ 1 เสียงเดี่ยว ได้แก่ เสียง /f, v/ /s, z/ /θ, ð/ /ʃ, ʒ/ /h/

- เสียงเปิดปลายลิ้นม้วน (Retroflex)

เสียงประเภทนี้ในภาษาอังกฤษมีเสียงเดียวคือ เสียง /r/ แต่ในภาษาไทยไม่มีเสียงนี้เลย ถ้าจะเทียบกับเสียง /ร/ ของภาษาไทยที่เป็นเสียงร้วหรือเสียงลิ้นกระทบ (tap) ก็คงไม่ได้

เพราะมีความแตกต่างกันมาก ซึ่งเสียง /r/ เกิดจากการยกปลายลิ้นไปกระทบปุ่มเหงือกแล้วจึงเกิดเสียง ในขณะที่เสียง /r/ เกิดจากการยกปลายสุดของลิ้นไปบริเวณปุ่มเหงือก แล้วเว้นช่องให้ลมออกไปได้สะดวกและมีการห่อปากด้วยหรืออาจมีการม้วนลิ้นไปที่ส่วนหน้าของเพดานแข็ง ซึ่งเสียงนี้มีความต่างกันเล็กน้อยในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยที่เสียง /r/ จะปรากฏเฉพาะตำแหน่งต้นคำสำหรับภาษาอังกฤษแบบอังกฤษเท่านั้นและจะไม่ออกเสียงที่ท้ายคำ แม้ว่าจะปรากฏในการสะกดก็ตาม แต่ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เสียงนี้จะออกเป็นเสียงม้วนลิ้นเมื่ออยู่กลางคำหรือท้ายคำ เช่น คำว่า ‘card’ จะออกเสียงว่า /kɑ:d/ เมื่อออกตามสำเนียงอังกฤษ แต่จะออกเสียงว่า /kɑrd/ เมื่อออกแบบสำเนียงอเมริกัน

- เสียงสระ (Vowel)

ในภาษาไทยนั้น สระเสียงเดียวจะมีคู่เทียบระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ได้แก่ /ɪ, ɨ/ /e, ɛ/ /ɯ, ʉ/ /-ะ, -เ- / /-อ, -เ- / /-ะ, -เ- / /-ะ, -เ- / /-ะ, -เ- / /-ะ, -เ- / /-ะ, -เ- / /-ะ, -เ- /

ส่วนในภาษาอังกฤษสระเดี่ยวไม่มีคู่เทียบเสียงเช่นในภาษาไทย ซึ่งสระยาวจะมีลักษณะเฉพาะตัว เช่น เสียง /ɔ:/ ในคำว่า ‘jaw’ หรือ เสียง /ɜ:/ ในคำว่า ‘fur’

- เสียงสระประสม (Diphthong)

ในภาษาไทยนั้นมีสระประสมเช่นกันกับภาษาอังกฤษ แต่การนำมาเทียบเสียงต้องระวังในรายละเอียดนั้นก็จะอาจจะส่งผลให้การออกเสียงผิดเช่นกัน เช่น สระประสม /eɪ/ ในคำว่า ‘say’ จะนำเสียงสระ /เ- / มาเทียบอย่างที่เราเจอบ่อยๆ ไม่ได้ หรือสระประสม /ou/ ในคำว่า ‘go’ จะเทียบด้วยเสียงสระ /โ- / เพื่อความสะดวกอย่างเดียวไม่ได้ เพราะเสียงที่นำมาเทียบเหล่านี้เป็นเสียงสระเดี่ยวทั้งสิ้นจึงอาจทำให้การออกเสียงในภาษาอังกฤษผิดเพี้ยนได้ง่าย

สำหรับความแตกต่างในรายละเอียดนั้น ยูนานู คุ่มขาว (2554) ได้เสนอแนะความแตกต่างในการออกเสียงระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (เน้นสำเนียงอังกฤษ) ไว้อย่างน่าสนใจ โดยแบ่งตามประเภทของพยัญชนะและสระ ดังนี้

- เสียงหยุดหรือเสียงระเบิด (Stops/Plosives)

เวลาออกเสียงต้องเปิดปากปล่อยลมออกจากปากทันที เสียงจึงระเบิดออกมาด้วยแรงดันลม คล้ายกับเวลาพูดคำว่า ‘พุ’ หรือ ‘พับ’ ในภาษาไทย เป็นต้น เสียงพยัญชนะทั้งหมดในกลุ่มนี้ ได้แก่ ได้แก่ /b/ /p/ /d/ /t/ /g/ /k/ และเมื่อพยัญชนะในกลุ่มนี้ทำหน้าที่เป็นตัวสะกดหรือปรากฏในตำแหน่งท้ายคำจะทำให้คำนั้นมีเสียงสั้นและสูงขึ้น โดยเสียงจะคล้ายผันด้วยเสียงโทหรือเสียงตรี ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษจะไม่มีกรเขียนวรรณยุกต์เหมือนในภาษาไทยก็ตาม เช่น คำว่า ‘cab’

จะอ่านว่า ‘แค็บ’ ไม่ใช่ ‘แคบ’หรือ คำว่า ‘dog’ จะออกเสียงว่า ‘ด็อก’ ไม่อ่านว่า ‘ดอก’ เฉยๆ เพราะความหมายจะผิดเพี้ยนไปด้วย

- เสียงขึ้นจมูกหรือเสียงนาสิก (Nasals)

เสียงนาสิกเป็นเสียงที่ผ่านทางช่องจมูกและปากพร้อมกันโดยธรรมชาติ เหมือนกับเวลาที่ออกเสียงคำว่า ‘หมู’ ‘หนู’ ‘งู’ ในภาษาไทย ซึ่งถ้าลองเอามือปิดจมูกเมื่อออกเสียง ประเภทนี้ก็จะรู้สึกว่ามีเสียงที่ต้องการออกจากจมูกแต่อกไม่ได้จึงได้แต่ก้องอยู่ในและมีเสียงเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ออกมาทางปาก เสียงนาสิก /m/ /n/ /ŋ/ อาจเทียบเคียงได้กับเสียง /ม/ /น/ /ง/ ในภาษาไทยได้ตามลำดับ แต่จะมีความต่างที่ชัดเจนคือ เสียงเหล่านี้เมื่ออยู่ในตำแหน่งท้ายคำในภาษาอังกฤษจะออกเสียงเป็นหางเสียงด้วยและไม่จบคำห้วนๆ ต่างจากภาษาไทยที่เมื่อเป็นตัวสะกดแล้วเสียงเหล่านี้จะไม่ออกเสียงเฉพาะชัดเจน เช่น คำว่า ‘time’ จะออกเสียงว่า ‘ไท’ เฉยๆ ไม่ได้ ต้องออกเสียงให้ครบถึงเสียง /m/ ด้วย คือ ‘ไทม์’

- เสียงขัตสีหรือเสียดแทรกธรรมดา (Simple Fricatives)

เสียงประเภทนี้ เมื่อออกเสียงนั้นลมจะออกจากปากไม่สะดวกจึงต้องเสียดสีกับลิ้น ฟันหรือริมฝีปากด้วย ได้แก่ /f/ /v/ /θ/ /ð/ /r/ /h/ ซึ่งต้องระวังไม่เทียบกับเสียงในภาษาไทยโดยตรงเพราะอาจทำให้ขาดการเสียดสีดังกล่าวได้ เช่น ในคำว่า ‘beef’ จะออกว่า ‘บีบ’ ไม่ได้ ต้องออกว่า ‘บีฟ’ โดยเสียงท้ายมีการเสียดสีที่ฟันและริมฝีปากด้วย หรือเสียง /v/ ที่ไม่มีในภาษาไทย มักมีการเข้าใจผิดบ่อยๆ โดยออกเสียงเป็นเสียง /ว/ เฉยๆ เลย ซึ่งจริงๆ แล้วหากออกเสียง /ว/ แต่ให้ริมฝีปากล่างแนบเข้าชิดฟันบนเหมือนการออกเสียง /f/ ด้วย จะเป็นเสียงที่ถูกต้อง ส่วนเสียง /θ/ /ð/ นั้นไม่มีในภาษาไทยอยู่แล้ว ซึ่งมักเจอการแทนที่ด้วยเสียง /ด/ และ /ท/ แต่หากออกเสียงที่ว่าโดยมีการขัตสีโดยให้ปลายลิ้นอยู่ระหว่างฟันล่างและฟันบนเพื่อปิดลมเสียง /ด/ /ท/ ให้ออกไม่สะดวก ก็จะกลายเป็นเสียง /θ/ /ð/ ที่ถูกต้องได้โดยง่าย ส่วนเสียง /r/ นั้น ภาษาอังกฤษไม่มีการร่วลิ้นเหมือนในภาษาไทย และ เสียง /h/ นั้น ตรงกับ /ฮ/ /อ/ ในภาษาไทย จึงออกเสียงไม่ยากนัก

- เสียงขัตสีหรือเสียดแทรกเสียงแหลม (Sibilant Fricatives)

เสียงประเภทนี้ ลมจะออกจากปากด้วยการดันให้ต้องเสียดสีกับลิ้น ฟันหรือริมฝีปาก ออกมาเป็นเสียง ชู่ ชี ฟู ฟี เสียงในกลุ่มนี้ ได้แก่ /s/ /z/ /ʒ/ /ʃ/ การออกเสียงบางตัวอาจต้องดูตำแหน่งที่ปรากฏในคำ เช่น เสียง /s/ เมื่อเป็นพยัญชนะตัวนำจะเทียบได้กับเสียง /ซ/ ในภาษาไทย แต่ถ้าเป็นตัวสะกดจะเทียบได้กับเสียง /ส/ เป็นต้น ทั้งนี้ ในตำแหน่งตัวสะกดนั้น ภาษาไทยจะไม่ออกเสียง แต่เสียงเหล่านี้ในภาษาอังกฤษต้องออกเสียงครบเป็นหางเสียงด้วยจึงจะถูกต้อง และข้อควรระวังอีกอย่างหนึ่งของเสียงในกลุ่มนี้คือ มีรูปหลากหลาย จึงต้องระวังในการออกเสียงเป็นพิเศษ เช่น เสียง

/s/ อาจสะกดด้วยรูป s, c หรือ เสียง /z/ อาจสะกดด้วยรูป s, z เสียง /ʃ/ อาจสะกดด้วยรูป s, z, t เป็นต้น

- เสียงกักเสียดแทรก (Affricates)

เสียงประเภทนี้ มี 2 เสียง คือ /tʃ/ /dʒ/ ออกเสียงสั้นและแหลมกว่าเสียงเสียดแทรกเล็กน้อย ตัวอย่างเช่น เสียง /tʃ/ เหมือนการออกเสียงคำว่า ‘ชื’ ในภาษาไทย เป็นต้น ส่วนเสียง /dʒ/ อาจเทียบได้กับการออกเสียง /จ/ แต่ส่วนใหญ่จะเน้นออกเสียงไปทาง /ย/ มากกว่า ทั้งนี้เวลาออกเสียงต้องมาเสียงสั้นและเสียดแทรกด้วยจึงจะเป็นเสียงที่ถูกต้อง

- เสียงข้างลิ้น (Laterals)

เสียงประเภทนี้ มีเสียงเดียวเท่านั้น คือ /l/ ซึ่งลมที่เป่าออกมาถูกขั้วออกข้างๆ ลิ้น มีการออกเสียงได้ 2 แบบตามตำแหน่งในคำ กล่าวคือ เมื่ออยู่ในตำแหน่งต้นคำจะมีเสียงเทียบเคียงได้เหมือน /ล/ ในภาษาไทย โดยออกเสียงให้ลิ้นกระดกขึ้นติดเพดานปากเหนือฟันบนแล้วปล่อยปลายลิ้นลงมา แต่เมื่ออยู่ในตำแหน่งท้ายคำจะออกเสียงแค่งเดียวไม่เหมือนเสียง /ล/ เช่นในคำว่า ‘film’ จะใช้การกระดกลิ้นขึ้นไปติดบนเพดานเช่นกันแต่ค้างไว้ ซึ่งเสียง /ล/ ในภาษาไทยนั้นไม่ปรากฏในตำแหน่งอื่นนอกจากตำแหน่งต้นคำ

- เสียงพยัญชนะกึ่งสระ (Glides/Semi-vowels)

เสียงในกลุ่มนี้ ประกอบด้วยเสียง /w/ และ /j/ ซึ่งเมื่อเทียบกับภาษาไทยพบว่ามีการใช้ใกล้เคียงกันคือ เป็นทั้งพยัญชนะและสระหรือช่วยสระได้ แต่ไม่ปรากฏเสียงนี้ที่ตำแหน่งท้ายคำในฐานะตัวสะกด หากจะเทียบเสียงอาจเทียบได้เป็นเสียง /ว/ และ /ย/ ในภาษาไทยตามลำดับ เช่น เสียง /w/ ช่วยสระ e ในคำว่า ‘crew’ ให้ออกเสียงว่า ‘ครูว’ อย่างไรก็ตามการฝึกออกเสียงต้องดูในรายละเอียดตำแหน่งในคำหรือตำแหน่งหน้าหลังพยัญชนะหรือสระต่างๆ อย่างละเอียด

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความแตกต่างกันอยู่มาก ทั้งนี้ ในภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะถึง 8 เสียงที่ไม่มีในภาษาไทยอย่างชัดเจน โดยส่วนใหญ่เป็นเสียงโฆชะ ได้แก่ เสียง /g/, /dʒ/, /v/, /θ/, /ð/, /z/, /ʃ/, /ʒ/ โดยเมื่อคนไทยออกเสียงปัญหาส่วนใหญ่พบว่า คนไทยออกเสียงเป็นอโฆชะแทน เช่น ออกเสียง /ก/ แทน /g/ ออกเสียง /จ/ แทน /dʒ/ หรือออกเสียง /ซ/ แทนเสียง /z/ หรือเสียงอโฆชะ อย่างเสียง /θ/ เช่นในคำว่า ‘thank’ ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับฟันบนและเป็นเสียงเสียดแทรก แต่คนไทยมักใช้เสียง /ท/ หรือ /ต/ ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกแทน และเสียงอโฆชะในที่นี้อีกเสียงหนึ่งคือเสียง /ʃ/ ที่เป็นเสียงเสียดแทรก เช่นในคำว่า ‘ship’ ก็พบว่าคนไทยมักใช้เสียง /ซ/ ซึ่งเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรกแทน นอกจากนั้น ภาษาไทยไม่ออกเสียงในตำแหน่งท้ายคำเนื่องจากออกรวมเสียงในการ

สะกดแล้วในขณะที่พยัญชนะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ออกเสียงชัดเจนในทุกตำแหน่งรวมทั้งตำแหน่งท้ายคำด้วย

ราชบัณฑิตยสถาน (2532) ให้ข้อสังเกตไว้สำหรับเสียงสระว่า ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีเฉพาะสระเสียงก้อง (โฆซะ) เหมือนกัน จะมีความต่างของเสียงก็เพียงแตกต่างกันไปตามแหล่งเกิดเสียงเท่านั้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

เมตตา บุญยากร (2513 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครราชสีมา พบว่าปัญหาโดยทั่วไปคือ นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอังกฤษต่ำ และปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์คือนักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้อง

จันทร์ คุปตะวาทีน (2521 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการสอนในระดับมาก คือปัญหาในการออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้อง และปัญหาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนไม่เท่ากัน

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2524 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการเพื่อปรับปรุงการสอนของครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาในจังหวัดตรัง ซึ่งพบว่าปัญหาทั่วไปที่อยู่ในระดับมากคือนักเรียนไม่มีโอกาสฟังเสียงเจ้าของภาษาอย่างเพียงพอ และปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์คือนักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงไม่ถูกต้อง

สุชาดา โปธิสมภาพวงษ์ (2545) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อประกอบการสอนเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้การเปรียบเทียบคะแนนการฟังและความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังและการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสูงกว่าก่อนการเรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อีกทั้งผู้เรียนมีความคิดเห็นว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเด่นด้านเนื้อหา สีสัน วิธีการสอนและการนำเสนอ ทำให้สามารถพัฒนาการออกเสียงได้ดีขึ้นได้จริงและให้ผลการประเมินตัวบทเรียนอยู่ในระดับดี

อุไรวัลย์ วินทะไชย (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาและส่งเสริมทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมบทเรียน พบว่าก่อนเรียนนักเรียนบางคนยังไม่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการถ่ายโอนหรือเทียบเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยได้เลย หรือมีพื้นฐานความรู้มาบ้างแต่ยังขาดทักษะการจดจำคำศัพท์เหล่านั้นได้ แต่หลังจากนักเรียนได้เรียน และทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความจำเกี่ยวกับคำศัพท์ และสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเพิ่มขึ้น

นงสมร พงษ์พานิช (2551) ได้ศึกษาปัญหาการพูดภาษาอังกฤษแบบเป็นทางการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ชุมชน แล้วเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถาม การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์เชิงลึก ในขั้นต้นพบว่าปัญหาส่วนใหญ่ของการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการของนักศึกษา คือ การขาดความมั่นใจในตนเอง เนื่องจากพื้นฐานเดิมและขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง รวมถึงมีปัญหาด้านการใช้ศัพท์ การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์และการเรียงประโยค อีกทั้ง ยังขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ และให้เหตุผลสนับสนุนความคิด หลังจากฝึกให้มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่องภายใต้การแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษามีความมั่นใจและมีการพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดมากขึ้น

หรินฟ้า ร่องวิริยะพานิชและจรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2551) ได้สำรวจและเปรียบเทียบการแปรรูปของเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในภาษาอังกฤษที่ออกเสียงโดยนักศึกษาเพศหญิงระดับปริญญาตรี และแยกศึกษาตัวแปรทางสังคมเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ รวมถึงใช้วิธีศึกษาวัจนลีลาที่แตกต่างกันด้วยเครื่องมือที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ศึกษาวัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการโดยการสัมภาษณ์ ศึกษาวัจนลีลาแบบเป็นทางการโดยการอ่านข้อความและศึกษาวัจนลีลาแบบเป็นทางการมากที่สุดโดยการอ่านคู่เทียบเสียง แล้วศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียงกับตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการ ผลการศึกษาพบว่า เสียง /v/ มีการแปรไปทั้งหมด 10 แบบ เรียงตามความถี่ที่พบมากที่สุดไปน้อยที่สุด คือ /v/, /w/, /f/, /p/, /θ/, /t/, /b/, /d/, /s/, /ft/ ทั้งนี้ เสียง /w/ และ /b/ ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น ส่วนเสียง /p/, /θ/, /t/, /d/, /s/, /ft/ กลับปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น จากการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่าการแปรเสียงมีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ธีราภรณ์ พลายเล็ก (2554) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้แบบสอบถามศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยดังกล่าวและแบบสัมภาษณ์ในการประเมินความในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยให้ คะแนนเต็ม 20 แล้วแบ่งระดับความสามารถตาม 3 ช่วงคะแนน คือ 0-10 (ระดับต่ำ) 11-15 (ระดับกลาง) 16-20 (ระดับสูง) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับกลาง โดยที่ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และ ปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน ต่างมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา อย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ธีราภรณ์ พลายเล็ก (2555) ได้ศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็น ปัญหาในการออกเสียงเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดการ เรียนรู้และเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดการ เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในขั้นต้นพบว่า เสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นปัญหาในการออก เสียงมากที่สุด คือ เสียงในกลุ่มเสียดแทรก (fricatives) ได้แก่ เสียง /θ/ /ð/ /z/ คิดเป็นร้อยละ 100, 100 และ 97 ตามลำดับ รองลงมาคือ กลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่ เสียง /l/ คิดเป็นร้อยละ 93 และเสียง /r/ คิดเป็นร้อยละ 87 เมื่อใช้ชุดการเรียนรู้แล้ว พบว่า นักเรียนออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ ได้ถูกต้องมากขึ้นและได้ค่าเฉลี่ยรวมสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

แมทธิว (Mathew 2005) ได้การศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะใน ภาษาอังกฤษของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) เฉพาะใน 3 กลุ่มคนที่ไม่ใช่ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ คือ อินโดนีเซีย กาโย (Gayo) และอาเจะห์ (Acehness) ซึ่งมุ่งวัดที่ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา 6 ปีในโรงเรียนมัธยมปลาย และ 1-4 ปีในมหาวิทยาลัย โดยใช้การวัด 4 แบบ คือ การออกเสียงตามคู่เสียง (minimal pairs based task) การออกเสียงคำที่สะกดคล้ายๆ กัน (word-repetition task) การอ่านเนื้อเรื่อง (reading passage task) แล้ววิเคราะห์ด้วยการถ่ายเสียงเทียบกับสัทอักษรสากล สุดท้ายใช้การ สัมภาษณ์รายบุคคล ผลที่ได้ พบว่า เสียงที่เป็นปัญหาส่วนใหญ่ ได้แก่ 1. เสียงหยุดที่อยู่ท้ายคำ (final stops) เช่น /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/ 2. เสียงเสียดแทรกเสียงแหลมที่อยู่ท้ายคำ (final sibilants) เช่น /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/ 3. เสียงกักเสียดแทรกที่อยู่ต้นคำและท้ายคำ (initial and final affricates) เช่น /tʃ/, /dʒ/ 4. เสียงเสียดแทรกที่เกิดระหว่างฟัน (interdentals) เช่น /θ/, /ð/ ส่วน

ความผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือ การตัดเสียง (elision) เช่น เสียง /o/ การกลายเป็นเสียงโอโฆะ เช่น /b/, /d/, /g/ กลายเป็น /p/, /t/, /k/ ตามลำดับ

ซางและหยิน (Zhang and Yin 2009) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษในประเทศจีนโดยการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การออกเสียงของชาวจีนส่วนใหญ่เกิดจาก การแทรกแซงของภาษาแม่ (ภาษาจีน) อายุของผู้เรียน ทักษะคิด และการขาดความรู้ทางด้านระบบเสียงและสัทศาสตร์ของภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เมื่อมีปัญหาในการออกเสียง ชาวจีนจึงมีแนวโน้มในการแทนเสียงที่มีใกล้เคียงในภาษาแม่ เช่น การออกเสียง /s/, /z/ แทนเสียง /θ/ ที่ไม่มีในภาษาจีน และแทนเสียง /ai/, /e/ แทนเสียง /æ/ ในคำว่า 'that' เป็นต้น

เซ็นเทอร์แมนและเคราสซ์ (Centerman and Krausz 2011) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษในบริบทของชาวสวีเดน โดยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมชาวสวีเดนจากสองโรงเรียนออกเสียงคำที่กำหนดให้ เน้นคำที่ประกอบด้วยเสียง /θ/, /ð/, /tʃ/, /ʃ/, /dʒ/ ซึ่งไม่มีในภาษาสวีเดน แล้ววิเคราะห์ผลที่ได้ พบว่า นักเรียนมีปัญหาส่วนใหญ่ในการออกเสียงที่ต้นคำมากกว่าที่ตำแหน่งท้ายคำ และเสียงที่มีปัญหาในการออกเสียงมากที่สุดคือ เสียง /tʃ/, /ʃ/ เช่น เสียง /tʃ/ ในคำว่า 'cheap' หรือ เสียง /ʃ/ ในคำว่า 'sheep' เป็นต้น ผู้วิจัยสรุปว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากภาษาสวีเดนไม่มีเสียงที่สามารถเทียบได้กับภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำ ทำให้เกิดความลำบากในการออกเสียงและผู้พูดจึงแทนเสียงที่ออกไม่ได้ด้วยเสียงในภาษาแม่แทน

ยี่อิง (Yiing 2011) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาจีนระดับปริญญาตรี โดยใช้การอ่านออกเสียงเป็นคำและประโยค พบว่าแนวโน้มของปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา คือ ระบบเสียงของภาษาอังกฤษ ที่แตกต่างจากภาษาจีนกลางและภาษามาเลย์ และท้ายสุดได้แบ่งปัญหาต่างๆ ของการออกเสียงไม่ถูกต้องออกเป็น 4 กลุ่มที่ชัดเจน ได้แก่ 1. การแทนที่เสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาจีนด้วยเสียงในภาษาจีน (เช่น แทนเสียง /z/ ด้วย /s/ ในคำว่า vision, leisure แทนเสียง /θ/ ด้วย /t/ และ แทนเสียง /ð/ ด้วย /d/ เป็นต้น) หรือการละเว้นไม่ออกเสียงที่ไม่มีในภาษาจีนไปเลย เช่น ออกเสียงคำว่า 'orange' /brændʒ/ เป็น /brən/ เพราะเสียง /dʒ/ ไม่มีในภาษาจีน และ ออกเสียง /w/ แทนเสียง /v/ ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรกมีฐานกรณ์ระหว่างริมฝีปากกับฟัน เป็นต้น 2. การออกเสียงกลุ่มพยัญชนะท้ายไม่ครบเสียง เช่น ไม่ออกเสียง /l/ หรือ /d/ เสียงใดเสียงหนึ่งในคำว่า 'told' หรือ ไม่ออกเสียง /s/ ในคำว่า 'coast' เป็นต้น 3. การละเว้นการออกเสียงตามหลักไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ ในรูปพหูพจน์ หรือการเปลี่ยนไปตามกาล เช่น ไม่ออกเสียง /z/ ในคำว่า 'orders' /vɔ:dəz/ ที่ผันตามประธานบุรุษที่สามเอกพจน์ หรือ ไม่ออกเสียง /s/ ในคำว่า 'stamps' /stæmps/ หรือ ไม่ออกเสียงท้ายในคำว่า 'didn't' /didənt/ โดยออกเสียงเป็น /dɪn/, /dɪd/ เป็นต้น 4. ไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงสระสั้นและเสียง

สระยาวได้ เช่น ออกเสียง /i:/ แทน /ɪ/ ในคำว่า ‘police’, ‘squeezed’ และออกเสียง /ɪ/ แทน /i:/ ในคำว่า ‘fill’, ‘ticket’ หรือ ออกเสียง /ɒ/ แทนเสียง /ɔ:/ ในคำว่า ‘pocket’ แต่กลับออกเสียง /ɔ:/ แทนเสียง /ɒ/ ในคำว่า ‘talk’ เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบเสียงที่มีปัญหาเนื่องจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่อีกบางส่วน ได้แก่ /b/, /d/, /g/, p/, /k/, /t/, /ʌ/, /r/, /θ/, /ə/

กาห์โยโนและนูโกรโฮ (Cahyono and Nugroho 2012) ได้ต่อยอดการศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) โดยเน้นที่เป็นปัญหาในบริบทของชาวอินโดนีเซีย วัดด้วยเครื่องมือ 3 ประเภท คือ การสัมภาษณ์ การทดสอบและการสังเกต ผลที่ได้ พบว่า สามารถติกรอบของเสียงที่เป็นปัญหาได้ตามประเภทของเสียงได้ง่ายและพบในไม่กี่กลุ่มเท่านั้น ได้แก่ 1. เสียงหยุดที่อยู่ท้ายคำ (final stops) เช่น /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/ 2. เสียงเสียดแทรกเสียงแหลมที่อยู่ท้ายคำ (final sibilants) เช่น /s/, /z/, /ɪz/ 3. เสียงกักเสียดแทรกที่อยู่ต้นคำและท้ายคำ (initial and final affricates) เช่น /tʃ/, /dʒ/ 4. เสียงเสียดแทรกที่เกิดระหว่างฟัน (interdentals) เช่น /θ/, /ð/ และในบางกรณีการออกเสียงเสียดแทรกท้ายคำจากการผันตามไวยากรณ์มีความผิดเพี้ยนอยู่บ้าง เช่น ออกเสียง คำว่า ‘watches’ /wɒtʃɪz/ เป็น /wɒtʃes/ ทั้งนี้ ตามสรุปในตอนท้ายกล่าวไว้ว่า การออกเสียงที่ไม่ถูกต้องส่วนใหญ่เกิดจากการเลียนเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดในขณะที่พยายามออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ

หยอลลัมและมีส์ (Hjollum and Mees 2012) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษในบริบทของชาวแฟโร (Faroese) ซึ่งเป็นหมู่เกาะที่ปกครองด้วยตนเองของประเทศเดนมาร์กและประชากรส่วนใหญ่ใช้ทั้งภาษาแฟโรอันเป็นภาษาแม่และภาษาเดนมาร์กในการสื่อสาร โดยเน้นการศึกษาการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ พบว่า ชาวแฟโรมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่คล้ายกับผู้ที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ส่วนใหญ่ เช่น แทนเสียง /θ/ ด้วย /t/ แทนเสียง /ð/ ด้วย /d/ แทนเสียง /z/ ด้วย /s/ และแทนเสียง /w/ ด้วย /v/ ทั้งนี้ ได้พบว่ามีปัญหาในการออกเสียงที่เพิ่มเติมมาคือ ออกเสียง fortis stop ได้ลำบากหรือไม่ถูกต้องอย่างชัดเจน

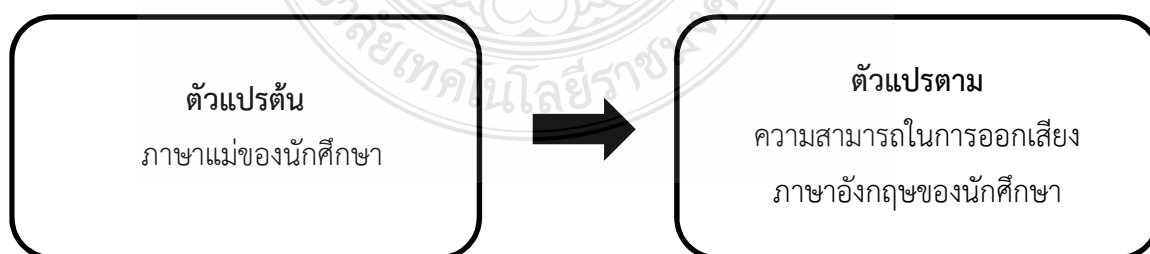
อาลี (Ali 2013) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงสระภาษาอังกฤษในบริบทของการใช้คำศัพท์และในบทสนทนาของชาวซูดาน โดยวิธีอัดเสียงการออกเสียงทั้งในสองบริบทของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยชาวซูดานที่พูดภาษาอาหรับเป็นภาษาแม่ แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม Praat ซึ่งเป็นโปรแกรมที่มีความสามารถในการวิเคราะห์ความถูกต้องของการออกเสียงสระ เพื่อเปรียบเทียบกับ การออกเสียงเหล่านั้นของเจ้าของภาษา ผลการศึกษาพบว่า ตำแหน่งที่มีปัญหาในการออกเสียงมากที่สุดคือ ตำแหน่งกลางและท้ายคำ และเสียงที่มีปัญหาส่วนใหญ่เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่หรือเกิดจากความแตกต่างของการสะกดคำของภาษาอังกฤษกับภาษาอาหรับ เช่น /ɛ/ จะถูกแทนด้วยเสียง /ɪ/

โดยรวมสรุปได้ว่า สาเหตุหลักที่ก่อนให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษผิดพลาดคืออิทธิพลจากภาษาแม่และการขาดความรู้ในภาษาอังกฤษ

พาร์ล (Pal 2013) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษในบริบทของอินเดีย ซึ่งประชากรส่วนใหญ่ใช้ทั้งภาษาฮินดีอันเป็นภาษาแม่และภาษาอังกฤษในการสื่อสาร โดยเน้นการศึกษาเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ พาร์ลใช้การศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนระดับประถมศึกษาชาวอินเดียในโรงเรียนรัฐบาลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับเสียงที่นักเรียนคิดว่าเป็นปัญหาในการออกเสียงของตน และใช้แบบทดสอบการออกเสียง ที่ง่ายที่สุดได้เสนอแนะกิจกรรมที่สามารถใช้พัฒนาการออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาได้ สำหรับเสียงที่มีปัญหาของนักเรียนชาวอินเดียพาร์ลพบว่าเสียงที่มีปัญหากับนักเรียนมีหลายแบบ ดังนี้ 1. มักเป็นเสียงในกลุ่มเสียงเสียดแทรก (fricative) เช่น /s/, /ʃ /, /z/, /ʒ/, /dʒ/ 2. เสียงที่แสดงความเป็นพหูพจน์ 3. กลุ่มพยัญชนะ 4. เสียงสระที่มีความแตกต่างกับเสียงในภาษาฮินดีและเสียงสระที่มีการสะกดได้หลากหลาย 5. คำที่มีการเขียนเหมือนกันแต่มีการออกเสียงที่ไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ พาร์ลสรุปเสริมไว้ว่าการออกเสียงพยัญชนะนั้นง่ายกว่าเสียงสระเพราะแยกความแตกต่างกันระหว่างเสียงพยัญชนะกับรูปแต่ละตัวได้ง่ายกว่าสระที่มีหลากหลายการสะกด

6. กรอบแนวคิดการวิจัย

จากข้อมูลที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจึงได้เป็นแนวคิดในการศึกษาว่า ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการออกเสียงของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร เพื่อนำผลที่ได้ไปเป็นข้อมูลสร้างกิจกรรมที่สามารถจัดการแทรกแซงนี้ในการพัฒนาทางด้านการออกเสียงของนักศึกษา ดังที่แสดงในกรอบแนวคิดการวิจัยข้างล่างนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงเสียงภาษาอังกฤษโดยรวมทั้งเสียงพยัญชนะและสระที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของนักศึกษา รวมถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนและการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จาก 2 สายวิชาชีพหลัก คือนักศึกษาจากหลักสูตรทางด้านสายสังคมศาสตร์และทางด้านสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บและรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้การวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling) โดยใช้การสุ่มเชิงกลุ่มบริเวณ (cluster random sampling) ในการเลือกนักศึกษาตามกลุ่มเรียนที่มีการจัดไว้แล้วตามการลงทะเบียนซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงทะเบียนตามกลุ่มนักศึกษาที่เรียนในหลักสูตรและชั้นปีเดียวกันหรือชั้นปีใกล้เคียงกัน จากนั้นจึงใช้การสุ่มแบบแบ่งประเภท (stratified random sampling) โดยเลือกกลุ่มนักศึกษามา 2 กลุ่มแบ่งเป็น 2 ประเภทหลักของสายวิชาชีพ คือ สายสังคมศาสตร์และสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เมื่อทำการสุ่มดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว จึงได้กลุ่มตัวอย่างที่ได้มีจำนวน 60 คน จากนักศึกษาในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ 2 กลุ่มเรียน ซึ่งแต่ละกลุ่มมีนักศึกษาที่เรียนในชั้นเรียนละ 30 คน ดังนั้น

ผู้วิจัยจึงจัด กลุ่มตัวอย่าง 30 คนในกลุ่มแรกเป็น กลุ่ม A (คณะทางด้านสังคมศาสตร์) และ 30 คนในกลุ่มที่สอง เป็นกลุ่ม B (คณะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) แล้วเรียงลำดับรหัสกลุ่มตัวอย่างเป็น A1-A30 และ B1-B30 โดยเรียงตามเลขที่ในทะเบียนรายชื่อ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ภาษาแม่ของนักศึกษา
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

- 3.1 แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Pronunciation Test)
- 3.2 แบบสอบถามเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา (Questionnaire)

เนื่องจากเครื่องมือหลักที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ใช้ แบบทดสอบเพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพและแบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณสำหรับวัดทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา จึงมีขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถาม ดังต่อไปนี้

การสร้างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Pronunciation Test)

ก. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับ หลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ การเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ปัญหาในการออกเสียงหรือคำภาษาอังกฤษที่มีกออกเสียงผิดที่มีกพบในคนไทย กลุ่มภาษาอังกฤษที่จำเป็นต่อการทำงานในยุคโลกาภิวัตน์ หรือกลุ่มภาษาอังกฤษที่จำเป็นต่อการทำงานในยุคประชาคมอาเซียน แล้วนำมาเปรียบเทียบความถี่ของการใช้งานกับคำศัพท์ที่อยู่ในแบบเรียน (textbook) ที่ใช้ในห้องเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ คือ ‘Business Venture 1’ โดยสำนักพิมพ์ Oxford University Press

ข. สร้างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Pronunciation Test) โดยเลือกคำศัพท์ที่พบว่านักศึกษาออกเสียงผิดบ่อยที่สุด 100 คำแรกจากการสังเกตและรวบรวมข้อมูลจากห้องเรียนสนทนาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาก่อนหน้า ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยอ้างอิงคำศัพท์เฉพาะที่มีอยู่ในแบบเรียนที่ใช้ในห้องเรียนสนทนาภาษาอังกฤษดังที่กล่าวไว้ข้างต้น แล้วนำมาตรวจสอบให้มีหน่วยเสียงพยัญชนะครบทั้งหมด 6 ประเภท คือ 1) เสียงพยัญชนะระเบิด (Plosive Consonants)

2) เสียงพยัญชนะกึ่งเสียดแทรก (Affricate Consonants) 3) เสียงพยัญชนะเสียดแทรก (Fricative consonants) 4) เสียงพยัญชนะนาสิก (Nasal Consonants) 5) เสียงพยัญชนะข้างลิ้น (Lateral Consonants) 6) เสียงพยัญชนะกึ่งสระ (Semi-Vowel) โดยมีจำนวนมากน้อยคละกันไปใน 100 คำ

ค. ทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบโดยการหาความเป็นเอกพันธ์ภายใน ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัค (Cronbach's Coefficient Alpha)

ผลที่ได้คือ แบบทดสอบนี้มีความเชื่อมั่น เท่ากับ .940

การสร้างแบบสอบถามเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา (Questionnaire)

ก. ข้อมูลที่ได้จากการสร้างแบบสอบถามสำหรับให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตัวเองในเรื่องพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ ส่วนหนึ่งได้จากการสังเกตและสอบถามข้อมูลเบื้องต้นจากนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง และส่วนหนึ่งได้จากการศึกษาเอกสารและแบบสอบถามที่เกี่ยวข้อง

ข. จากนั้นวางแผนสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมประเด็นสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนและการฝึกฝนทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยให้มีลักษณะเลือกตอบแบบนามบัญญัติ (nominal) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) รวมทั้งจัดให้มีข้อคำถามปลายเปิดบางส่วนเพื่อให้นักศึกษาได้แสดงเหตุผลและความคิดเห็นเพิ่มเติม แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนหลัก ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อ 1-6 ข้อมูลทั่วไปและสถานภาพส่วนบุคคล

ข้อ 7-12 ข้อมูลภูมิหลังเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ 13-20 ข้อมูลการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
ของตนเอง

ข้อ 21-22 ข้อมูลการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกห้องเรียนของผู้ตอบ
แบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 สภาพทั่วไปของนักศึกษาในการพูดและการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ส่วนย่อย 2.1 ปัญหาด้านการฟัง (จากการสนทนาจริงและการฟังจากสื่อ) (6 ข้อ)

ส่วนย่อย 2.2 การฝึกฝนทางด้านการฟัง การพูดและการออกเสียง

ข้อ 1-15 กลยุทธ์การฝึกฝนด้วยตนเองของนักศึกษา

ข้อ 16-21 ทัศนคติการใช้ภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ

ส่วนย่อย 2.3 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อ 1-7 กลยุทธ์การเรียนรู้เพื่อผลสัมฤทธิ์ในห้องเรียนของนักศึกษา

ข้อ 8 ทักษะการต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ส่วนย่อย 2.4 ความคิดเห็นอื่นๆ (คำถามปลายเปิด)

ค. ทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบโดยการหาความเป็นเอกพันธ์ภายใน ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha)

ผลที่ได้คือ แบบสอบถามนี้มีความเชื่อมั่น เท่ากับ .794

4. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงผสม (Mixed Research) ซึ่งมีการดำเนินการศึกษาหลักๆ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ก. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Pronunciation Test) เพื่อศึกษาลักษณะเสียงและกลุ่มคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของนักศึกษา

ข. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยการใช้แบบสอบถามเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา (Questionnaire) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลปัจจัยที่อาจมีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจากรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ โดยใช้ทั้งแบบทดสอบและแบบสอบถามควบคู่กันระหว่างภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มีขั้นตอนดังนี้

4.1 เลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ จาก 2 กลุ่มเรียน ได้กลุ่มละ 30 คน และทั้งสองกลุ่มมาจากต่างสายวิชาชีพหลักในมหาวิทยาลัย

4.2 ดำเนินการเก็บข้อมูลการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยนำแบบทดสอบการออกเสียงที่พัฒนาแล้วไปให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงรายบุคคล ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอให้กลุ่มตัวอย่างทำการบันทึกเป็นวิดีโอ (ภาพและเสียง) ด้วยตนเองแล้วนำส่งพร้อมกันตอนปลายภาคหลังจากสิ้นสุดการเรียนการสอนในภาคการศึกษานั้นแล้ว

4.3 เมื่อได้วิดีโอบันทึกการออกเสียงแล้ว ผู้วิจัยจึงส่งลิ้งค์แบบสอบถามออนไลน์ (<https://docs.google.com/forms/d/1pWiVowW7rGGJdfjeRIAzSD02imbPFp2IM3IEUPpeHAK/viewform>) ที่ผู้วิจัยพัฒนาเรียบร้อยแล้วให้กลุ่มตัวอย่างเดียวกัน เพื่อให้ตอบคำถามรายบุคคลโดยมีรหัสควบคุมแต่ละบุคคล แล้วส่งกลับคืนผู้วิจัยภายในเวลาที่กำหนด

4.4 รวบรวมข้อมูลและสรุปผลวิเคราะห์ข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลจากการทดสอบออกเสียงกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลเสร็จสิ้น ประกอบกับได้ผลจากแบบสอบถามกลับคืนมา ผู้วิจัยตรวจทานความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล จากนั้นทำการวิเคราะห์สรุปข้อมูลทั้งสองส่วน ซึ่งรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละส่วนนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

5.1 การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

5.1.1 เมื่อได้วิดีโอบันทึกภาพและเสียงการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแบบทดสอบของนักศึกษารายบุคคลมาแล้วนั้น ผู้วิจัยกำหนดให้คะแนนการออกเสียงของนักศึกษาเป็นรายคำศัพท์เป็นแบบมาตรอันตรภาค (Interval Scale) โดยมีเกณฑ์ดังนี้

ยึดเกณฑ์การถ่ายเสียงทั้งแบบอังกฤษและอเมริกัน

ให้ 1 คะแนน ในกรณีที่นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด

ให้ 0 คะแนน ในกรณีที่ออกเสียงผิดส่วนใดส่วนหนึ่งในคำนั้น

5.1.2 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จากนั้นนำผลมาสรุปพรรณนาเป็นตารางและความเรียง

5.1.3 ระหว่างการวิเคราะห์ผู้วิจัยจัดบันทึกการออกเสียงที่ผิดพลาดของนักศึกษารายบุคคล โดยตรวจสอบการออกเสียงครบทุกตำแหน่งทั้งในตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ จากนั้นนำมาประมวลผลโดยการเทียบเสียงที่ผิดแล้วเขียนกำกับด้วยสัทอักษรสากลตามแบบ IPA

5.2 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ

หลังจากกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามกลับมา ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ดังนี้

5.2.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 นำมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ (Percentage)

5.2.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 นำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับความสามารถในการออกเสียง จากนั้นนำข้อมูลที่วิเคราะห์แล้วทั้งหมดมานำเสนอในรูปของตาราง พร้อมสรุปพรรณนาออกมาเป็นความเรียง

การวิเคราะห์ข้อมูลในข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) นั้น ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การแปลความหมายที่เสนอแนะโดยบุญชม ศรีสะอาดและบุญส่ง นิลแก้ว (2535) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังต่อไปนี้

<u>ค่าเฉลี่ย</u>	<u>ความหมาย</u>
4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	น้อยที่สุด

5.2.3 ส่วนข้อคำถามในแบบสอบถามตอนที่เป็นคำถามปลายเปิดนั้น ผู้วิจัยได้จัดทำสรุปเป็นความเรียงทั่วไป

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบและแบบสอบถามด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อหาค่าสถิติเบื้องต้นและหาสถิติวิเคราะห์ดังนี้

- 6.1 การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา
 - 6.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)
 - 6.1.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X})
 - 6.1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
- 6.2 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
 - 6.2.1 สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Cronbach's Coefficient Alpha)

บทที่ 4

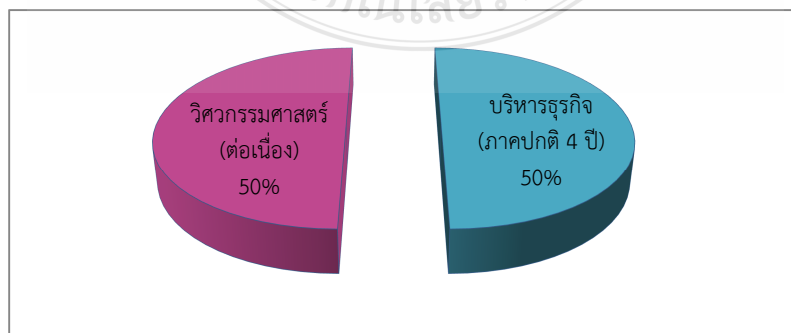
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนมักออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” นี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากนักศึกษาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ จึงขอนำเสนอผลการวิจัยเป็น 7 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปและภูมิหลังทางด้านภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 2 ข้อมูลการประเมินความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 ทักษะคิดต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ
- ตอนที่ 4 กลยุทธ์การเรียนรู้และการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
- ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 6 ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาประเมินจากแบบทดสอบการออกเสียง แบ่งเป็น 2 ส่วนย่อย คือ
 - ส่วนที่ 1 ความถี่ในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง
 - ส่วนที่ 2 คำศัพท์และเสียงภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง

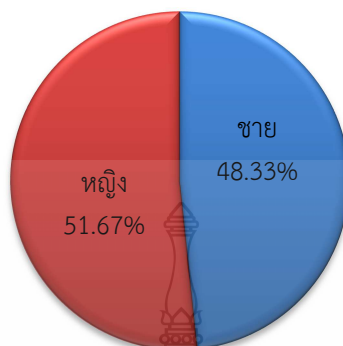
ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปและภูมิหลังทางด้านภาษาอังกฤษ

จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน มีผู้ตอบแบบสอบถามกลับคืนครบตามจำนวน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนั้น เป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ (ศึกษาในหลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง) จำนวน 30 คน และอีก 30 คนนั้นเป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ (ศึกษาในหลักสูตรปริญญาตรีปกติ 4 ปี) ดังภาพที่ 1

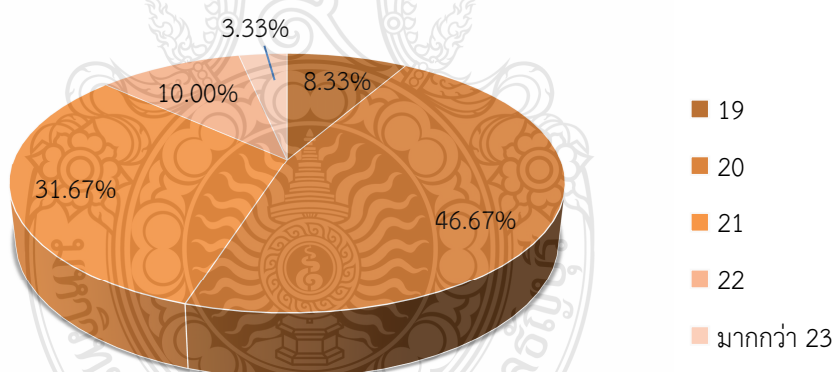
ภาพที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกคณะและหลักสูตรที่ศึกษา

ทั้งนี้ ขอสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปอื่นๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังต่อไปนี้

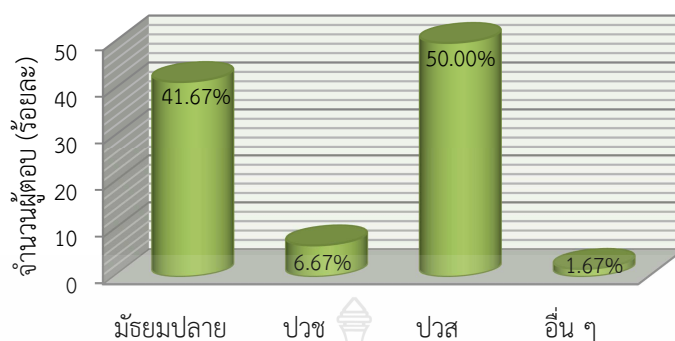
ภาพที่ 2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

ข้อมูลจากภาพที่ 2 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 51.67 รองลงมาคือ เพศชาย 29 คน คิดเป็นร้อยละ 48.33

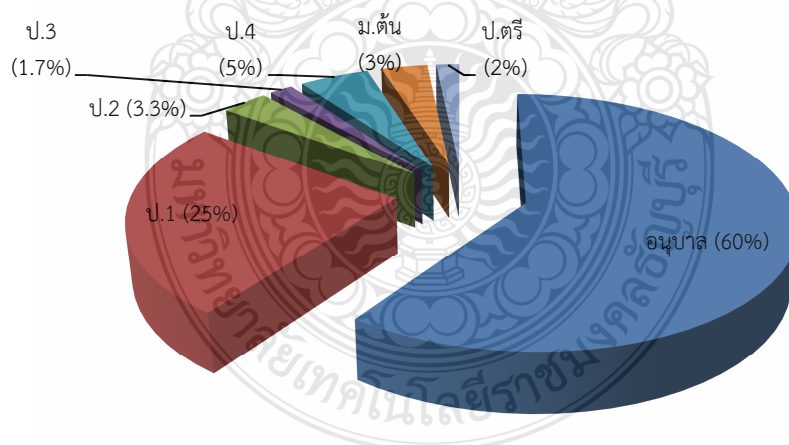
ภาพที่ 3 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

ภาพที่ 3 ได้แสดงข้อมูลให้เห็นว่า แม้นักศึกษาจะเรียนในกลุ่มเดียวกัน วิชาเดียวกัน แต่ยังมี ความแตกต่างของอายุกันอยู่บ้าง จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุ 20 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 รองลงมาคือ อายุ 21 มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 31.70 และนักศึกษาส่วนน้อยที่สุด คือ อายุมากกว่า 23 ปี มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33

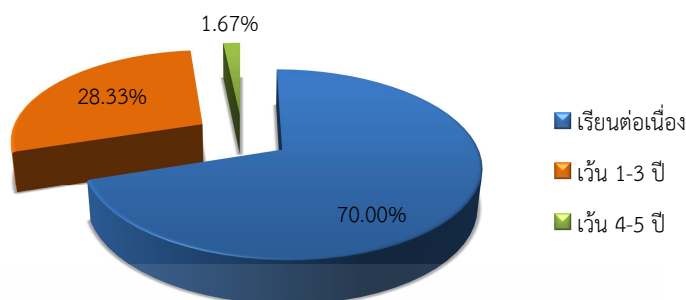
ภาพที่ 4 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวุฒิการศึกษาก่อนเข้าศึกษาระดับปริญญาตรี

จากภาพที่ 4 พบว่า ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด มีวุฒิการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงก่อนเข้าศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ วุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 41.67 ตามมาด้วยวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และผู้ที่ตอบอื่นๆ โดยระบุว่าเคยศึกษาในระดับปริญญาตรีมาก่อน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.67

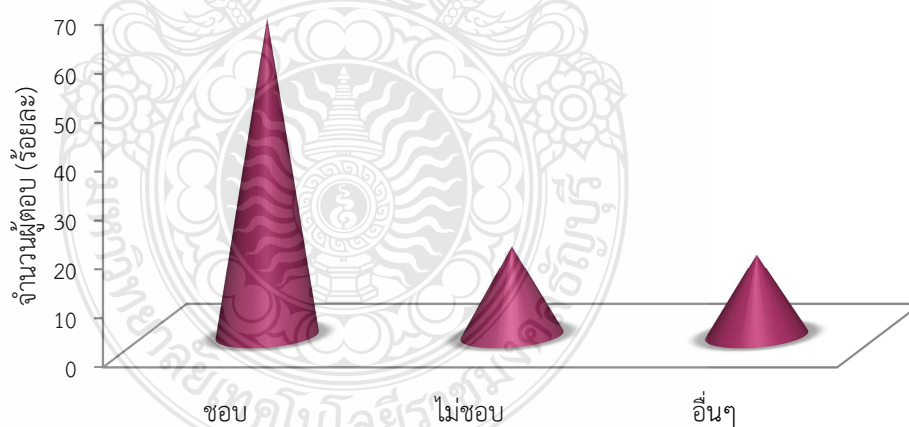
ภาพที่ 5 ภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประวัติการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

ตามข้อมูลที่แสดงในภาพที่ 5 เห็นชัดว่า ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถาม เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นอนุบาล ถึงร้อยละ 60 หรือคิดเป็นจำนวน 36 คนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคือ เริ่มเรียนที่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ส่วนชั้นที่มีผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุดมีอยู่ 2 ระดับ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปริญญาตรี โดยมีผู้เริ่มเรียนในระดับชั้นทั้งสองนี้ ชั้นละ 1 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละได้เท่ากันคือ ร้อยละ 1.7

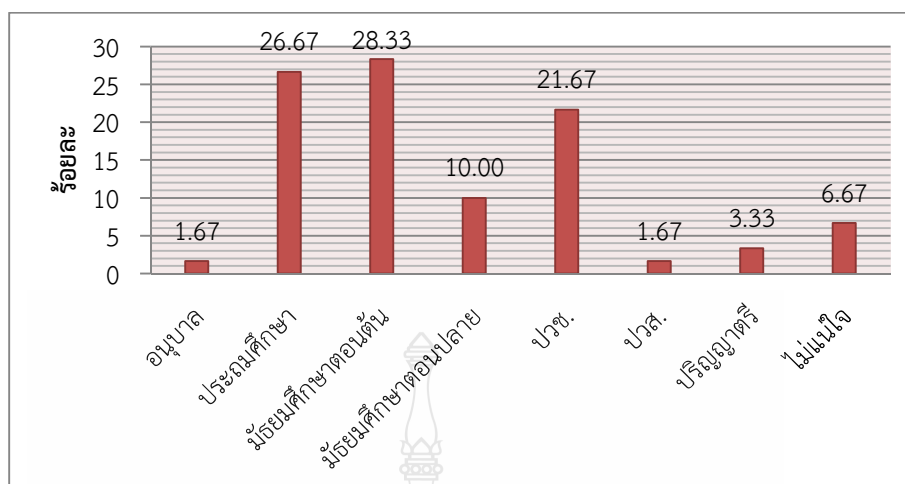
ภาพที่ 6 ภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเว้นว่างจากการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนก่อนเข้าศึกษาระดับปริญญาตรี

จากภาพแสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนต่อเนื่อง มาจนถึงการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งมีจำนวนผู้ที่ตอบข้อมูลนี้จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 70 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แต่มีผู้ตอบแบบสอบถามอีก 17 คน คิดเป็นร้อยละ 28.33 ที่เว้นว่างจากการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนก่อนเข้าศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นเวลา 1-3 ปี และที่เหลืออีก 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.67 ที่เว้นว่างไปนานกว่าถึง 4-5 ปี

ภาพที่ 7 ทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความชอบภาษาอังกฤษ

ข้อมูลจากภาพที่ 7 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ชอบภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 65 (จำนวน 39 คน) ส่วนผู้ที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 18.33 นอกนั้นก็มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ที่ตอบในอื่นๆ ซึ่งระบุความคิดเห็นเพิ่มเติมไว้และสรุปได้ดังนี้ 1. บางครั้งชอบบางครั้งไม่ชอบ 2. บางครั้งชอบบางครั้งไม่ชอบ 3. ปานกลางหรือเฉยๆ 4. ไม่ค่อยชอบ แต่ก็อยากสนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้

ภาพที่ 8 ทศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับชั้นที่มีผลต่อความชอบภาษาอังกฤษ

จากภาพที่ 8 ข้อมูลชี้ให้เห็นว่า ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นระดับชั้นที่มีผลต่อความชอบภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 28.33 หรือ 17 คน รองลงมาในจำนวนไล่เลี่ยกัน คือ ชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 26.67 หรือ 16 คน ส่วนชั้นที่มีผลต่อความชอบภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด คือ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และอนุปริญญา ซึ่งมีผู้เลือกเท่ากัน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7

ทั้งนี้ นักศึกษาได้ให้ความเห็นถึงเหตุผลเพิ่มเติมที่ส่งผลต่อความชอบหรือความไม่ชอบภาษาอังกฤษในคำถามปลายเปิด โดยสรุปความหลักๆ ได้ดังนี้

เหตุผลที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ

ปัจจัยจากตัวผู้เรียน

- รู้สึกว่ายาก ซ้ำซ้อน
- เรียนแล้วไม่ค่อยเข้าใจหรือเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง
- พื้นฐานภาษาอังกฤษน้อย
- จำศัพท์ไม่ค่อยได้
- ฟังไม่ทัน ฟังไม่ออก ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่เข้าใจ
- แปลไม่ค่อย หรือแปลไม่ออกเลย
- ทำข้อสอบไม่ได้
- เขียนไม่ถูก
- ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก
- ลืมง่าย

ปัจจัยจากตัวผู้สอน

- คิดว่าผู้สอน สอนไม่รู้เรื่องทำให้ไม่สนใจที่จะเรียน
- รู้สึกว่าผู้สอนอธิบายไม่เข้าใจ จึงไม่อยากเรียนต่อ
- ชอบเวลาผู้สอนค่อยๆ อธิบายให้เข้าใจ แต่ไม่ชอบเวลาผู้สอนบางท่านสอนแล้วผ่านไปไม่อธิบายให้เข้าใจ

เหตุผลที่ชอบภาษาอังกฤษ

ปัจจัยจากตัวผู้เรียน

- ชอบเพราะเริ่มเข้าใจมากขึ้น
- เรียนเข้าใจ
- รู้สึกสนุกเวลาได้เรียนหรือพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษ
- รู้สึกว่าง่ายและสนุก
- ชอบเรียน Conversation เพราะได้ฝึกพูดและการออกเสียงที่ถูกต้อง แต่ไม่ชอบเรียน Grammar

ปัจจัยจากตัวผู้สอน

- สนใจเพราะผู้สอนอธิบายให้เข้าใจ
- ผู้สอนสอนเข้าใจง่ายและสนุกกับการฝึกพูด
- ผู้สอนเป็นกันเอง ผ่อนคลายทำให้กล้าแสดงออก

ปัจจัยจากสภาพแวดล้อม

(การได้มีโอกาสใช้สื่อสารจริง)

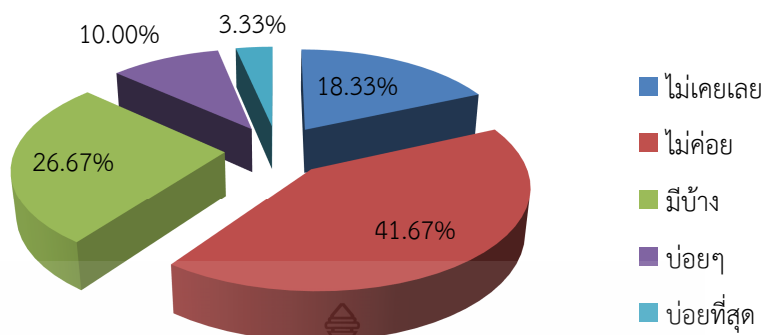
- มีญาติเป็นชาวต่างชาติ และสนุกเวลาเรียน
- ได้เรียนกับอาจารย์ต่างประเทศเลยทำให้ชอบ
- ได้มีโอกาสแสดงความสามารถ เช่น ร่วมประกวดสุนทรพจน์ (speech)

ปัจจัยจากการเห็น

ความสำคัญของ

ภาษาอังกฤษ

- มีบทบาทและจำเป็นต่อชีวิตประจำวันและการทำงานในปัจจุบันและอนาคตมาก
- มีประโยชน์ในการสมัครงานทั้งใช้ในการสอบข้อเขียนและสอบสัมภาษณ์
- เพื่อนร่วมงานในอนาคตจะเป็นชาวต่างชาติมากขึ้น จะต้องเตรียมตัวเป็นอย่างดีเพื่อก้าวสู่อนาคต
- เป็นการเปิดโลกกว้างให้ตนเอง
- มีความจำเป็นต้องใช้กับเนื้อหาที่เรียนในหลักสูตรของตน
- อยากฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษได้
- อยากมีทักษะภาษาอื่นเพิ่มจากภาษาหลัก (ภาษาแม่ของตน)
- อยากสื่อสารกับชาวต่างชาติแบบไม่ติดขัด

ภาพที่ 9 การมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ

จากภาพที่ 9 ข้อมูลแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงกับชาวต่างชาติ คิดเป็นร้อยละ 41.67 รองลงมา คือ นักศึกษามีโอกาสได้พูดคุยภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติบ้าง คิดเป็นร้อยละ 26.67 ในขณะที่ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ร้อยละ 18.33 ของนักศึกษา ไม่เคยมีโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเลย แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีนักศึกษาบางส่วนที่มีโอกาสได้สนทนากับชาวต่างชาติบ่อยๆ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 10 และบ่อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.33

ตอนที่ 2 ข้อมูลการประเมินความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 11 การประเมินปัญหาของตนเองด้านการฟัง

สาเหตุที่ทำให้มีปัญหาด้านการฟัง	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลความ
รู้สึกว่า ผู้พูดพูดเร็ว จับใจความไม่ทัน	3.92	0.850	มาก
ขาดความรู้ในด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความสับสนในการจับใจความที่ผู้พูดต้องการสื่อ	3.72	1.010	มาก
มีปัญหาจากสำเนียงของผู้พูด	3.62	0.825	มาก
มีข้อจำกัดในด้านคำศัพท์ เช่น รู้ศัพท์น้อย หรือไม่เข้าใจศัพท์	3.38	1.075	ปานกลาง
มีปัญหาเพราะการออกเสียงคำศัพท์ของผู้พูด	3.35	0.799	ปานกลาง

จากตารางที่ 11 พบว่านักศึกษามีปัญหาในการฟังจากสาเหตุหลายประการในระดับปานกลางถึงระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.35 – 3.92 ซึ่งปัจจัยที่นักศึกษาคิดว่ามีผลต่อประสิทธิภาพการฟังของตนในระดับมาก ได้แก่ 1. รู้สึกว่าผู้พูดพูดเร็วจึงจับใจความไม่ทัน 2. ขาดความรู้ทางไวยากรณ์จึงสับสนในการจับใจความ 3. มีปัญหาจากสำเนียงของผู้พูด ส่วนสาเหตุที่นักศึกษาคิดว่ามีผลกระทบใน

ระดับปานกลางต่อประสิทธิภาพการฟังของตน คือ ข้อจำกัดด้านคำศัพท์ของตนและการออกเสียง คำศัพท์ของผู้พูด ตามลำดับ

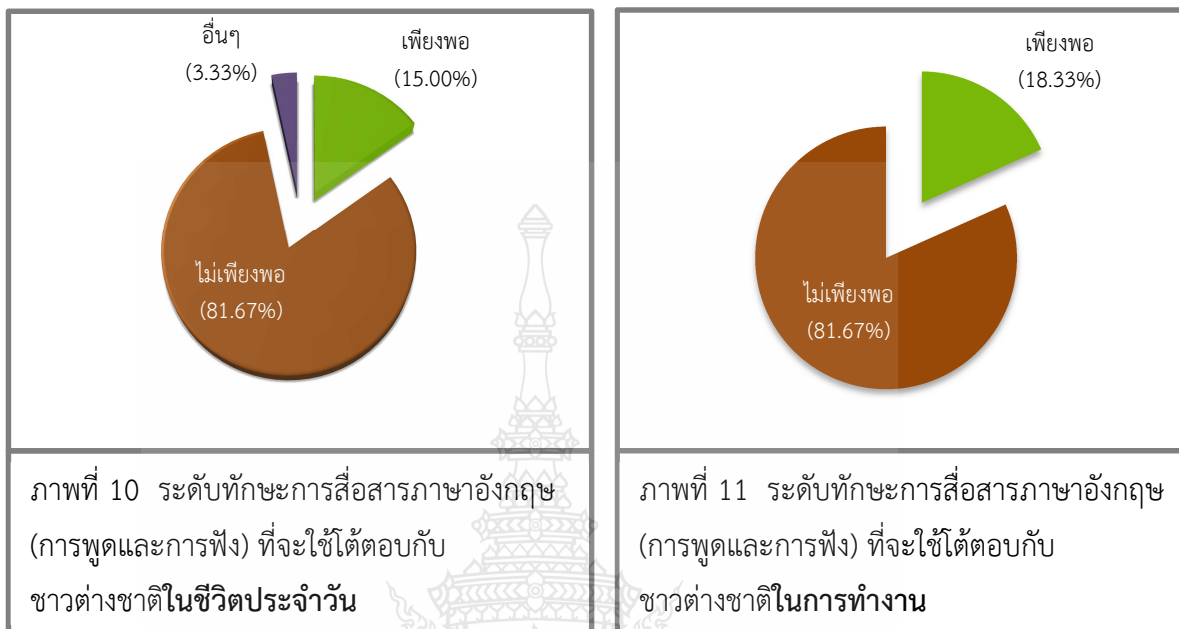
นอกจากนี้ ในคำถามปลายเปิดเพื่อถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับสาเหตุอื่นๆ ที่นักศึกษา คิดว่าเป็นปัญหาด้านการฟังของตนนั้น สรุปสาเหตุหลักๆ เพิ่มเติมได้ดังนี้ 1. ไม่ได้ฟังการพูดจาก ชาวต่างชาติบ่อยๆ ทำให้การฟังสำเนียงไม่ค่อยดีเท่าที่ควร 2. มีพื้นฐานคำศัพท์น้อย 3. ไม่ค่อยได้ ฟังฝึกฝน จึงไม่เข้าใจคำศัพท์บางตัว 4. บางครั้งคำศัพท์ที่พบเป็นศัพท์เฉพาะ 5. มีปัญหาในการเรียบ เรียงประโยค การใช้คำเชื่อมประโยค หรือคำขึ้นต้น 6. ฟังไม่ค่อยทัน รู้สึกว่าคนพูดภาษาอังกฤษมัก พูดเร็วและเข้าใจยาก

ตารางที่ 12 การประเมินความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา

การประเมินความสามารถตนเอง ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลความ
คิดว่าทักษะการพูดของตนอยู่ในระดับใด	2.67	0.795	ปานกลาง
คิดว่าทักษะการออกเสียงของตนอยู่ในระดับใด	2.58	0.850	ปานกลาง
คิดว่าทักษะการฟังของตนอยู่ในระดับใด	2.58	0.889	ปานกลาง
คิดว่าออกเสียงภาษาอังกฤษใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา	2.12	0.904	ไม่ค่อยใกล้เคียง

จากตารางที่ 12 แสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดว่าทักษะการสื่อสารเฉพาะหน้าด้าน ภาษาอังกฤษของตน ไม่ว่าจะเป็นการพูด การออกเสียงและการฟัง อยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อแล้ว ทักษะการพูดมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) สูงสุด อยู่ที่ 2.67 โดยที่ทักษะการออกเสียงและ การฟังมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากัน อยู่ที่ 2.58 ส่วนการเทียบเคียงกับเจ้าของภาษานั้น เมื่อพิจารณาจาก ค่าเฉลี่ยแล้ว พบว่า นักศึกษาคิดว่า ตนเองออกเสียงยังไม่ค่อยใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเท่าใดนัก ซึ่งมี ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะอื่นในที่นี้ อยู่ที่ค่าเฉลี่ย 2.12

ส่วนการประเมินตนเองโดยรวมว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนนั้น เพียงพอกับการใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานหรือไม่ ได้แสดงไว้ใน ภาพที่ 10 และ ภาพที่ 11 ดังนี้

จากทั้งสองภาพข้างต้น แสดงให้เห็นชัดเจนว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ (จำนวน 49 คน) มีความคิดเห็นว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเองในด้านการพูดและการฟังไม่เพียงพอที่จะใช้โต้ตอบกับชาวต่างชาติทั้งในชีวิตประจำวันและในการทำงาน โดยคิดเป็นร้อยละ 81.67 เท่ากันทั้งสองบริบท ส่วนนักศึกษาที่เหลือ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะของตนเองต่างกันเล็กน้อย โดยที่ร้อยละ 18.33 คิดว่าตนเองมีระดับทักษะที่เพียงพอต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติในการทำงาน แต่ร้อยละ 15 เท่านั้นที่คิดว่าตนเองมีทักษะเพียงพอต่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีนักศึกษาอีก 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ที่มีความเห็นอื่นๆ ซึ่งสรุปความเห็นเหล่านั้นได้ดังนี้ 1. พอได้บ้าง 2. พอสนทนาได้

ตอนที่ 3 ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ

ตารางที่ 13 ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ

ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลความ
ภาษาอังกฤษจำเป็นในปัจจุบันหรือไม่	4.73	0.634	จำเป็นมากที่สุด
คิดว่าความถูกต้อง (accuracy) เป็นเรื่องจำเป็นในการออกเสียงภาษาอังกฤษ	3.82	1.049	จำเป็นมาก
คิดว่าการฝึกสำเนียง (accent) จำเป็นต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ	3.80	1.132	จำเป็นมาก
พร้อมที่จะถูกแก้ไขเมื่อใช้ภาษาอังกฤษผิด	4.30	0.869	พร้อมมาก
กลัวหรือไม่อยากเจอต่างชาติ	3.05	1.111	ปานกลาง
อายุที่จะพูดอังกฤษ	2.87	0.947	ปานกลาง

จากตารางที่ 13 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษนั้นเป็นไปในทางบวก ซึ่งโดยรวมแล้วนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในปัจจุบันอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.73) และนักศึกษาเห็นว่า การฝึกฝนในเรื่องความถูกต้องของการออกเสียง (accuracy) หรือ การฝึกสำเนียง (accent) ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการพูดภาษาอังกฤษ เป็นเรื่องที่จำเป็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.80 – 3.82 ทั้งนี้เมื่อใช้ภาษาอังกฤษผิดพลาด นักศึกษาโดยรวมมีความพร้อมที่จะถูกแก้ไขอยู่ในระดับมาก ที่ค่าเฉลี่ย 4.30 ทั้งนี้ หากพิจารณาทักษะการเผชิญหน้ากับชาวต่างชาติหรือการสื่อสารกับชาวต่างชาติ นั้น โดยเฉลี่ยแล้ว นักศึกษามีความรู้สึกอยู่ในระดับปานกลาง คือ ไม่กลัวมากแต่ก็ไม่อยากเจอชาวต่างชาติสัก อีกทั้งไม่ได้มีความอายที่จะพูดภาษาอังกฤษจนเกินไป แต่ก็ไม่กล้าพูดมากนัก

ตอนที่ 4 กลยุทธ์การเรียนรู้และการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ตารางที่ 14 กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลในห้องเรียนของนักศึกษา

พฤติกรรมกรเรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลความ
มักคิดหรือออกเสียงตามสิ่งที่ครูผู้สอนกำลังสอนในห้องเรียน	3.73	0.800	บ่อยมาก
ทำความเข้าใจบทเรียนด้วยการคิดตามเป็นภาษาไทย	3.45	0.852	ทำบ้าง
ทำการบ้านและงานที่ได้รับมอบหมายได้ด้วยตนเอง	3.28	0.976	ทำบ้าง
ใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษในขณะที่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย	3.20	1.117	ทำบ้าง
มักตรวจสอบความเข้าใจกับเพื่อนระหว่างเรียนหรือหลังเรียน	3.08	1.030	ทำบ้าง
แสวงหาวิธีการเรียนภาษาเพิ่มเติมจากผู้สอน อินเทอร์เน็ตหรือผู้รู้	3.05	1.064	ทำบ้าง
ชอบพูดภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาสในห้องเรียน	2.72	1.043	ทำบ้าง
เตรียมความพร้อมและอ่านหนังสือทบทวนก่อนเข้าเรียนเสมอ	2.55	0.928	ทำบ้าง

จากตารางที่ 14 พบว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั่วไปอยู่ในระดับมาก และปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.55 – 2.37 ซึ่งการคิดหรือออกเสียงตามสิ่งที่ครูผู้สอนกำลังสอนในห้องเรียนเป็นสิ่งที่นักศึกษาโดยรวมทำบ่อยมาก (ค่าเฉลี่ย 3.73) ส่วนกลยุทธ์อื่นๆ นั้น นักศึกษามีการนำปรับใช้บ้างในบางโอกาส หากพิจารณาจากลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงสุดถึงต่ำสุดในที่นี้ ของระดับปานกลางแล้ว พบว่า การทำความเข้าใจบทเรียนด้วยการคิดตามเป็นภาษาไทย เป็นสิ่งที่นักศึกษาทำบ่อยรองลงมา แต่การเตรียมความพร้อมและอ่านหนังสือทบทวนก่อนเข้าเรียนเป็นสิ่งที่นักศึกษาโดยรวมทำบ้างแต่น้อยที่สุดในที่นี้

ตารางที่ 15 กลยุทธ์การฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา

การฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดด้วยตนเอง	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลความ
ฝึกออกเสียงและฟัง จากภาพยนตร์ต่างประเทศ	2.90	0.915	ทำบ้าง
ฝึกออกเสียงตามเจ้าของภาษา	2.83	1.011	ทำบ้าง
ฝึกออกเสียงตามเจ้าของภาษา กับโปรแกรมแปลภาษาใน Internet	2.80	1.086	ทำบ้าง
ฝึกออกเสียงและฟัง จากรายการวิทยุและเพลงภาษาอังกฤษ	2.70	0.979	ทำบ้าง
ฝึกออกเสียงจริงจังในห้องเรียนตั้งแต่เด็ก	2.63	0.956	ทำบ้าง
ฝึกออกเสียงและฟัง จากการเล่นเกมหรือเกมออนไลน์	2.62	1.263	ทำบ้าง
ชอบพูดภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาสในชีวิตจริง	2.53	0.999	ทำบ้าง
ฝึกออกเสียงและฟัง จากเว็บไซต์ต่างๆ ทาง Internet	2.50	0.948	ไม่ค่อยได้ทำ
ฝึกออกเสียงตามเจ้าของภาษา จาก talking dictionary	2.50	1.172	ไม่ค่อยได้ทำ
ฝึกออกเสียงตามเจ้าของภาษา กับโปรแกรมแปลภาษาในมือถือ	2.50	1.200	ไม่ค่อยได้ทำ
ฝึกออกเสียงและฟัง จาก CD ที่มากับหนังสือเรียน (textbook)	2.42	0.996	ไม่ค่อยได้ทำ
ลองโต้ตอบเมื่อได้ยินภาษาอังกฤษจากสื่อหรือช่องทางต่างๆ	2.38	0.976	ไม่ค่อยได้ทำ
ฝึกออกเสียงและฟัง จาก app ในมือถือ iPad หรือแท็บเล็ต	2.37	1.041	ไม่ค่อยได้ทำ
ฝึกออกเสียงและฟัง จากรายการทีวีช่องต่างประเทศ	2.28	1.027	ไม่ค่อยได้ทำ
ฝึกออกเสียงและฟัง จากโปรแกรมฝึกภาษาฯ เช่น CLT/ELLIS ฯลฯ	2.28	0.922	ไม่ค่อยได้ทำ

จากตารางที่ 15 พบว่าการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาโดยรวม มีความถี่อยู่ระหว่าง 2.28 – 2.90 ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับน้อย หากพิจารณาจากลำดับที่อยู่ในค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในที่นี้ พบว่า การฝึกออกเสียงและฟังภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาทำเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษของตนเองมากที่สุดจากทุกกิจกรรม โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.90 นอกจากนี้ ยังมีกิจกรรมอื่นๆ ที่นักศึกษาเลือกทำบ้างเพื่อฝึกภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฝึกออกเสียงตามเจ้าของภาษากับโปรแกรมแปลภาษาในอินเทอร์เน็ต การฝึกจากรายการวิทยุและเพลง

ภาษาอังกฤษ การฝึกจริงจั้งตั้งแต่เด็ก การฝึกจากการเล่นเกมส์และการพูดภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส ในสถานการณ์จริง

ส่วนกิจกรรมหรือช่องทางที่นักศึกษาไม่ค่อยได้ทำเพื่อฝึกทักษะการพูดและฟังภาษาอังกฤษ นั้น ได้แก่ การฝึกจากเว็บไซต์ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต การฝึกกับ talking dictionary การฝึกกับ โปรแกรมแปลภาษาในมือถือ การฝึกจาก CD ที่มากับหนังสือเรียน การฝึกโต้ตอบเมื่อได้ยิน ภาษาอังกฤษจากสื่อหรือช่องทางต่างๆ การฝึกจาก app ในสมาร์ตโฟนหรือแท็บเล็ต การฝึกจากรายการทีวีช่องต่างประเทศ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของการทำกิจกรรมเหล่านี้อยู่ระหว่าง 2.28 – 2.50 และ กิจกรรมได้ค่าเฉลี่ยน้อยซึ่งนักศึกษาทำน้อยที่สุดในที่นี้ คือ การฝึกจากโปรแกรมภาษา เช่น CLT/ELLIS ฯลฯ (ค่าเฉลี่ย 2.28)

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ในส่วนสุดท้ายของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ตั้งเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แสดงความคิดเห็นอื่นๆ เพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษหรือสนทนาภาษาอังกฤษ และ จากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามที่ตอบกลับคืนมา สรุปความคิดเห็นหลักๆ ทั้งหมดได้ดังนี้

1. อยากมีโอกาสฝึกฝนหรือได้เรียนภาษาเพิ่มเติม ไม่เพียงแค่วิชาที่ต้องเรียนในห้อง เท่านั้น
2. อยากให้มีเจ้าของภาษามาคูบ่อๆ เพราะคิดว่าถ้ามีโอกาสคุยก็คงจะทำให้ทักษะดีขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ทั้งนี้ เมื่อผู้สอนในวิชาสนทนาภาษาอังกฤษทำหน้าที่เหมือนเจ้าของภาษาได้ดี ทำให้รู้สึกว่าการฟัง พูดตอบโต้ของตนเองดีขึ้นมาก
3. ภาษาอังกฤษจำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน เพราะเราต้องใช้ในชีวิตมากยิ่งขึ้น

ตอนที่ 6 ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาประเมินจากแบบทดสอบการออกเสียง

ในการทดสอบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพื่อศึกษาคำและเสียงที่นักศึกษามีปัญหานั้น ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบทดสอบมาจาก 100 คำศัพท์อันดับแรกที่นักศึกษาในห้องเรียนสนทนาภาษาอังกฤษมักออกเสียงผิดซึ่งได้จากการสังเกตและบันทึกของผู้วิจัย รายการคำศัพท์ทั้ง ซึ่งการศึกษาการออกเสียงนั้น ใช้เกณฑ์การออกเสียงที่ถูกต้องตามแบบอังกฤษและอเมริกัน อย่างไรก็ตามอย่างหนึ่ง รายการคำศัพท์ทั้ง 100 คำที่ใช้ทดสอบมีดังรายละเอียดในตารางที่ 16 ด้านล่างนี้

ตารางที่ 16 รายการคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียงและการถ่ายเสียง

รหัสคำ	รายการคำศัพท์	การออกเสียงแบบอังกฤษ (UK)	การออกเสียงแบบอเมริกัน (US)
W1	accountant	/ə'kaʊn.tənt/	/ə'kaʊn.tənt/
W2	acquire	/ə'kwaiə/	/ə'kwaiə/
W3	across	/ə'krɒs/	/ə'krɒs, ə'kras/
W4	aim	/eɪm/	/eɪm/
W5	airport	/'eə.pɔ:t/	/'eər.pɔrt, -,pɔurt/
W6	apple	/'æp.l/	/'æp.əl/
W7	appointment	/ə'pɔɪnt.mənt/	/ə'pɔɪnt.mənt/
W8	appreciate	/ə'pri:ʃi.eɪt/	/ə'pri:ʃi.eɪt/
W9	architect	/'ɑ:.ki.tekt/	/'ɑr.ki.tekt/
W10	around	/ə'raʊnd/	/ə'raʊnd/
W11	arrive	/ə'raɪv/	/ə'raɪv/
W12	bored	/bɔ:d/	/bɔrd, boʊrd/
W13	bow	/baʊ/	/baʊ/
W14	budget	/'bʌdʒ.ɪt/	/'bʌdʒ.ɪt/
W15	business	/'biz.nɪs/	/'biz.nəs, -nəz/
W16	busy	/'biz.i/	/'biz-i/
W17	campaign	/kæm'peɪn/	/kæm'peɪn/
W18	card	/kɑ:d/	/kɑrd/
W19	certainly	/'sɜ:.tən.li/	/'sɜr.tən.li/
W20	chance	/tʃɑ:ns/	/tʃæns/
W21	change	/tʃeɪndʒ/	/tʃeɪndʒ/
W22	client	/'klaɪ.ənt/	/'klaɪ.ənt/
W23	commercial	/kə'mɜ:.ʃəl/	/kə'mɜr.ʃəl/
W24	consultant	/kən'sʌl.tənt/	/kən'sʌl.tənt/
W25	customer	/'kʌs.tə.mə/	/'kʌs.tə.mə/
W26	dangerous	/'deɪn.dʒərəs/	/'deɪn.dʒərəs, 'deɪndʒərəs/
W27	deliver	/dɪ'lɪv.ə/	/dɪ'lɪv.ər/
W28	demonstrate	/'dem.ən.streɪt/	/'dem.ən.streɪt/

ตารางที่ 16 รายการคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียงและการถ่ายเสียง (ต่อ)

รหัสคำ	รายการคำศัพท์	การออกเสียงแบบอังกฤษ (UK)	การออกเสียงแบบอเมริกัน (US)
W29	design	/dɪ'zain/	/dɪ'zain/
W30	designer	/dɪ'zain.ənər/	/dɪ'zain.nər/
W31	develop	/dɪ'veləp/	/dɪ'veləp/
W32	different	/'dɪf.ərənt/	/'dɪf.rənt, -ər.ənt/
W33	difficult	/'dɪfɪ.kəlt/	/'dɪf.ɪ.kəlt, -,kəlt/
W34	discuss	/dɪ'skʌs/	/dɪ'skʌs/
W35	editor	/'edɪ.tər/	/'ed.ət̚.ər/
W36	eight	/eɪt/	/eɪt/
W37	elephant	/'elɪ.fənt/	/'el.ə.fənt/
W38	elevator	/'elɪ.veɪ.tər/	/'el.ə.veɪ.t̚ər/
W39	eleven	/'ɪlev.ən/	/'ɪlev.ən/
W40	entire	/'ɪntaɪər/	/'ɪntaɪər/
W41	exchange	/'ɪks'tʃeɪndʒ/	/'ɪks'tʃeɪndʒ/
W42	fifteen	/'fɪfti:n/	/'fɪftɪn/
W43	fifth	/'fɪfθ/	/'fɪfθ/
W44	fight	/'faɪt/	/'faɪt/
W45	figure	/'fɪg.ər/	/'fɪg.jər/
W46	fine	/'faɪn/	/'faɪn/
W47	first	/'fɜːst/	/'fɜrst/
W48	flavor	/'fleɪ.vər/	/'fleɪ.vər/
W49	flight	/'flaɪt/	/'flaɪt/
W50	fourth	/'fɔːθ/	/'fɔrθ, fourθ/
W51	graduate	/'grædʒ.u.ət/	/'grædʒ.u.ɪt/
W52	headquarters	/'hed.kwɔː.təz/	/'hed.kwɔr.t̚ərz/
W53	help	/'help/	/'help/
W54	helpdesk	/'helpdesk/	/'helpdesk/
W55	international	/'ɪn.tə'næʃ.ən.əl/	/'ɪntə'næʃənəl/
W56	interrupt	/'ɪn.tə'rʌpt/	/'ɪn.tə'rʌpt/
W57	introduce	/'ɪn.trə'djuːs/	/'ɪn.trə'djuːs/
W58	introduction	/'ɪn.trə'dʌk.ʃən/	/'ɪn.trə'dʌk.ʃən/
W59	journalist	/'dʒɜː.nəlɪst/	/'dʒɜː.nəlɪst/
W60	lecturer	/'lektʃər.ər/	/'lek.tʃər.ər/
W61	manager	/'mænɪ.dʒər/	/'mæn.ɪ.dʒə/
W62	marketing	/'mɑː.kɪ.tɪŋ/	/'mɑːr.kɪ.tɪŋ/
W63	married	/'mærɪd/	/'merɪd/
W64	natural	/'nætʃ.ərəl/	/'nætʃ.ər.əl/ /'nætʃ.ər.əl/
W65	nine	/'naɪn/	/'naɪn/
W66	occasionally	/'ɔkɪ.ʒən.əl.i/	/'əkeɪ.ʒə.nəl.i/

ตารางที่ 16 รายการคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียงและการถ่ายเสียง (ต่อ)

รหัสคำ	รายการคำศัพท์	การออกเสียงแบบอังกฤษ (UK)	การออกเสียงแบบอเมริกัน (US)
W67	overseas	/,əv.və'si:z/	/'ou.vər'siz/
W68	photographer	/fə'tɒg.rə.fəɹ/	/fə'tag.rə.fər/
W69	popular	/'pɒp.jʊ.ləɹ/	/'pɑp.jə.lər/
W70	problem	/'prɒb.ləm/	/'pra:bləm/
W71	produce	/prə'dju:s/	/prə'dus/
W72	product	/'prɒd.ʌkt/	/'pra:dʌkt/
W73	project	/'prɒdʒ.ekt/	/'pra:dʒekt, -ikt/
W74	provide	/prə'vaɪd/	/prə'vaɪd/
W75	really	/'ri:li/	/'ri-ə-li, 'ri-li/
W76	register	/'redʒ.ɪ.stəɹ/	/'redʒ-ɪ.stər/
W77	regular	/'reg.jʊ.ləɹ/	/'reg.jə.lər/
W78	representative	/,rep.rɪ'zen.tə.tɪv/	/,rep.rɪ'zen.tə.tɪv/
W79	retire	/rɪ'taɪəɹ/	/rɪ'taɪər/
W80	rival	/'raɪ.vəl/	/'raɪ.vəl/
W81	schedule	/'ʃed.ju:l/	/'skedʒ.ʊl, -əl/ /'ʃedʒ-/
W82	stranger	/'streɪn.dʒəɹ/	/'streɪn.dʒər/
W83	suggest	/sə'dʒest/	/səg'dʒest, sə-/
W84	technology	/tek'nɒl.ə.dʒi/	/tek'næl-ə.dʒi/
W85	terrible	/'ter.ə.bl/	/'ter-ə.bəl/
W86	territory	/'ter.ɪ.tər.i/	/'ter-ə.tər-i, -tʊr-i/
W87	their	/ðeɹ/	/ðeər/
W88	then	/ðen/	/ðen/
W89	there	/ðeɹ/	/ðeər/
W90	third	/θɜ:d/	/θɜrd/
W91	thirteen	/θɜ:'ti:n/	/,θɜrt'tɪn/
W92	thirty	/'θɜ:ti/	/'θɜr-tɪ/
W93	three	/θri:/	/θri/
W94	time	/taɪm/	/taɪm/
W95	trial	/traɪəl/	/'traɪ,əl, trail/
W96	twelve	/twelv/	/twelv/
W97	twenty	/'twen.ti/	/'twen-ti/
W98	twice	/twais/	/twais/
W99	wait	/weɪt/	/weɪt/
W100	worldwide	/,wɜ:ld'waɪd/	/'wɜrld'waɪd/

อ้างอิงจาก Cambridge Dictionaries Online (dictionary.cambridge.org)

ผลของการทดสอบการออกเสียงเป็นรายบุคคลโดยการส่งวิดีโอการออกเสียงให้แก่ผู้วิจัยเพื่อวิเคราะห์ความถูกต้องนั้น สรุปไว้ในรายละเอียดโดยแบ่งเป็น 2 ส่วนหลัก ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ความถี่ในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องของนักศึกษา

ส่วนที่ 2 คำศัพท์และเสียงภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง

ส่วนที่ 1 ความถี่ในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องของนักศึกษา

ตารางที่ 17 ผลการทดสอบการออกเสียงของนักศึกษาเรียงตามคะแนน

ลำดับ	รายการคำศัพท์	รวมจำนวนผู้ที่	ร้อยละของการออก	ร้อยละของการออกเสียง
		ออกเสียงถูกต้อง	เสียงถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1	natural	44	73.33	26.67
2	aim	40	66.67	33.33
3	problem	40	66.67	33.33
4	apple	39	65.00	35.00
5	married	38	63.33	36.67
6	trial	37	61.67	38.33
7	really	35	58.33	41.67
8	introduction	33	55.00	45.00
9	nine	32	53.33	46.67
10	designer	31	51.67	48.33
11	figure	31	51.67	48.33
12	occasionally	31	51.67	48.33
13	overseas	31	51.67	48.33
14	card	30	50.00	50.00
15	acquire	29	48.33	51.67
16	commercial	29	48.33	51.67
17	dangerous	29	48.33	51.67
18	fine	29	48.33	51.67
19	regular	29	48.33	51.67
20	design	28	46.67	53.33
21	worldwide	27	45.00	55.00
22	elephant	26	43.33	56.67
23	lecturer	26	43.33	56.67
24	airport	25	41.67	58.33
25	appreciate	25	41.67	58.33
26	customer	25	41.67	58.33
27	fight	25	41.67	58.33
28	flavor	25	41.67	58.33
29	bored	24	40.00	60.00

ตารางที่ 17 ผลการทดสอบการออกเสียงของนักศึกษาเรียงตามคะแนน (ต่อ)

ลำดับ	รายการคำศัพท์	รวมจำนวนผู้ที่	ร้อยละของการออก	ร้อยละของการออกเสียง
		ออกเสียงถูกต้อง	เสียงถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
30	technology	24	40.00	60.00
31	across	22	36.67	63.33
32	bow	22	36.67	63.33
33	international	22	36.67	63.33
34	their	22	36.67	63.33
35	then	22	36.67	63.33
36	rival	21	35.00	65.00
37	there	21	35.00	65.00
38	deliver	20	33.33	66.67
39	headquarters	20	33.33	66.67
40	introduce	20	33.33	66.67
41	time	20	33.33	66.67
42	elevator	19	31.67	68.33
43	campaign	18	30.00	70.00
44	provide	18	30.00	70.00
45	certainly	17	28.33	71.67
46	editor	17	28.33	71.67
47	demonstrate	16	26.67	73.33
48	fifteen	16	26.67	73.33
49	retire	15	25.00	75.00
50	wait	15	25.00	75.00
51	around	14	23.33	76.67
52	arrive	14	23.33	76.67
53	budget	14	23.33	76.67
54	business	14	23.33	76.67
55	chance	14	23.33	76.67
56	eight	14	23.33	76.67
57	stranger	14	23.33	76.67
58	flight	13	21.67	78.33
59	manager	13	21.67	78.33
60	produce	13	21.67	78.33
61	twelve	13	21.67	78.33
62	twice	13	21.67	78.33
63	busy	12	20.00	80.00
64	client	12	20.00	80.00
65	entire	12	20.00	80.00
66	appointment	11	18.33	81.67

ตารางที่ 17 ผลการทดสอบการออกเสียงของนักศึกษาเรียงตามคะแนน (ต่อ)

ลำดับ	รายการคำศัพท์	รวมจำนวนผู้ที่	ร้อยละของการออก	ร้อยละของการออกเสียง
		ออกเสียงถูกต้อง	เสียงถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
67	develop	11	18.33	81.67
68	help	11	18.33	81.67
69	architect	9	15.00	85.00
70	project	9	15.00	85.00
71	thirty	9	15.00	85.00
72	fourth	8	13.33	86.67
73	third	8	13.33	86.67
74	three	8	13.33	86.67
75	eleven	7	11.67	88.33
76	interrupt	7	11.67	88.33
77	popular	7	11.67	88.33
78	product	7	11.67	88.33
79	representative	7	11.67	88.33
80	consultant	6	10.00	90.00
81	different	6	10.00	90.00
82	difficult	6	10.00	90.00
83	exchange	6	10.00	90.00
84	journalist	6	10.00	90.00
85	schedule	6	10.00	90.00
86	accountant	5	8.33	91.67
87	helpdesk	5	8.33	91.67
88	terrible	5	8.33	91.67
89	thirteen	5	8.33	91.67
90	twenty	5	8.33	91.67
91	fifth	4	6.67	93.33
92	graduate	3	5.00	95.00
93	change	2	3.33	96.67
94	marketing	2	3.33	96.67
95	register	2	3.33	96.67
96	discuss	1	1.67	98.33
97	suggest	1	1.67	98.33
98	first	0	0.00	100.00
99	photographer	0	0.00	100.00
100	territory	0	0.00	100.00

จากตารางที่ 17 แสดงว่า ไม่มีคำใดที่มีนักศึกษาการออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาเรียงตามลำดับคะแนนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องบ่อยที่สุด พบว่า คำที่นักศึกษาออกเสียงถูกต้องมากที่สุด คือ คำว่า 'natural' คิดเป็นร้อยละ 73.33 รองลงมาคือ คำว่า 'aim' และคำว่า 'problem' ซึ่งออกเสียงได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 66.67 เท่ากัน เป็นที่น่าสังเกตว่าจากข้อมูลมีคำศัพท์อยู่ 3 คำที่นักศึกษาออกเสียงผิดทั้งหมดทุกครั้งทุกคน ได้แก่ คำว่า 'first' 'photographer' และ 'territory' ซึ่งความถูกต้องของการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 0.00

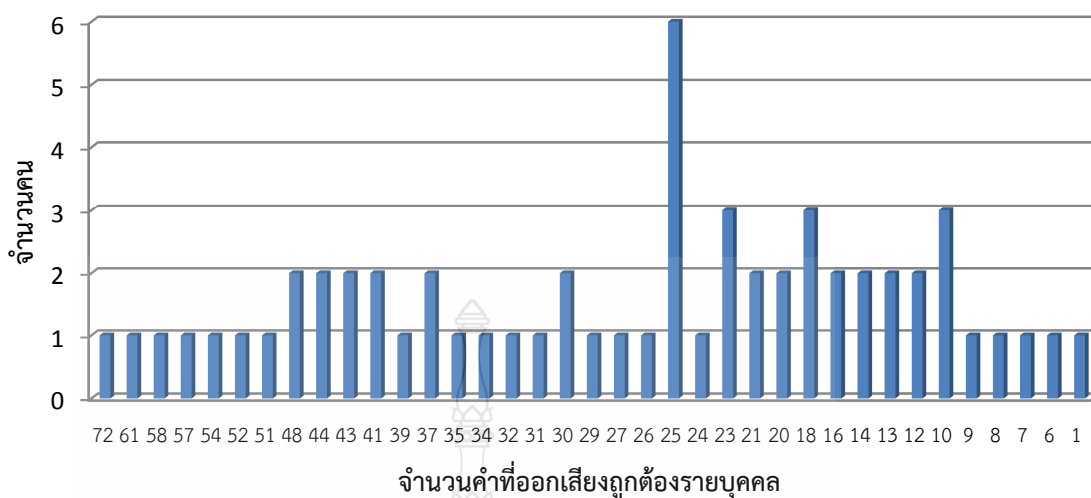
ตารางที่ 18 ผลการทดสอบออกเสียงของนักศึกษาเรียงตามคะแนนรายบุคคล

ลำดับ	รหัสกลุ่มตัวอย่างรายบุคคล	จำนวนคำที่ออกเสียงถูกต้อง (ร้อยละ)	จำนวนคำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง (ร้อยละ)
1	A1	27	73
2	A2	8	92
3	A3	39	61
4	A4	12	88
5	A5	23	77
6	A6	10	90
7	A7	41	59
8	A8	44	56
9	A9	61	39
10	A10	14	86
11	A11	32	68
12	A12	48	52
13	A13	48	52
14	A14	51	49
15	A15	14	86
16	A16	43	57
17	A17	24	76
18	A18	41	59
19	A19	31	69
20	A20	58	42
21	A21	37	63
22	A22	54	46
23	A23	43	57
24	A24	57	43
25	A25	18	82
26	A26	9	91
27	A27	72	28
28	A28	34	66

ตารางที่ 18 ผลการทดสอบออกเสียงของนักศึกษาเรียงตามคะแนนรายบุคคล (ต่อ)

ลำดับ	รหัสกลุ่มตัวอย่างรายบุคคล	จำนวนคำที่ออกเสียง	
		ถูกต้อง (ร้อยละ)	ไม่ถูกต้อง (ร้อยละ)
29	A29	20	80
30	A30	1	99
31	B1	20	80
32	B2	21	79
33	B3	7	93
34	B4	6	94
35	B5	44	56
36	B6	18	82
37	B7	25	75
38	B8	10	90
39	B9	35	65
40	B10	18	82
41	B11	23	77
42	B12	25	75
43	B13	23	77
44	B14	37	63
45	B15	30	70
46	B16	16	84
47	B17	26	74
48	B18	52	48
49	B19	30	70
50	B20	21	79
51	B21	13	87
52	B22	25	75
53	B23	16	84
54	B24	13	87
55	B25	12	88
56	B26	29	71
57	B27	10	90
58	B28	25	75
59	B29	25	75
60	B30	25	75

จากตารางที่ 18 เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น ผู้วิจัยขอสรุปเป็นแผนภูมิเพื่อเปรียบเทียบจำนวนคำที่ถูกต้องกับจำนวนนักศึกษาที่ออกเสียงคำกลุ่มนั้นถูกต้อง ไว้ในภาพที่ 12

ภาพที่ 12 จำนวนคำศัพท์ทั้งหมดที่นักศึกษารายบุคคลออกเสียงถูกต้อง เรียงตามความถี่

จากข้อมูลในภาพข้างต้นเห็นได้ชัดว่า มีนักศึกษา เพียงครั้งละ 1 คนเท่านั้นที่ออกเสียงคำศัพท์ถูกต้องเกินครึ่งของคำศัพท์ทั้งหมด ซึ่งแต่ละคนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง อยู่ระหว่างจำนวน 51 – 72 คำ ทั้งนี้ จะเห็นว่า จำนวนคำศัพท์ที่นักศึกษารายบุคคลออกเสียงถูกต้องมากที่สุด อยู่ที่ 72 คำจาก 100 คำ โดยในที่มีนักศึกษาเพียง 1 คนเท่านั้นที่ทำได้ คิดเป็นร้อยละ 1.67 ทั้งนี้ จำนวนคำที่นักศึกษาออกถูกมากที่สุดจากหนึ่งร้อยคำในการออกเสียงหนึ่งครั้ง คือ 25 คำ ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ 10 ของนักศึกษาทั้งหมด ส่วนจำนวนคำที่นักศึกษาออกเสียงถูกต้องได้น้อยที่สุดคือ 1 คำ

ตารางที่ 19 คะแนนเฉลี่ยของผลการทดสอบออกเสียงของนักศึกษา

	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย	SD
	(จากคะแนนเต็ม 100)			
คะแนนความถูกต้องในการออกเสียงของนักศึกษาทั้งหมด	72	1	28.23	15.812
คะแนนความถูกต้องในการออกเสียงของนักศึกษาจากสายสังคมศาสตร์	72	1	33.80	18.324
คะแนนความถูกต้องในการออกเสียงของนักศึกษาจากสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	52	6	22.67	10.430

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของการออกเสียงได้ถูกต้องของนักศึกษาอยู่ที่ 28.23 คะแนน จากคะแนนเต็มทั้งหมด 100 คะแนน ซึ่งได้มาจากการออกเสียงรายบุคคล 100 คำ จำนวน 1 ครั้งแบบต่อเนื่องตั้งแต่คำแรกจนถึงคำสุดท้าย ทั้งนี้ คะแนนความถูกต้องในการออกเสียง

โดยเฉลี่ยของนักศึกษาจากสายสังคมมากกว่านักศึกษาจากสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เท่ากับร้อยละ 7.894 หรือเท่ากับ 11.13 คำ

ส่วนที่ 2 คำศัพท์และเสียงภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง

ตารางที่ 20 รายการการถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษา

ลำดับ	รายการศัพท์	การถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้อง			
1	natural	/'netʃ.ə.rəl/	/ne.tu.'rəl/	/'nædʒ.ər.əl/	
2	aim	/ɪm/	/aɪm/		
3	problem	/prɒm.plæm/	/'pra:blem/	/'pra:blæm/	
4	apple	/'æp.əl/	p = /p/		
5	married	/'mæri.ed*/	/'mæri.əd*/	r = /r/ (กระดกลิ้น)	
6	trial	/triəl/	/'taɪəl/		
7	really	/'riəw.li/	/'liəw.li/	/'liə.li/	
8	introduction	/,ɪn.trəʊ'dʌk.ʃən/			
9	nine	/naɪn/			
10	designer	/di.zai'nɜ:/	/di.sai'nɜ:/		
11	figure	/'fig.dʒər/	/'pɪk.tʃər/		
12	occasionally	/ɔ:k'keɪ.ʒən.əl.i/	/ɔ:k'keɪ.si.o.nəl.i/	/ɔ:k.keɪ'ʒən.əl.i/	
13	overseas	/,əʊ.və'si:s/	/,əʊ.və'si:z/	/'ou.wər'siz/	/'ou.wər'sis/
14	card	/kɑ:d*/			
15	acquire	/ə'kwaiə/	/æ'kwaiə/	/æ'kwaiə/	
16	commercial	/kɔ:mɜ:ʃiəl/	/'kɔ:mɜ:ʃiəl/		
17	dangerous	/'dæŋ.dʒər.əs/	/'dæŋ.dʒər.əs/	/'dæŋ.dʒər.əd*/	
18	fine	/faɪn/			
19	regular	/'reg.ju.lər/			
20	design	/di'zain/	/'di.zain/		
21	worldwide	/'wɜ:l'dwaɪd/			
22	elephant	/e'le.fənt/	/e'le.fænt/	/e'le.fent/	/e'le.fænt/
23	lecturer	/'lek.tʃər.ə/	/'lek.tʊr.ər/		
24	airport	/'eə.pɔ:d*/	/'æ.pɔ:d*/		
25	appreciate	/æ'pri:si.ət/	/æ'pri:ʃi.əd*/	/æ'pri:ʃi.ed*/	
26	customer	/'kʌs.təmər/	/kʌs.tɔ:'mɜ:/		
27	fight	/faɪt/			

ตารางที่ 20 รายการการถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	รายการศัพท์	การถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้อง		
28	flavor	/'fleɪ.vər/	/fler'wər/	
29	bored	/boʊrd*/	/bɔrd/	
30	technology	/,tek.nou'lou.dʒi/	/tek.nou.lou.dʒi:/	
31	across	/æ'krɒd*/	/æ'krɒd*/	/ə'krɒd*/
32	bow (v.)	/boʊ/		
33	international	/,ɪn.tər'neɪʃ.ən.əl/	/,ɪn.tə'næʃ.ʌn.əl/	inter = อินเตอร์
34	their	/deər/	/deə/	/teə/
35	then	/den/	/ten/	
36	rival	/'ri.vəl/	/'ri.vəl/	
37	there	/deər/	/deə/	/teə/
38	deliver	/de'liv.ər/	/de'liw.ɜ:/	
39	headquarters	/'hed,kwɔr.təɹz/	/'hed'kwɔ:təs/	t = /ต/
40	introduce	/,ɪn.trə'dju:ɹs/	/,ɪn.trou'dju:ɹs/	/,ɪn.trou'diw/
41	time	/taɪm/		
42	elevator	/'ɪl.ɪ'veɪ.tɜ:/	/'ɪl.ɪ'wei.tə/	/'ɪl.ɪ'wei.tɜ:/ t = /ต/
43	campaign	/fæm'peɪn/	p = /ป/	
44	provide	/prəu'vaɪd/	/prəu'waɪd/	p = /ป/
45	certainly	/sɜ:'ten.li/	/sɜ:'tem.li/	/kɜ:'tem.li/
46	editor	/'ɪd.ɪ.tər/	/'ɪd.ɪ.təɹ/	
47	demonstrate	/'dem.ən.streɪt/	/'dem.ən.streɪt/	/'dɪm.ən.streit/ /'dɪm.ən.streɪt/
48	fifteen	/'fɪfti:n/	/'fɪbtɪ:n/	t = /ต/
49	retire	/'ri:təɪəɹ/		
50	wait	/wet/	/wed*/	
51	around	/ʌ'raʊnd*/	/ʌ'raʊw/	/ʌ'laʊw/ r = /ร/ (กระดกลิ้น)
52	arrive	/ə'raɪv/	/ɑ:'riv/	/ʌ'laɪv/ r = /ร/ (กระดกลิ้น)
53	budget	/'bʌdʒ.ət/	/'bʌdʒ.ed*/	/'bʌd.ged*/
54	business	/'bɪz.nes/	/'bɪs.ned*/	/'bʊəs.ɪ.ned*/
55	chance	/tʃæns/	/tʃeŋ/	/tʃæŋ/
56	eight	/eɪd*/	/eɪg/	/eg/
57	stranger	/'stræŋ.dʒəɹ/	/'stræŋ.dʒəɹ/	/'streɪn.gəɹ/ /'stræŋ.gəɹ/
58	flight	/flaɪt/	/flaɪt/	/flaɪt/
59	manager	/me'ne.dʒəɹ/	/me'ne.dʒəɹ/	
60	produce	/prəu'diʊ/	/prou'diʊ/	/prəu'dʊs/ p = /ป/

ตารางที่ 20 รายการการถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	รายการศัพท์	การถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้อง			
61	twelve	/twelw/	/twelw/	/twelf/	
62	twice	/twais/	/twis/		
63	busy	/'bʊəz.i/	/'bʊəs.i/	/'bɪs.i/	
64	client	/'klaɪ.ænt/	/'klaɪ.ent/	/'klaɪ'ænt/	/'klaɪ'ent/
65	entire	/ɪn'taɪə/	/ɛn'taɪə/		
66	appointment	/æ'pɔɪnt.mənt/	/æ'pɔɪnt.mənt/	/æ'pɔɪnt.mənt/	
67	develop	/de'vel.ɒp/	/de'vɪl.ɒp/	/de'vel.əb*/	/de'vɪl.əb*/
68	help	/help/			
69	architect	/'ɑː.tʃi.tekt/	/'ɑː.ʃi.tekt/	/'ɑː.dʒi.tekt/	
70	project	/'prɒdʒ.ekt/	/'prɒudʒ.ekt/	/'prɒudʒ.ekt/	
71	thirty	/'tɜː.tɪ/	/'sɜː.tɪ/		
72	fourth	/fɔud*/	/fourθ/	/fourt/	
73	third	/tɜːd/			
74	three	/tri:/	/tri:/		
75	eleven	/ɪ'lew.en/			
76	interrupt	/ɪn.tə'rʌpt/	/ɪn.tə'rʌbt/		
77	popular	/'pɒp.ʊ.lɑː/	p = /ɪ/		
78	product	/'prɒd.ʌkt/	/'prɒd.ʌkt/		
79	representative	/,rep.rɪ'sen.te.tɪv/	/,rep.rɪ'sen.te.tɪb*/	/,rɪp.rɪ'sen.te.tɪb*/	
80	consultant	/kɒn'sʌl.tənt/	/kən'sʌl.tənt/	t = /t/	
81	different	/'dɪf.ər.ent/	/'dɪf.ər.ɛnt/		
82	difficult	/'dɪf.i.kʌl/	/'dɪf.i.kʌl/		
83	exchange	/eks'tʃeɪndʒ/	/eks'tʃeɪndʒ/	/eks'tʃeɪndʒ/	/eks'tʃeɪndʒ/
84	journalist	/'dʒɜː.nəl.ɪst/	/'dʒɜː.nəl.ɪd*/	/'dʒə.nɑː.ɪd*/	
85	schedule	/'sked-ul	/'sked-ul.i	/'sfed-ul	
86	accountant	/ə'kaʊn.tənt/	/æ'kaʊn.tənt/		
87	helpdesk	/'helpdesk/	/'helpdesk/	/'helpded*/	
88	terrible	/'tɛr.rɪ.bəl/	/'tɛr.rɪ.bən/	/'ter.rɪ.bən/	
89	thirteen	/'θɜː.tɪn/	/'tɜː.tɪn/	/'sɜː.tɪn/	t = /t/
90	twenty	/'twen.tɪ/	t = /t/		
91	fifth	/fɪfθ/	/fɪbθ/	/fɪbt/	
92	graduate	/'græd.u.ert/	/'gred.u.ert/		
93	change	/tʃeɪndʒ/	/tʃeɪ/		

ตารางที่ 20 รายการการถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	รายการศัพท์	การถ่ายเสียงที่ไม่ถูกต้อง		
94	marketing	/ma:'ke.tɪŋ/	t = /ต/	
95	register	/'rɪdʒ.ɪ.stər/	/'rɪdʒ.ɪ.stər/	/'redʒ.ɪ.stər/
96	discuss	/dɪ'skʌd*/		
97	suggest	/sʌg'dʒest/	/sʌg'dʒed*/	
98	first	/'fɜ:sɪ/	/'fɜ:d*/	/'fəɪd*/
99	photographer	/foʊ'toʊ,grɑ:fər/	/foʊ'toʊ,grɑ:fər/	
100	territory	/'tɛr.ɪ.tɔ:ri		

* ในที่นี้ใช้แทนเสียง /ต/ และ /บ/ ที่เป็นตัวสะกดเหมือนในภาษาไทยและนักศึกษาออกเสียงเป็นเสียงไม่ก้อง

จากตารางที่ 20 จะเห็นได้ว่า แบ่งได้เป็นสองส่วนคือ การออกเสียงพยัญชนะและการออกเสียงสระ

สำหรับพยัญชนะนั้น ส่วนใหญ่นักศึกษามักละเว้นการทิ้งหางเสียงท้ายคำหรือออกเสียงแบบไม่ก้องที่ท้ายคำ ได้แก่ เสียง /t/ /d/ /p/ /s/ /z/ /v/ /dʒ/ โดยออกเสียงคล้ายเป็นการสะกดด้วยเสียงในมาตราภาษาไทยเท่านั้น เช่น ในคำว่า ‘airport’ ‘around’ ‘help’ ‘business’ ‘overseas’ ‘representative’ อีกทั้งยังพบว่า คำที่ลงท้ายด้วย ‘-le’ เช่น คำว่า ‘apple’ ออกเสียงเป็น ‘แอปเป็น’ โดยออกเป็นเสียงตัวสะกดมาตราแม่กนไปเลย ส่วนคำที่ลงท้ายด้วย ‘-ance’ และ ‘-ange’ เช่น คำว่า ‘chance’ และ ‘change’ พบว่าออกเสียงเป็นตัวสะกดมาตราแม่กงโดยส่วนใหญ่ออกเสียงท้ายไม่ครบเสียง ‘เซ็ง’ หรือ ‘แซ็ง’

นอกจากนี้ยังมีปัญหาในการออกเสียงไม่ครบเมื่อเป็นพยัญชนะควบกล้ำ จากตารางจะเห็นว่า นักศึกษาบางส่วนออกเสียงที่ควบขาดไปและปรากฏได้ทุกที่ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งต้นคำ กลางคำหรือท้ายคำ ได้แก่ เสียง /tr-/ /fl-/ /kr-/ /-nt/ /-kt/ /-ndʒ/ /-st/ /gr-/ /-ght/ /-pt/ /-fθ/ /-sk/ /-lt/ เช่น คำว่า ‘trial’ ‘flavor’ ‘across’ ‘elephant’ ‘product’ ‘change’ ‘chance’ ‘first’ ‘photographer’ ‘flight’ ‘interrupt’ ‘fifth’ ‘desk’ ‘difficult’

ส่วนเสียงที่นักศึกษามักไม่ออกเสียงเลยในตำแหน่งท้ายคำและเห็นพบได้เสมอเมื่ออยู่กับเสียงสระ /aɪ/ คือ /m/ /n/ /t/ /d/ อย่างที่เห็นในตาราง คือ คำว่า ‘time’ ‘nine’ ‘fight’ ‘worldwide’ และเสียงสระ /au/ เช่น ในคำว่า ‘around’ พบว่าออกเสียงเป็น ‘อะราว’ โดยไม่มีเสียงท้ายเลย

ส่วนเสียงที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง ซึ่งส่วนใหญ่ออกเสียงเหล่านี้ไม่ถูกต้องเลยไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งไหนของคำ คือ เสียง /ð/ /θ/ /v/ /z/ /r/ เช่น ในคำว่า ‘their’ และ ‘then’ พบว่า นักศึกษา ใช้เสียง /d/ หรือ ออกชัดเป็นเสียง /ด/ แทน หรือ คำว่า ‘third’ ‘thirteen’ และ ‘fourth’ พบว่า นักศึกษา ใช้เสียง /t/ หรือ ออกเป็นเสียง /ท/ หรือ /ต/ แทน สำหรับเสียง /z/ ในทุกๆ คำ พบว่าออกเป็นเสียง /s/ แทนที่ทั้งหมด เช่น ในคำว่า ‘busy’ ‘headquarters’ ‘design’

ส่วนเสียง /v/ นั้น พบใน 2 ลักษณะคือ นักศึกษาทั้งหมดออกเสียงพยัญชนะต้น /v/ ด้วยเสียง /w/ ซึ่งเห็นตัวอย่างชัดเจนมากในคำว่า ‘eleven’ แต่เมื่อเป็นพยัญชนะท้ายคำ พบว่านักศึกษามีส่วนใหญ่ออกเสียง /v/ ด้วยเสียง /w/ หรือ /f/ เช่น ในคำว่า ‘twelve’ ‘arrive’

ในกรณีของเสียง /r/ นั้น พบว่า เมื่อนักศึกษาออกเสียง มักออกเป็นเสียงกระดกลิ้นเหมือนเสียง /ร/ ในภาษาไทย หรือออกเพี้ยนเป็นเสียง /ล/ ไปเลย และพบในตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้นไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะเดี่ยวหรือควบคู่

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีเสียงหลายเสียงที่นักศึกษบางคนออกเสียงสับสนไม่ถูกต้อง เพราะความเคยชินหรือออกเสียงตามรูปสะกดในภาษาอังกฤษเอง เช่น เสียง /g/ ในคำว่า ‘figure’ ออกเป็นเสียง /dʒ/ แต่เสียง /dʒ/ ในคำว่า ‘graduate’ ออกเป็นเสียง /d/ หรือ เสียง /k/ ในคำว่า ‘architect’ ออกเป็นเสียง /tʃ/ และพบว่า มีนักศึกษามากมายที่ยังติดออกเสียงตามรูปที่พบว่า ‘ng’ เขียนติดกันเป็นเสียง /ง/ เช่น ในคำว่า ‘dangerous’ ออกเสียงผิดเป็น ‘แดงเจอร์ส’ หรือในคำว่า ‘stranger’ ออกเสียงผิดเป็น ‘สแตร์จเจอร์/สแตร์จเจอร์’ ทั้งๆ ที่คำนี้เป็นเสียงแยกกัน และเสียงอื่นๆ ยังไม่ถูกต้องอีกด้วย

ทั้งนี้ ยังมีปัญหาที่เห็นชัดอีกอย่างหนึ่งคือ นักศึกษามักออกเสียง /k/ /t/ /p/ เป็นเสียง /ก/ /ต/ /ป/ ตามลำดับ ซึ่งเมื่อเทียบเสียงกับคำภาษาอังกฤษทำให้เป็นเสียงที่ไม่ถูกต้อง เช่น ในคำว่า ‘marketing’ ออกเสียงเป็น ‘มาเก็ดดิง’ หรือ ‘project’ ออกเสียงเป็น ‘โปรเจ็ค’

นอกจากเรื่องพยัญชนะแล้ว หากพิจารณาทางด้านเสียงสระจากในตารางที่ 20 นั้น จะพบว่า มีเสียงสระที่นักศึกษาก่อเสียงไม่ถูกต้องเป็นจำนวนมากและมีความหลากหลาย โดยสามารถไล่เรียงตามกลุ่มของเสียงสระได้ดังต่อไปนี้

- เสียง /æ/ ออกผิดเป็นเสียง /e/ เช่น ในคำว่า ‘natural’
- เสียง /e/ ออกผิดเป็นเสียง /æ/ เช่น ในคำว่า ‘terrible’ ‘territory’
- เสียง /ɪ/ ออกผิดเป็นเสียง /e/ เช่น ในคำว่า ‘manager’ ‘budget’ ‘deliver’ ‘entire’ ‘exchange’
- เสียง /e/ ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘develop’ ‘editor’ ‘elevator’ ‘register’

- เสียง /i/ ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘twenty’
- เสียง /ɒ/ หรือ /ɑ/ ออกผิดเป็นเสียง /oʊ/ เช่น ในคำว่า ‘photographer’ ‘product’ ‘technology’
- เสียง /ə/ พบว่าเป็นเสียงที่ออกผิดมากที่สุดเนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงตามรูปที่เห็น ไม่ได้ลดเสียงเมื่ออยู่ในตำแหน่งพยางค์ที่ไม่เน้นในคำ เสียงที่นำมาแทนที่หลักๆ มีดังต่อไปนี้
 - ออกผิดเป็นเสียง /ɒ/ หรือ /ɔ:/ เช่น ในคำว่า ‘international’ ‘customer’ ‘demonstrate’
 - ออกผิดเป็นเสียง /ʌ/ เช่น ในคำว่า ‘dangerous’ ‘occasionally’ ‘suggest’
 - ออกผิดเป็นเสียง /ɑ:/ เช่น ในคำว่า ‘photographer’
 - ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘terrible’
 - ออกผิดเป็นเสียง /æ/ เช่น ในคำว่า ‘acquire’ ‘consultant’ ‘client’ ‘elephant’ ‘problem’
 - ออกผิดเป็นเสียง /e/ เช่น ในคำว่า ‘appointment’ ‘eleven’ ‘certainly’ ‘different’ ‘representative’
 - ออกผิดเป็นเสียง /ɪə/ เช่น ในคำว่า ‘commercial’
 - ออกผิดเป็นเสียง /oʊ/ เช่น ในคำว่า ‘introduction’ ‘photographer’ ‘produce’ ‘provide’
- เสียง /eɪ/ ออกผิดเป็นเสียง /e/, /ɪ/, /æ/ เช่น ในคำว่า ‘eight และ wait’ ‘aim’ ‘dangerous’ ตามลำดับ
- เสียง /aɪ/ ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘rival’ ‘twice’
- เสียง /ju/ หรือ เสียง /jə/ ออกผิดเป็นเสียง /u/ เท่านั้น เช่น ในคำว่า ‘regular’ ‘popular’
- เสียง /ju:/ ออกผิดเป็นเสียง /iw/ เช่น ในคำว่า ‘introduce’ ‘produce’
- เสียง /aʊ/ ในคำว่า ‘bow’ ที่ในบทเรียนหมายถึงการค้ำบ (ไม่ใช่ศรของธนู) นักศึกษาออกผิดเป็นเสียง /oʊ/ แทน ซึ่งทำให้กลายเป็นคนละความหมายที่จะสื่อไป
- เสียง /ɪə/ ในคำว่า ‘really’ ออกผิดเป็นเสียง /ɪəw/ คล้ายกับคำว่า ‘เรียว’ ในภาษาไทย
- เสียง /ər/ เมื่อตามหลังเสียงสระ /aɪ/ พบว่าบางครั้งนักศึกษาไม่ออกเสียง เช่น ในคำว่า ‘retire’ ‘acquire’

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษา มักออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาและประมวลคำศัพท์ภาษาอังกฤษ รวมถึงเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยฯ มีปัญหาในการออกเสียง อีกทั้งเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหากับอิทธิพลการออกเสียงในภาษาแม่ของนักศึกษา โดยการใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ รวมไปถึงศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยการใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ซึ่งผู้วิจัยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยใช้การสุ่มเชิงกลุ่มบริเวณผสมผสานกับการสุ่มแบบแบ่งประเภท ได้กลุ่มตัวอย่างมาทั้งหมดจำนวน 60 คน แยกเป็น 2 กลุ่ม ประกอบด้วยกลุ่ม A (คณะทางด้านสังคมศาสตร์) จำนวน 30 คน และกลุ่ม B (คณะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) จำนวน 30 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ทั้งนี้ แบบทดสอบการออกเสียงและแบบสอบถามใช้การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Cronbach's Coefficient Alpha) ซึ่ง แบบทดสอบการออกเสียงได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .940 และแบบสอบถามได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .794 จึงถือว่าเครื่องมือทั้งสองฉบับนี้มีความเชื่อมั่นสูง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปและข้อมูลภูมิหลังทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา

จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน มีนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ (หลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง) จำนวน 30 คน และนักศึกษาจากคณะบริหารธุรกิจ (หลักสูตรปกติ 4 ปี) จำนวน 30 คน ซึ่งจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้ มีเพศหญิง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 51.67 และเพศชาย จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 48.44 อายุส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง คือ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.67 และ 21 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.70 โดยกลุ่มตัวอย่างนี้ มีผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้น

อนุบาล ถึงร้อยละ 60 รองลงมาคือ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 25 และมีการเรียนต่อเนื่องจนถึงระดับปริญญาตรี ถึงร้อยละ 70

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 65 ในขณะที่มีผู้ไม่ชอบภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ 18.33 เท่านั้น ทั้งนี้ ยังมีกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 16.67 ที่มีความรู้สึกกลางๆ ต่อภาษาอังกฤษ เมื่อดูในรายละเอียดถึงระดับชั้นที่มีผลต่อความชอบภาษาอังกฤษแล้ว ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 28.33 มีทัศนคติในเรื่องความชอบหรือไม่ชอบที่ชัดเจนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 26.67 เมื่ออยู่ระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อความชอบเกิดจากหลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยจากตัวผู้เรียนเอง (รวมถึงปัจจัยจากการเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ) ปัจจัยจากครูผู้สอน และปัจจัยจากสภาพแวดล้อม ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความไม่ชอบของภาษาอังกฤษหลักๆ พบว่ามีอยู่ 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยจากตัวผู้เรียนเอง และปัจจัยจากครูผู้สอน

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในเรื่องของโอกาสที่นักศึกษาจะได้พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติแล้วนั้น ร้อยละ 41.67 ของกลุ่มตัวอย่าง ไม่ค่อยได้มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงกับชาวต่างชาตินัก ในขณะที่ร้อยละ 26.67 มีโอกาสได้พูดคุยบ้าง แต่มีจำนวนร้อยละ 18.33 ที่ไม่เคยมีโอกาสดูสนทนากับชาวต่างชาติเลย ทั้งนี้ ยังมีอยู่อีกร้อยละ 10 ที่มีโอกาสได้สนทนากับชาวต่างชาติบ่อยๆ และอีกร้อยละ 3.33 ที่มีโอกาสพูดคุยกับชาวต่างชาติบ่อยที่สุด

2. ข้อมูลการประเมินความสามารถตนเองของนักศึกษาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

จากการที่ให้กลุ่มตัวอย่างได้ประเมินปัญหาในการฟังของตนเอง พบว่า นักศึกษามีปัญหาการฟังจากสาเหตุหลายประการ อยู่ในระดับปานกลางถึงระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ที่ 3.35 – 3.92 ซึ่งปัจจัยที่นักศึกษาคิดว่าตนเองมีปัญหามากที่สุดในที่นี้ คือ รู้สึกว่าผู้พูดพูดเร็วทำให้จับใจความไม่ทัน รองลงมาคือ การขาดความรู้ทางไวยากรณ์จึงทำให้สับสนในการจับใจความ และความไม่คุ้นเคยกับสำเนียงผู้พูด นอกจากนี้ ยังมีปัญหาในด้านอื่นๆ อีก เช่น มีข้อจำกัดด้านคำศัพท์ที่ตนเองรู้ การขาดความรู้เรื่องศัพท์เฉพาะทาง และการขาดการฝึกทักษะในการฟัง

ส่วนการประเมินความสามารถตนเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ คิดว่า ทักษะการพูด ทักษะการออกเสียงและทักษะการฟังของตนอยู่ในระดับกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.58 – 2.67 แต่ในเรื่องการออกเสียงที่ใกล้เคียงเจ้าของภาษานั้น นักศึกษาโดยรวมคิดว่า ตนเองยังออกเสียงไม่ค่อยใกล้เคียงกับเจ้าของภาษานัก ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.12

ทั้งนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 81.67 คิดว่าตนเองยังไม่มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในด้านการพูดและการฟังเพียงพอที่จะใช้โต้ตอบกับชาวต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ในชีวิตประจำวันหรือในการทำงาน แต่ยังมีนักศึกษาอีกจำนวนหนึ่ง que คิดว่าตนเองมีความสามารถ

เพียงพอในการสื่อสารให้เข้าใจได้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 15 และมีทักษะด้านนี้เพียงพอใช้สื่อสารในการทำงาน คิดเป็นร้อยละ 18.33

3. ทักษะคตินักศึกษาต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติ

ทักษะคตินักศึกษาต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษและการสื่อสารกับชาวต่างชาติโดยรวมแล้วเป็นในทางบวก จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นในปัจจุบัน ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.73 โดยมีความเห็นว่าความถูกต้อง (accuracy) และการฝึกสำเนียง (accent) เป็นเรื่องจำเป็นมากต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.80 – 3.82 ทั้งนี้ เมื่อใช้ภาษาอังกฤษฝึกพูดนักเรียนมีความพร้อมที่จะถูกแก้ไขอยู่ในระดับมากเช่นกัน โดยมีค่าเฉลี่ยสูงถึง 4.30 ส่วนเรื่องของทัศนคติเกี่ยวกับการเผชิญหน้าและสื่อสารกับชาวต่างชาตินั้น นักศึกษารู้สึกอายนที่จะพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกับความกลัวหรือไม่อยากเจอชาวต่างชาติ โดยมีค่าเฉลี่ยทั้งสองเรื่องนี้อยู่ระหว่าง 2.87 – 3.05

4. กลยุทธ์การเรียนรู้และการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา

จากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ได้ผลในห้องเรียนนั้นพบว่า พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คือมีการปฏิบัติบ้าง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.55 – 3.45 ซึ่งกลยุทธ์เหล่านั้นได้แก่ การทำความเข้าใจบทเรียนด้วยการคิดตามเป็นภาษาไทย ทำการบ้านและงานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง ใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษประกอบการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตรวจสอบความเข้าใจกับเพื่อนระหว่างและหลังเรียน แสวงหาวิธีการเรียนภาษาเพิ่มเติม มักพูดภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาสในห้องเรียน เตรียมความพร้อมและอ่านหนังสือทบทวนก่อนเข้าเรียนเสมอ นอกจากกลยุทธ์เหล่านี้แล้ว พบว่า สิ่งที่นักศึกษาทำบ่อยมากและมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 คือ มักคิดหรือออกเสียงตามสิ่งที่ผู้สอนกำลังสอนในห้องเรียน

สำหรับกลยุทธ์การฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของศึกษานั้น จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ไม่มีกิจกรรมใดที่นักศึกษาจะใช้ในการฝึกฝนบ่อยเป็นพิเศษ เนื่องจากทุกกิจกรรมได้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ถึง ระดับน้อย คือ อยู่ระหว่าง 2.28 – 2.90 ซึ่งกิจกรรม 3 อันดับแรกที่นักศึกษาทำบ่อยกว่ากิจกรรมอื่นในที่นี้ ได้แก่ การฝึกออกเสียงและฟังจากภาพยนตร์ต่างประเทศ การฝึกออกเสียงตามเจ้าของภาษา และการกับโปรแกรมแปลภาษาในอินเทอร์เน็ต ส่วนกิจกรรม 3 อันดับต่ำสุดที่นักศึกษาไม่ค่อยได้ทำเท่าใดนัก คือ การฝึกออกเสียงและฟังจาก app ในมือถือหรือสมาร์ทโฟนทั่วไป การฝึกกับรายการทีวีช่องต่างประเทศ และการฝึกกับโปรแกรมฝึกภาษาฯ เช่น CLT หรือ ELLIS เป็นต้น

5. ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาประเมินจากแบบทดสอบการออกเสียง แบ่งออกเป็นส่วนใหญ่ย่อยหลัก 2 ส่วน คือ ความถี่ในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง และเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา (ซึ่งผู้วิจัยได้นำประเด็นหลังนี้ไปอธิบายรวมไว้ที่ส่วนอภิปรายผลการวิจัย)

5.1 ความถี่ในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง

จากการทดสอบออกเสียงภาษาอังกฤษจากการอ่านออกเสียงคำศัพท์เดี่ยวจำนวน 100 คำ ต่อเนื่องจนจบ 1 ครั้งของนักศึกษานั้น ได้ผลออกมาว่า ไม่มีคำใดใน 100 คำนี้ ที่มีนักศึกษารายบุคคลออกเสียงถูกต้องทั้งหมด แต่ปรากฏว่ามีคำศัพท์ 3 คำที่นักศึกษาทุกคนออกเสียงผิด คิดเป็นความผิดพลาดร้อยละ 100 ได้แก่ คำว่า ‘first’ ‘photographer’ และ ‘territory’ ส่วนคำที่มีการออกเสียงถูกต้องร้อยละ 50 ขึ้นไปนั้น มีอยู่ 14 คำ ได้แก่ ‘natural’ ‘aim’ ‘problem’ ‘apple’ ‘married’ ‘trial’ ‘really’ ‘introduction’ ‘nine’ ‘designer’ ‘figure’ ‘occasionally’ ‘overseas’ และ ‘card’

เมื่อดูจากความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์รายบุคคลแล้ว พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงถูกต้อง 25 คำจาก 100 คำ ทั้งนี้ จำนวนคำศัพท์ที่นักศึกษารายบุคคลออกเสียงถูกต้องมากที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 72 และต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 1 ซึ่งเฉลี่ยแล้วนักศึกษาคงจะออกเสียงถูกประมาณร้อยละ 28

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาอภิปรายผลเพื่อตอบคำถามวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. เสียงที่เป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาที่พบ มีทั้งเสียงพยัญชนะและเสียงสระ สามารถจัดกลุ่มปัญหาของนักศึกษาได้ดังนี้

พยัญชนะ

- ออกเหมือนเสียงสะกดของไทยเท่านั้นโดยไม่ออกหางเสียงหรือเสียงก้องที่ท้ายคำ เสียงที่พบว่ามีปัญหาได้แก่ เสียง /t/ /d/ /p/ /s/ /z/ /v/ /dʒ/ เช่น ในคำว่า ‘airport’ ‘around’ ‘help’ ‘business’ ‘overseas’ ‘representative’ รวมถึงคำที่ประกอบด้วย ‘-le’ และ ‘-ance’ หรือ ‘-ange’ ด้วย เช่น ในคำว่า ‘apple’ ‘chance’ และ ‘change’ ตามลำดับ

- ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ครบทุกเสียงและปรากฏปัญหานี้ได้ทุกที่ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งต้นคำ กลางคำหรือท้ายคำ เสียงที่พบว่ามีปัญหาได้แก่ เสียง /tr-/ /fl-/ /kr-/ /-nt/ /-kt/ /-ndʒ/ /-st/ /gr-/ /-ght/ /-pt/ /-fθ/ /-sk/ /-lt/ เช่น คำว่า ‘trial’ ‘flavor’ ‘across’ ‘elephant’ ‘product’ ‘change’ ‘chance’ ‘first’ ‘photographer’ ‘flight’ ‘interrupt’ ‘fifth’ ‘desk’ ‘difficult’

- ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย /m/ /n/ /t/ /d/ เลยเมื่ออยู่กับสระ /ai/ และสระ /au/ เช่น ในคำว่า ‘time’ ‘nine’ ‘fight’ ‘worldwide’ และ ‘around’

- เสียงที่นักศึกษาออกเสียงไม่ถูกต้องเลยไม่ว่าจะปรากฏ ณ ตำแหน่งใดของคำก็ตาม คือ เสียงเสียดแทรก (Fricatives) และเสียงเปิดม้วนลิ้น (Retroflex) ได้แก่ เสียง /θ/ /θ/ /v/ /z/ /r/ สอดคล้องกับ Smith (1987) Ur (1999) และยูนานู (2554) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เสียง /θ/ เช่น ในคำว่า ‘their’ และ ‘then’ นักศึกษามักใช้เสียง /d/ หรือ ออกเป็นเสียง /ต/ ในภาษาไทยแทน

เสียง /θ/ เช่น ในคำว่า ‘third’ ‘thirteen’ และ ‘fourth’ นักศึกษามักใช้เสียง /t/ หรือ ออกเป็นเสียง /ท/ หรือ /ต/ ในภาษาไทยแทน

เสียง /v/ มีปัญหาใน 2 ลักษณะคือ นักศึกษาใช้เสียง /w/ ออกเสียงแทนพยัญชนะต้น /v/ ด้วย เช่น ในคำว่า ‘eleven’ และออกเสียงเป็น เสียง /w/ หรือ /f/ แทนเสียง /v/ เมื่อเป็นเป็นพยัญชนะท้ายคำ เช่น ในคำว่า ‘twelve’ ‘arrive’

เสียง /z/ ในทุกๆ คำ เช่น ในคำว่า ‘busy’ ‘headquarters’ ‘design’ นักศึกษาออกเสียงเป็นเสียง /s/ แทนที่ทั้งหมด

เสียง /r/ พบว่า นักศึกษามักออกเป็นเสียงกระดกลิ้นเหมือนเสียง /ร/ ในภาษาไทย หรือออกเพี้ยนเป็นเสียง /ล/ แต่พบในตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้นไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะเดี่ยวหรือควบกล้ำ สอดคล้องกับข้อสังเกตตามเสนอแนะโดย ราชบัณฑิตยสถาน (2532)

สระเดี่ยว

เสียงสระเดี่ยวที่พบว่าออกเสียงผิดมากที่สุดคือ เสียง /ə/ (schwa) นอกจากนั้นเสียงสระอื่นๆ ที่มีปัญหาในการออกเสียงได้แก่ เสียงสระ /æ/ /e/ /ɪ/ /i/ /ɒ/ ซึ่งเมื่อพิจารณาดูแล้วส่วนใหญ่เกิดจากการอ่านออกเสียงตามรูปสะกด หรือความคุ้นเคยกับคำที่เคยรู้จักมาก่อน รายละเอียดของเสียงสระที่มีปัญหา มีดังนี้

- เสียง /æ/ ออกผิดเป็นเสียง /e/ เช่น ในคำว่า ‘natural’
- เสียง /e/ ออกผิดเป็นเสียง /æ/ เช่น ในคำว่า ‘terrible’ ‘territory’
- เสียง /ɪ/ ออกผิดเป็นเสียง /e/ เช่น ในคำว่า ‘manager’ ‘budget’ ‘deliver’ ‘entire’ ‘exchange’

- เสียง /e/ ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘develop’ ‘editor’ ‘elevator’ ‘register’
- เสียง /i/ ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘twenty’
- เสียง /ɒ/ หรือ /ɑ/ ออกผิดเป็นเสียง /oʊ/ เช่น ในคำว่า ‘photographer’ ‘product’ ‘technology’
- เสียง /ə/ พบว่าเป็นเสียงที่ออกผิดมากที่สุดเนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงตามรูปที่เห็น ไม่ได้ลดเสียงเมื่ออยู่ในตำแหน่งพยางค์ที่ไม่เน้นในคำ เสียงที่นำมาแทนที่หลักๆ มีดังต่อไปนี้

ออกผิดเป็นเสียง /ɒ/ หรือ /ɔ:/ เช่น ในคำว่า ‘international’
 ‘customer’ ‘demonstrate’
 ออกผิดเป็นเสียง /ʌ/ เช่น ในคำว่า ‘dangerous’ ‘occasionally’
 ‘suggest’
 ออกผิดเป็นเสียง /ɑ:/ เช่น ในคำว่า ‘photographer’
 ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘terrible’
 ออกผิดเป็นเสียง /æ/ เช่น ในคำว่า ‘acquire’ ‘consultant’
 ‘client’ ‘elephant’ ‘problem’
 ออกผิดเป็นเสียง /e/ เช่น ในคำว่า ‘appointment’ ‘eleven’
 ‘certainly’ ‘different’ ‘representative’
 ออกผิดเป็นเสียง /ɪə/ เช่น ในคำว่า ‘commercial’
 ออกผิดเป็นเสียง /oʊ/ เช่น ในคำว่า ‘introduction’
 ‘photographer’ ‘produce’ ‘provide’

สระประสม

เสียงสระประสมที่พบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงได้แก่ เสียง /eɪ/ /aɪ/ /jʊ/ /jə/ /ju:/ /aʊ/ /ɪə/ /ər/ ซึ่งเสียงที่ผิดพลาดส่วนใหญ่เกิดจากการอ่านออกเสียงตามรูปสะกดหรือความคุ้นเคยกับคำที่เคยรู้จักมาก่อน เช่นเดียวกันกับสระเดี่ยว รายละเอียดของเสียงสระที่มีปัญหามีดังนี้

- เสียง /eɪ/ ออกผิดเป็นเสียง /e/, /ɪ/, /æ/ เช่น ในคำว่า ‘eight และ wait’ ‘aim’ ‘dangerous’ ตามลำดับ
- เสียง /aɪ/ ออกผิดเป็นเสียง /ɪ/ เช่น ในคำว่า ‘rival’ ‘twice’

- เสียง /ju/ หรือ เสียง /jə/ ออกผิดเป็นเสียง /u/ เท่านั้น เช่น ในคำว่า ‘regular’ ‘popular’
- เสียง /ju:/ ออกผิดเป็นเสียง /iw/ เช่น ในคำว่า ‘introduce’ ‘produce’
- เสียง /au/ ในคำว่า ‘bow’ ที่ในบทเรียนหมายถึงการค้ำบ (ไม่ใช่ศรของธนู) นักศึกษาออกผิดเป็นเสียง /ou/ แทน ซึ่งทำให้กลายเป็นคนละความหมายที่จะสื่อไป
- เสียง /ɪə/ ในคำว่า ‘really’ ออกผิดเป็นเสียง /ɪəw/ คล้ายกับคำว่า ‘เรียว’ ในภาษาไทย
- เสียง /ər/ เมื่อตามหลังเสียงสระ /aɪ/ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ออกเสียง เช่น ในคำว่า ‘retire’ ‘acquire’

2. อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ปัญหาของการออกเสียงโดยมากของนักศึกษา ข้อที่เด่นชัดที่สุด คือ 1) การแทนที่เสียงในภาษาอังกฤษด้วยเสียงแบบภาษาไทย ตัวอย่างปัญหาข้อนี้ อย่างเช่น การไม่ออกเสียงท้ายคำโดยออกเสียงเป็นเหมือนเสียงตัวสะกดแล้วจบคำเลยไม่มีหางเสียง หรือบางครั้งเสียงที่เป็นเสียงก้องกลับออกเป็นเสียงไม่ก้อง เสียงพ่นลมออกเป็นเสียงไม่พ่นลมตามความถนัดที่ติดจากภาษาไทย

ส่วนปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ 2) เกิดความสับสนเมื่อพบกับระบบเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ อย่างเช่นจากผลการศึกษานี้ พบว่า นักศึกษามีความสับสนในการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำ ที่ออกบ้างไม่ออกบ้าง หรือออกเสียงควบกล้ำท้ายคำไม่ครบทุกเสียง ซึ่งเข้าใจได้ไม่ยากเพราะภาษาไทยไม่มีการควบกล้ำท้ายคำ เสียงท้ายจะเป็นเสียงสะกดตามมาตราเสียงเดียวจบไปเลย ทำให้เมื่อเจอเสียงควบกล้ำท้ายคำ นักศึกษาจึงเลือกออกตามความถนัดเคยชินจากระบบเสียงในภาษาแม่ อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ปัญหาในการออกเสียงเสียดแทรก (Fricatives) และเสียงเปิดม้วนลิ้น (Retroflex) ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ทำให้พบว่านักศึกษาออกเสียงกลุ่มนี้ลำบากมาก แม้จะพยายามออกเสียงให้ถูกต้องก็ยังไม่ถูกต้องได้สม่ำเสมอ จนกว่าจะมีการฝึกฝนจนชำนาญ

ปัญหาเรื่อง 3) การเชื่อหรือยึดเสียงตามรูปสะกด ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเกิดข้อผิดพลาดเวลาออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งหากพิจารณาตามผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้การออกเสียงตามการคาดเดาจากคำที่สะกดใกล้เคียงที่ตนเองรู้จัก หรือออกเสียงตามที่คุ้นเคยมา และเมื่อลองใช้การสะกดก็คาดเดาว่าการออกเสียงที่ใกล้เคียงความถูกต้องมากที่สุดจะเป็นไปตามรูปสะกดจริงๆ แล้วข้อนี้ก็เป็นปัญหาหลักของคนไทยอย่างหนึ่งเช่นเดียวกัน เนื่องจากการสะกดของไทย นอกจากจะมีการสะกดด้วยตัวตามมาตราแค่ 8 เสียงแล้วนั้น รูปก็สะกดก็ไม่หลากหลายจนจำยาก เสียงสระและรูปสระส่วนใหญ่ก็จะสอดคล้องกัน ต่างจากเสียงสระในภาษาอังกฤษที่ใช้เสียงหนึ่งแต่เขียนด้วยสระอีกรูปหนึ่ง ทำให้คนไทยเกิดความสับสนได้ง่าย อีกทั้ง ส่วนใหญ่ยังมีการลดทอนเสียงกับ

พยางค์ที่ไม่เน้นในคำเป็นเสียงขวา /ə/ (schwa) อีกด้วย ถ้านักศึกษาไทยไม่ตระหนักหรือฝึกฝนในข้อนี้มากพอก็จะพบปัญหาเกี่ยวกับเสียงนี้บ่อยมากดังที่กลุ่มตัวอย่างเป็น สอดคล้องกับข้อสังเกตเกี่ยวกับการสอนการออกเสียงที่เสนอโดย Jenkin (2011) ที่กล่าวว่า เสียงขวาเป็นเสียงที่พบมากที่สุดในการออกเสียงภาษาอังกฤษและควรเน้นให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษคำนึงถึงพร้อมทั้งฝึกการออกเสียงให้เคยชิน จะช่วยให้การออกเสียงภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ทศคติของนักศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษ

จากการศึกษามีสัดส่วนของนักศึกษาที่ชอบภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่ไม่ถูกใจภาษาอังกฤษนั้น อย่างไรก็ตาม นักศึกษาเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่ชอบหรือกลุ่มที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษต่างยอมรับโดยสมัครใจว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากจริงๆ ในปัจจุบัน และผลจากแบบสอบถามแสดงให้เห็นว่า จริงๆ แล้วนักศึกษาไม่ได้มีความอายที่จะเจอหรือเผชิญกับชาวต่างชาติเลย อีกทั้งนักศึกษาส่วนใหญ่ก็พร้อมที่จะได้รับการแก้ไขเมื่อใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องและมีความปรารถนาที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ทั้งสำหรับชีวิตประจำวันและในการทำงานกับชาวต่างชาติ ทั้งนี้ปัจจัยที่ทำให้ไม่ชอบภาษาอังกฤษเกิดจากปัจจัยหลัก 2 ด้าน คือ ตัวผู้เรียนเองและจากตัวผู้สอน ซึ่งนักศึกษาแสดงความคิดเห็นว่า โดยส่วนตัวแล้ว เมื่อเรียนแล้วไม่ค่อยเข้าใจก็จะรู้สึกว้า ภาษาอังกฤษยาก ซ้ำซ้อน จำศัพท์ไม่ค่อยได้ เมื่อจำได้แล้วก็ลืมง่าย ฟังก็ไม่ค่อยทัน ไม่เข้าใจ แปลไม่ออก เขียนไม่ถูก ทำให้ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก จึงทำให้ไม่ชอบภาษาอังกฤษในที่สุด หากประกอบกับเจอกับผู้สอนที่ทำให้รู้สึกว้า ไม่พยายามอธิบายให้เข้าใจหรือปล่อยผ่านไป ก็จะทำให้ไม่อยากเรียนมากขึ้นและไม่ชอบภาษาอังกฤษมากขึ้นอีก ซึ่งสอดคล้องในทางกลับกันกับกลุ่มที่ชอบภาษาอังกฤษที่มีปัจจัยหลัก 3 ด้าน คือ ตัวผู้เรียนเอง ตัวผู้สอน และสภาพแวดล้อม ซึ่ง 2 ปัจจัยแรกเหมือนกันกับกลุ่มไม่ชอบ แต่ตัวที่เพิ่มมาคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมนั้น สอดคล้องกับ ธีราภรณ์ พลายน้อย (2554) ซึ่งปัจจัยตัวนี้น่าจะเป็นตัวช่วยส่งเสริมและกระตุ้นการเรียนรู้ของนักศึกษาเนื่องจากได้สัมผัสประสบการณ์การประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ทำให้รู้สึกมีความมั่นใจและเห็นประโยชน์ที่ชัดเจนของภาษาอังกฤษ เช่น ในที่นี้ นักศึกษาบางคนมีญาติเป็นชาวต่างชาติหรือได้เรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติเมื่อได้พูดคุยและสามารถสนทนาได้รู้เรื่องก็เกิดความรู้สึกสนุก จึงส่งผลให้สนุกขึ้นเมื่อได้เรียนอีกในห้องเรียน รวมถึงการได้มีโอกาสแสดงความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ อย่างเช่น การร่วมประกวดสุนทรพจน์ก็นำไปสู่ความมั่นใจจากการเป็นที่ยอมรับของสาธารณะอีกด้วย ซึ่งหลักการนี้สอดคล้องโดยตรงกับที่เสนอไว้โดย Richard and Burns (2012) อย่างไรก็ตาม ปัจจัยหลัก 2 ตัวแรกจึงถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญมาก คือ ตัวผู้เรียนเอง ต้องรู้สึกสนุกที่ได้เรียนหรือใช้ภาษาอังกฤษ และไม่รู้สึกว่ายากเกินที่จะเข้าใจ ส่วนตัวผู้สอน ก็ต้องอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายและทำให้ผู้เรียนสนุกกับการฝึกพูด และมีความเป็นกันเองซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความผ่อนคลายทำให้กล้าแสดงออกโดยไม่กลัวที่จะทำผิด

4. กลยุทธ์การเรียนรู้และการฝึกฝนที่นักศึกษามีแนวโน้มเลือกใช้เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของตนเอง

เป็นที่น่าสังเกตว่า การฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษจากการดูภาพยนตร์ต่างประเทศ การฝึกกับโปรแกรมแปลในอินเทอร์เน็ต การฟังรายการวิทยุหรือเพลงภาษาอังกฤษ หรือแม้กระทั่งการเล่นเกม ต่างเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาเลือกทำมากกว่า การฝึกออกเสียงกับ CD ที่มีให้มา กับหนังสือเรียน หรือกับโปรแกรมฝึกภาษา ที่มหาวิทยาลัยจัดไว้ให้ ซึ่งเมื่อดูในรายละเอียดของกิจกรรมแล้ว นักศึกษามีแนวโน้มที่จะเลือกฝึกฝนกับกิจกรรมที่ตนเองได้รู้สึกผ่อนคลายไปด้วยในตัว ฉะนั้น กิจกรรมบันเทิงใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษและนักศึกษาสามารถทำในยามว่างหรือเป็นงานอดิเรกได้ น่าจะเป็นตัวเลือกที่ดีตัวหนึ่งในอันดับต้นๆ ที่จะช่วยส่งเสริมการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนักศึกษาโดยที่นักศึกษาสามารถมีความสุข สนุกที่ได้ทำ ซึ่งจะส่งผลสอดคล้องกับปัจจัยด้านตนเองของผู้เรียน คือ เมื่อทำแล้วรู้สึกง่ายและเข้าใจได้ นักศึกษาก็จะตอบรับกับสิ่งเหล่านั้นในทางบวกและเมื่อทำบ่อยครั้งเข้า ก็เกิดประโยชน์ต่อตัวนักศึกษาเองในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ในด้านใดด้านหนึ่งในอนาคต ดังนี้ ข้อเสนอแนะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. ข้อเสนอแนะด้านการจัดการเรียนการสอน

- 1.1 หากมีการทำความเข้าใจหรือเพิ่มการสอนสัทศาสตร์เบื้องต้นกับนักศึกษาในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษหรือรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ จะช่วยทำให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจแหล่งกำเนิดเสียงมากขึ้น อีกทั้งจะทำให้เห็นข้อแตกต่างและมีโอกาสได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยให้ถูกต้องด้วย
- 1.2 หากเป็นไปได้ ควรมีการสอนสัทอักษรสากล (IPA) ควบคู่กับการสอนการออกเสียงโดยอาจจะแทรกเล็กน้อยในการขั้นตอนของการแนะนำรายวิชาหรือแทรกในเนื้อหาที่เรียนก็ได้ เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกใช้เมื่อนำไปฝึกทักษะการออกเสียงเองนอกห้องเรียน ซึ่งถ้านักศึกษาทำได้จะสามารถนำไปใช้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษคำใหม่ๆ ที่ถูกต้องได้ตลอดชีวิต
- 1.3 ควรนำการสอนภาษาอังกฤษในบริบทของ lingua franca ตามที่เสนอโดย Jenkin (2011) มาปรับใช้กับการสอนหรือการทดสอบนักศึกษาในเบื้องต้น ซึ่งจะให้ผู้เรียนไม่ต้องถูกแก้ไขตลอดเวลา และเป็นบริบทที่เป็นธรรมชาติสำหรับผู้ที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่ผู้สอนอาจปรับใช้การบันทึกความผิดพลาด

ของผู้เรียนโดยรวมในเรื่องไวยากรณ์หรืออื่นๆ แล้วค่อยอธิบายแทรกในบทเรียน ในเวลาหรือโอกาสที่เหมาะสมหรือจัดทำเป็นใบงานหรือเอกสารประกอบการสอนเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบสิ่งที่ถูกต้องด้วย

- 1.4 เมื่อมีการจัดทำหรือใช้ CD คู่กับหนังสือเรียนสำหรับนักศึกษาแล้ว ควรปรับกลยุทธ์การสอนให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ CD ควบคู่กับการออกเสียง โดยอาจจะใช้การสอบออกเสียงบ่อยขึ้น โดยเน้นให้คะแนนเฉพาะเสียงที่ถูกต้องเท่านั้นและเปิดโอกาสให้มีการแก้ตัวน้อยที่สุดเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้น ฝึกฟังเพิ่มเติมด้วยตนเองก่อนเข้าชั้นเรียน หรือทั้งนี้อาจใช้กลยุทธ์อื่นๆ แล้วแต่ผู้สอนเห็นสมควรโดยพิจารณาจากธรรมชาติของผู้เรียนกลุ่มนั้นๆ
- 1.5 ควรให้นักศึกษาใช้โปรแกรมฝึกภาษา ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดไว้ให้ แต่ควรมีการจัดทดสอบการออกเสียงหรือการฟังที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้ในโปรแกรมด้วยเช่นกัน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการฝึกฝน โดยอาจจะเป็นการสอบคำศัพท์ สอบบทสนทนา หรือการนำบทสนทนาในโปรแกรมมาแต่เป็นบทบาทสมมติเพื่อเป็นกิจกรรมในห้องเรียนก็ได้ ทั้งนี้ กิจกรรมสามารถพิจารณาสร้างสรรค์ได้ตามความเหมาะสมของผู้สอนและผู้เรียนกลุ่มนั้น ๆ เป็นหลัก
- 1.6 ควรเน้นการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหากับนักศึกษา หรือเสียงที่เป็นปัญหากับคนไทย โดยอาจจะใช้บัตรคำ เกมส้อออกเสียงหรือหากอาจารย์มีศักยภาพด้านการทำ e-learning อาจทำสื่อออนไลน์ที่ช่วยฝึกการออกเสียงเพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกการออกเสียงที่เป็นปัญหาเหล่านั้นมากขึ้นซึ่งเข้าถึงที่ไหนก็ได้ที่มีอินเทอร์เน็ต
- 1.7 ควรปลูกฝังให้นักศึกษารู้สึกว่ากำลังเรียนภาษาต่างประเทศ แต่เป็นการเรียนเพื่อเพิ่มโอกาสในการใช้ชีวิตของตน บนพื้นฐานของการสำนึกรักบ้านเกิด โดยไม่นำมาปะปนกัน ซึ่งผู้สอนอาจจะยกตัวอย่างความเป็นมาที่ต่างกันของภาษาแม่ในประเทศตน ซึ่งในที่นี้คือภาษาไทย กับที่มาของภาษาอังกฤษ หรืออาจจะหยิบยกเรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมาสอดแทรก เพื่อความสนุกสนานในการต่อบทสนทนาด้วย อย่างที่เสนอโดย Gao (2006) ทั้งนี้ อาจจะใช้ภาพใหญ่ไม่เจาะจงก็ได้ เช่น ยกตัวอย่างความต่างของประเทศประเทศตะวันตกกับประเทศตะวันออกเลยก็ได้ในบางครั้ง บางหัวข้อ เพื่อหลีกเลี่ยงความจำเจ อีกทั้ง ควรเพิ่มเกร็ดความรู้เรื่องความต่างของภาษาอังกฤษ 2 ระบบหลักของโลก อันได้แก่ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

- 2.1 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษโดยครูเป็นผู้สอนกับการฝึกออกเสียงกับโปรแกรมฝึกภาษา
- 2.2 ควรมีการวิจัยประสิทธิภาพในการใช้โปรแกรมฝึกภาษาในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- 2.3 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างความสามารถก่อนกับหลังเรียน
- 2.4 ควรมีการวิจัยโดยใช้เสียงหรือคำศัพท์ที่เป็นปัญหาในระดับข้อความหรือเนื้อเรื่อง
- 2.5 ควรมีการวิจัยประสิทธิภาพของการใช้สื่อบันเทิง เช่น เกมส์ ภาพยนตร์ เพลง ในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ. 2544. **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ฉบับปรับปรุง 2544)**. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2544. **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กาญจนา ปราบพาล และ ประกายแก้ว โอภาณนท์อมตะ. 2543. **รายงานการพัฒนาแบบทดสอบ CU – TEP (SET)**. ศูนย์ทดสอบทางวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. 2554. “ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร,” **วารสารวิจัยและพัฒนา**. 3: 52 - 58.
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. 2555. “การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา,” **รายงานการวิจัย**. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- นงสมร พงษ์พานิช 2551. “การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551,” **วารสารมนุษยศาสตร์**. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 18, 1: 85 – 97.
- บุญชม ศรีสะอาด และ บุญส่ง นิลแก้ว. 2535. **วารสารการวัดผลการศึกษา มศว. มหาสารคาม**. 3, 1 (22-25 กรกฎาคม 2535).
- ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. 2537. **ระบบเสียงภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพิมล ริยาย และ ธนากรุร ข้าศรี. 2555. “การพัฒนาทักษะการฟัง – พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย,” **รายงานการวิจัย**. มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่.
- ยุวนาฏ คุ่มขาว. 2554. **คู่มือการออกเสียงภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: Dดี.

- สิริพร อติภัทระ. 2550. “ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการพูดและการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม,” **รายงานการวิจัย**. โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม.
- สุชาดา โปธิสมภาพวงษ์. 2545. **การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อประกอบการสอนเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุมิตรา อังควัฒนากุล. 2540. **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริน ร่วมคำ และคณะ. 2554. “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทบาทสมมติ,” **รายงานการวิจัย**. โรงเรียนโปลีเทคนิคลานนา เชียงใหม่.
- สุวรรณณี พันธุ์พริกส์ และ ฌัลลิกา มหาพูนทอง. 2550. “การศึกษาความสามารถ ปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ,” **วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ**. 17, 3 (กันยายน – ธันวาคม 2550): 66 – 72.
- ทรินฟ้า ร่องวิริยะพานิช และ จรัลวิไล จรุงโรจน์. 2551. “การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย,” **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**. 2, 3 (กันยายน – ธันวาคม 2551): 45 – 54.
- อัญชลี ผาสุขนิรันต์. 2542. **ลัทธศาสตร์ภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ฮาฮีตะ ดีนามอ และคณะ. 2553. “การศึกษาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน,” **Princess of Naradhiwas University Journal**. 2, 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2553): 69 – 81.

ภาษาต่างประเทศ

- Ali, Ezzeldin Mahmoud Tajeldin. 2013. "Pronunciation Problems: Acoustic Analysis of the English Vowel Produced by Sudanese Learners of English," **Academic Journals**. 4, 10 (2013): 495 - 507.
- Barnard, Roger and Cady, Jeff. 2013. **Business Venture 1: Student book**. New York: Oxford University Press.
- Cruz, Neide Cesar. 2003. "An Exploratory Study of Pronunciation Intelligibility in the Brazilian Learner's English," **The ESPecialist**. 24, 2 (2003): 155 - 175.
- Davenport, Michael and Hannahs, S.J. 1998. **Introducing Phonetics and Phonology**. New York: Oxford University Press.
- Demenko, Grazyna, et al. 2010. "The Use of Speech Technology in Foreign Language Pronunciation Training," **Archives of Acoustics**. 35, 3 (2010): 309 - 329.
- Gao, Fengping. 2006. "Language Is Culture – on Intercultural Communication," **Journal of Language and Linguistics**. 5, 1 (2006): 58 - 67.
- Gilakjani, Abbas Pourhosein. 2012. "Goals of English Pronunciation Instruction," **International Journal of Language Teaching and Research**. 1, 1 (January 2012): 4 - 8.
- Jakobivits, Loen A. 1971. **Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues**. Rowley Mass: Newbury House.
- Klein, Wolfgang. 1990. **Second Language Acquisition**. London: Cambridge University Press.
- Mitra, Sugata, et al. 2003. "Improving English Pronunciation: An Automated Instructional Approach," **The Massachusetts Institute of Technology Information Technologies and International Development**. 1, 1 (2003): 75 - 84.
- Ndung'u, Mwaniki Isaiah. 2013. "The Teaching and Learning of English Pronunciation Patterns and Listening Skills in Kenya," **International Journal of Education and Research**. 1, 8 (August 2013): 1 - 12.

Permkasetwit, Bantao. 2008. **English Phonetics**. Bangkok: Triple Group.

Richard, Jack C. and Burns, Anne. 2012. "Pronunciation Instruction," **The Cambridge Guide to Pedagogy and Practice in Second Language Teaching**. New York: Cambridge University Press. p 246-251.

Riswanto and Haryanto, Engand. 2012. "Improving Students' Pronunciation through Communicative Drilling Technique at Senior High School (SMA) 07 South Bengkulu, Indonesia," **International Journal of Humanities and Social Science**. 2, 21 (November 2012): 82 - 87.

Walberg, Hebbert J. 1989. **The Effective Teacher**. New York: McGraw-Hill.

Yiing, Ivy Kho Chiann. 2011. **An Analysis of Pronunciation Errors in English of Six Utar Chinese Studies Undergraduates**. B.A. Thesis. Universiti Tunku Abdul Rahman, Malaysia.

Zhang, Fachun and Yin, Pengpeng. 2009. "A Study of Pronunciation Problems of English Learners in China," **Asian Social Science**. 5, 6 (June 2009): 141 - 146.

เอกสารอ้างอิงข้อมูลจาก Internet

"ภาษาไทย," [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://th.wikipedia.org/wiki/ภาษาไทย>. [สืบค้นเมื่อ 15 เมษายน 2557]

"ภาษาอังกฤษ," [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://th.wikipedia.org/wiki/ภาษาอังกฤษ>. [สืบค้นเมื่อ 15 เมษายน 2557]

"ภาษาอังกฤษไทยรั้งท้ายที่ 55 จากการประเมิน 60 ประเทศทั่วโลก," [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.manager.co.th/QoL/ViewNews.aspx?NewsID=9570000010388>. ASTV ผู้จัดการออนไลน์. [สืบค้นเมื่อ 27 มกราคม 2557]

"หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2532," [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.royin.go.th/th/profile/index.php?SystemModuleKey=127>. [สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2556].

"อักษรไทย," [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://th.wikipedia.org/wiki/อักษรไทย>. [สืบค้นเมื่อ 15 เมษายน 2557]

ฟ้าสว่าง พัฒนะพิเชฐ. แบบจำลองบันได 3 ชั้น: แนวทางในการสอนการสื่อสารทางการพูดภาษาอังกฤษ [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/>. [สืบค้นเมื่อ 15 เมษายน 2557]

ศิริรณภา พรหมคำ. พัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: http://www.human.nu.ac.th/jhnu/file/journal/2013_02_26_15_15_46-09%20%E0%B8%AD.%E0%B8%A8%E0%B8%B4%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%99%E0%B8%A0%E0%B8%B2.pdf. [สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2556]

สำราญ ท้าวเงิน. การพัฒนาทักษะการออกเสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษโดยการปฏิบัติจริงตามคู่มือการออกเสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: http://research.pcru.ac.th/journal_pcru/index.php/re/article/view/116. [สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2556]

Baker, Will. "Should Culture Be An Overt Component of EFL Instruction Outside of English Speaking Countries? The Thai Context," [Online]. Available from <http://www3.telus.net/linguisticsissues/thai.htm>. Asian EFL Journal Retrieved on 5 May 2013.

Cahyono, Setyo Prasiyanto and Nugroho, R. Arief. Errors in Pronunciation of Consonants by Learners of English as a Foreign Language [Online]. Available from <http://www.share-pdf.com/e06d4d828e5847f882c99cb5c6a5d7d1/ICPP%202013%20Paper.pdf>. Retrieved on 29 October 2013.

Carey, Michael. Interlanguage Phonology: Source of L2 Pronunciation 'Errors' [Online]. Available from <http://clas.mq.edu.au/speech/phonetics/phonology/interlanguage/pronerrors.html>. Retrieved on 16 October 2013.

Carmichael, Susan. An Expose of 'What Is An English Teacher' [Online]. Available from http://www.asian-efl-journal.com/marcharticles_sc.php. Retrieved on 5 May 2013.

- Centerman, Sofi and Krausz, Felix. Common L2 Pronunciation Errors – A Degree Paper about Swedish L2 Students Learning English [Online]. Available from <http://dspace.mah.se/bitstream/handle/2043/11660/SofiFelixfinal%20version.pdf?sequence=1>. Retrieved on 16 October 2013.
- [executive_journal/oct_dec_11/pdf/aw08.pdf](http://dspace.mah.se/bitstream/handle/2043/11660/SofiFelixfinal%20version.pdf?sequence=1). [สืบค้นเมื่อ 18 มกราคม 2557]
- HjØllum, Elisa Í and Mees, Inger M. 2012. Error Analysis of the Pronunciation of English Consonants by Faroese-Speaking Learners [Online]. Available from [file:///C:/Users/mykyt/Downloads/1574-4399-1-SM%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/mykyt/Downloads/1574-4399-1-SM%20(1).pdf). Retrieved on 29 October 2013.
- Jenkins, Jennifer. 2011. Global English and the teaching of pronunciation [Online]. Available from <http://www.teachingenglish.org.uk/articles/global-english-teaching-pronunciation>. Retrieved on 29 October 2013.
- Makino, Takehiko. A Corpus of Japanese Speakers' Pronunciation of American English: Preliminary Research [Online]. Available from http://www.phon.ucl.ac.uk/ptlc/proceedings/ptlcpaper_02e.pdf. Retrieved on 20 May 2013.
- Mathew, Ingrid. Errors in Pronunciation of Consonants by Learners of English as A Foreign Language Whose First Language Are Indonesian, Gayo and Acehnese [Online]. Available from <http://arrow.monash.edu.au/vital/access/%20services/Download/monash:6617/DOC>. Retrieved on 29 October 2013.
- Morley, Catherine. 2009. "Teaching the Schwa," [Online]. Available from <http://www.teachingenglish.org.uk/articles/teaching-schwa>. Retrieved on 29 October 2013.
- Nguyen, H. 2007. Developing EFL learners' intercultural communicative competence: A gap to be filled? [Online]. Available from <http://asian-efl-journal.com/teaching-articles/2007/07/05/developing-efl-learners-intercultural-communicative-competence-a-gap-to-be-filled>. Asian EFL Journal, 21(July): 122-139. Retrieved on 20 May 2013.

- Ohata, Kota. "Phonological Differences between Japanese and English: Several Potential Problematic Areas of Pronunciation for Japanese ESL/EFL Learners," [Online]. Available from <http://www3.telus.net/linguisticsissues>. Asian EFL Journal. Retrieved on 5 May 2013.
- Ojo, B.J. and Umera-Okeke, Nneka. English Pronunciation Errors: A Case Study of Amhara and Oromia Regions of Ethiopia [Online]. Available from <http://www.ajol.info/index.php/afrrrev/article/view/41006/8446>. African Research Review. 1, 2 (2007): 160 - 176. Retrieved on 20 May 2013.
- Pal, Shruti. Mother Tongue Influence on Spoken English [Online]. Available from http://conference.pixel-online.net/ICT4LL2013/common/download/Paper_pdf/243-RVS01-FP-Pal-ICT2013.pdf. International Conference "ICT for Language Learning". 6th ed. Retrieved on 19 April 2014.
- Robertson, Paul. "Teaching English Pronunciation Skills to the Asian Learner: A Culture Complexity or Subsumed Piece of Cake?," [Online]. Available from <http://www3.telus.net/linguisticsissues>. Asian EFL Journal. Retrieved on 5 May 2013.
- Winke, Paula, et al. 2012. Raters' L2 Background as a Potential Source of Bias in Rating Oral Performance [Online]. Available from <http://ltj.sagepub.com/content/30/2/231>. The Internet Language Testing. 30, 2 (November 2012): 231 – 252. Retrieved on 20 May 2013.

ภาคผนวก ก

สัทอักษรที่ใช้ในการวิจัย

1. สัญลักษณ์สัทศาสตร์แบบ IPA
2. ความแตกต่างของสัทอักษรแบบอังกฤษและอเมริกัน

สัญลักษณ์สัทศาสตร์แบบ IPA

the international phonetic alphabet (2005)

consonants (pulmonic)	LABIAL		CORONAL				DORSAL				RADICAL		LARYNGEAL
	Bilabial	Labio-dental	Dental	Alveolar	Palato-alveolar	Retroflex	Alveolo-palatal	Palatal	Velar	Uvular	Pharyngeal	Epi-glottal	Glottal
Nasal	m	ɱ	n		ɳ	ɲ		ŋ	ɴ				
Plosive	p b	t d		ʈ ɖ	c ɟ		k ɡ	q ɢ			ʔ	ʕ	
Fricative	ɸ β	f v	θ ð	s z	ʃ ʒ	ʂ ʐ	ç ʝ	x ɣ	χ ʁ	ħ ʕ	ħ ʕ	h ɦ	
Approximant		ʋ	ɹ		ɻ	j		ɰ					
Tap, flap		ⱱ	ɾ		ɽ								
Trill	B		r						R			ʀ	
Lateral fricative			ɬ ɮ		ɮ̥	ɬ̥	ɮ̥	ɬ̥	ɮ̥				
Lateral approximant			l		ɭ	ɭ	ɭ	ɭ	L				
Lateral flap			ɺ		ɺ								

Where symbols appear in pairs, the one to the right represents a modally voiced consonant, except for murmured ɦ. Shaded areas denote articulations judged to be impossible. Light grey letters are unofficial extensions of the IPA.

consonants (non-pulmonic)

clicks	implosives	ejectives
⦿ Bilabial fricated	ɓ Bilabial	ʼ examples:
Laminar alveolar fricated ("dental")	ɗ Dental or alveolar	ɸ' Bilabial
! Apical (post)alveolar abrupt ("retroflex")	ɖ Retroflex	t' Dental or alveolar
Subapical retroflex	ɟ Palatal	k' Velar
ɟ Laminar postalveolar abrupt ("palatal")	ɠ Velar	tɬ' Lateral affricate
Lateral alveolar fricated ("lateral")	ɢ Uvular	s' Alveolar fricative

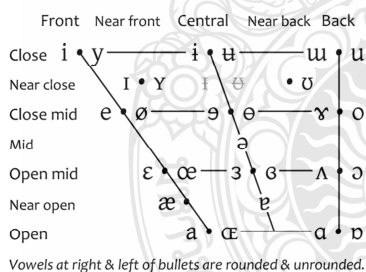
consonants (co-articulated)

M	Voiceless labialized velar approximant
W	Voiced labialized velar approximant
ɰ	Voiced labialized palatal approximant
ɥ	Simultaneous x and ʝ (existence disputed)
t͡	Affricates and double articulations
ɡ͡	may be joined by a tie bar

brackets

//	morphophonemic
/	phonemic
[phonetic
<	orthographic

vowels

suprasegmentals

ˈ	Primary stress	ˈˈ	Extra stress
ˌ	Secondary stress	[,fəʊnəˈtɪʃən]	
eː	Long	eˑ	Half-long
e	Short	e̘	Extra-short
ˌ	Syllable break	t_a	Linking (no break)
ˌ	Minor (foot) break		
ˌ	Major (intonation) break		
↗	Global rise	↘	Global fall

(tone)

level tones	contour tones (e.g.)		
é ˩	Top	ě ˩	Rising
é ˨	High	ê ˨	Falling
ē ˩	Mid	ẽ ˩	High rising
è ˩	Low	ẽ ˩	Low rising
è ˩	Bottom	ẽ ˩	High falling
tone terracing		ẽ ˩	Low falling
˩	Upstep	ẽ ˩	Peaking
˩	Downstep	ẽ ˩	Dipping

diacritics

Diacritics may be moved to fit a letter, as ɲ or ʎ. Other letters may be used as diacritics of phonetic detail: tʰ (fricative release), bʰ (breathy voice), mʷ (glottalized), ʷ (epenthetic schwa), oʷ (off-glide), uʰ (compressed).

SYLLABILITY & RELEASES	PHONATION	PRIMARY ARTICULATION	SECONDARY ARTICULATION				
ɳ ɳ̥	Syllabic	ɳ̥ ɳ̥	Dental	tʷ dʷ	Labialized	ɔ̠ ɔ̠	More rounded
ɕ ɕ̥	Non-syllabic	ɕ̥ ɕ̥	Apical	tʲ dʲ	Palatalized	ɔ̠ ɔ̠ʷ	Less rounded
tʰ h t	(Pre)aspirated	ɳ̥ ɳ̥	Laminar	tʰ dʰ	Velarized	ẽ ẽ	Nasalized
d̠	Nasal release	ɳ̥ ɳ̥	Advanced	t̠ d̠	Pharyngealized	ɶ ɶ	Rhoticity
d̠	Lateral release	ɳ̥ ɳ̥	Retracted	t̠ z̠	Velarized or pharyngealized	ɛ̠ ɛ̠	Advanced tongue root
t̠	No audible release	ɳ̥ ɳ̥	Centralized	ũ	Mid-centralized	ɛ̠ ɛ̠	Retracted tongue root
ɸ β	Lowered (β is a bilabial approximant)	ɸ ɸ	Raised (ɻ is a voiced alveolar non-sibilant fricative, ɽ a fricative trill)				

ความแตกต่างของสัทอักษรแบบอังกฤษและอเมริกัน

Pronunciations in the American English and Essential American English dictionary do not use the 'long vowel' marker /:/ and, in place of the syllable division marker /./, they use a raised dot /·/.

Vowels

Long Vowels

i: sheep

a: farm

u: coo

ɔ: horse

ɜ: bird

Short Vowels

ɪ ship

æ hat

ʊ foot

ɒ sock (UK)

ʌ cup

e head

ə above

ɝ mother (US)

ɝ worm (US)

Consonants

Voiced

b book

d day

g give

v very

ð the

z zoo

ʒ vision

dʒ jump

l look

r run

j yes

w we

m moon

n name

ŋ sing

Voiceless

p pen

t town

k cat

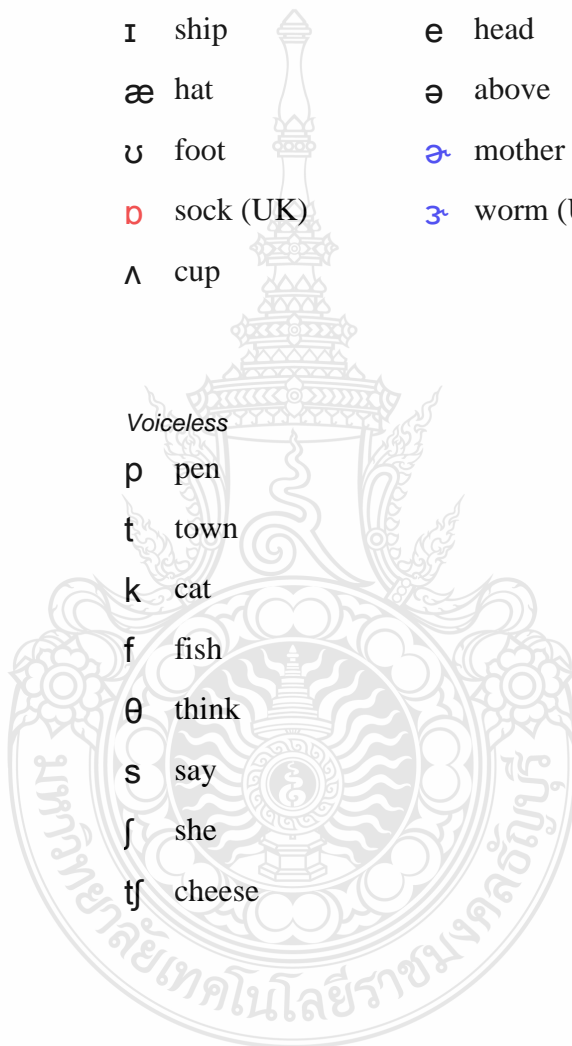
f fish

θ think

s say

ʃ she

tʃ cheese

ความแตกต่างของสัทอักษรสัทอักษรแบบอังกฤษและอเมริกัน (ต่อ)

Diphthongs	
eɪ	day
aɪ	eye
ɔɪ	boy
aʊ	mouth
əʊ	nose (UK)
oʊ	nose (US)
ɪə	ear (UK)
eə	hair (UK)
ʊə	pure (UK)
Other Symbols	
h	/'hænd/ hand
ɔ̃	/'kwæs.ɔ̃/ croissant (UK)
i	/'hæp.i/ happy
t̩	/'bʌt.t̩.ə/ butter (US)
u	/,n.flu'en.zə/ influenza
l̩	/'lɪt.l̩/ little
ə, əm, ən	can be pronounced either: əl or l̩ etc.: /'leɪb.əl/ = /'leɪb.əl/ or /'leɪb.l̩/
r	linking r is pronounced only before a vowel in British English: fɔ:'r + 'æp.l̩z = fɔ:'ræp.l̩z four + apples = four apples
'	main stress /,ek.spek'teɪ.ʃən/ expectation
,	secondary stress /,ri:'tɛl/ retell
.	syllable division /'sɪs.təm/ system

อ้างอิงจาก Cambridge Dictionary Online (dictionary.cambridge.org/help/phonetics.html)

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

(Pronunciation Test)

รายการคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียงและการถ่ายเสียง

รหัสคำ	รายการคำศัพท์	การออกเสียงแบบอังกฤษ (UK)	การออกเสียงแบบอเมริกัน (US)
W1	accountant	/ə'kaʊn.tənt/	/ə'kaʊn.tənt/
W2	acquire	/ə'kwaiə/	/ə'kwaiə/
W3	across	/ə'krɒs/	/ə'krɒs, ə'kras/
W4	aim	/eɪm/	/eɪm/
W5	airport	/'eə.pɔ:t/	/'eər.pɔrt, -pɔurt/
W6	apple	/'æp.l/	/'æp.əl/
W7	appointment	/ə'pɔɪnt.mənt/	/ə'pɔɪnt.mənt/
W8	appreciate	/ə'pri:ʃi.eɪt/	/ə'pri:ʃi.eɪt/
W9	architect	/'ɑ:kɪ.tekt/	/'ɑr.kɪ.tekt/
W10	around	/ə'raʊnd/	/ə'raʊnd/
W11	arrive	/ə'raɪv/	/ə'raɪv/
W12	bored	/bɔ:d/	/bɔrd, bɔurd/
W13	bow	/baʊ/	/baʊ/
W14	budget	/'bʌdʒ.ɪt/	/'bʌdʒ.ɪt/
W15	business	/'bɪz.nɪs/	/'bɪz.nəs, -nəz/
W16	busy	/'bɪz.i/	/'bɪz.i/
W17	campaign	/kæm'peɪn/	/kæm'peɪn/
W18	card	/kɑ:d/	/kɑrd/
W19	certainly	/'sɜ:.tən.li/	/'sɜr.tən.li/
W20	chance	/tʃɑ:ns/	/tʃæns/
W21	change	/tʃeɪndʒ/	/tʃeɪndʒ/
W22	client	/'klaɪ.ənt/	/'klaɪ.ənt/
W23	commercial	/kə'mɜ:.ʃəl/	/kə'mɜr.ʃəl/
W24	consultant	/kən'sʌl.tənt/	/kən'sʌl.tənt/
W25	customer	/'kʌs.tə.mə/	/'kʌs.tə.mər/
W26	dangerous	/'deɪn.dʒərəs/	/'deɪn.dʒər.əs, 'deɪndʒ.rəs/
W27	deliver	/dɪ'liv.ə/	/dɪ'liv.ər/
W28	demonstrate	/'dem.ən.streɪt/	/'dem.ən.streɪt/
W29	design	/dɪ'zɑɪn/	/dɪ'zɑɪn/
W30	designer	/dɪ'zɑɪ.nə/	/dɪ'zɑɪ.nər/
W31	develop	/dɪ'vel.əp/	/dɪ'vel.əp/
W32	different	/'dɪf.ərənt/	/'dɪf.rənt, -ər.ənt/
W33	difficult	/'dɪf.ɪ.kəlt/	/'dɪf.ɪ.kəlt, -kəlt/
W34	discuss	/dɪ'skʌs/	/dɪ'skʌs/
W35	editor	/'ed.ɪ.tə/	/'ed.ət.ər/
W36	eight	/eɪt/	/eɪt/
W37	elephant	/'el.ɪ.fənt/	/'el.ə.fənt/
W38	elevator	/'el.ɪ.veɪ.tə/	/'el.ə.veɪ.tər/
W39	eleven	/'ɪlev.ən/	/'ɪlev.ən/

รายการคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียงและการถ่ายเสียง (ต่อ)

รหัสคำ	รายการคำศัพท์	การออกเสียงแบบอังกฤษ (UK)	การออกเสียงแบบอเมริกัน (US)
W40	entire	/ɪn'taɪər/	/ɪn'taɪər/
W41	exchange	/ɪks'tʃeɪndʒ/	/ɪks'tʃeɪndʒ/
W42	fifteen	/ˌfɪf'ti:n/	/fɪf'tɪn/
W43	fifth	/fɪfθ/	/fɪfθ/
W44	fight	/faɪt/	/faɪt/
W45	figure	/'fɪɡ.əʳ/	/'fɪɡ.jər/
W46	fine	/faɪn/	/faɪn/
W47	first	/'fɜ:st/	/fɜrst/
W48	flavor	/'fleɪ.vər/	/'fleɪ.vər/
W49	flight	/flaɪt/	/flaɪt/
W50	fourth	/fɔ:θ/	/fɔrθ, fourθ/
W51	graduate	/'grædʒ.u.ət/	/'grædʒ.u.ɪt/
W52	headquarters	/'hed'kwɔ:təz/	/'hed,kwɔr'ɔ:təz/
W53	help	/help/	/help/
W54	helpdesk	/'helpdesk/	/'helpdesk/
W55	international	/,m.tə'næʃ.ən.əl/	/,ɪntə'næʃənəl/
W56	interrupt	/,m.tə'rʌpt/	/,m.tə'rʌpt/
W57	introduce	/,m.trə'dju:s/	/,m.trə'dju:s/
W58	introduction	/,m.trə'dʌk.jən/	/,m.trə'dʌk.jən/
W59	journalist	/'dʒɜ:nə.lɪst/	/'dʒɜ:nə.lɪst/
W60	lecturer	/'lek.tʃər.ər/	/'lek.tʃər.ər/
W61	manager	/'mæn.ɪ.dʒəʳ/	/'mæn.ɪ.dʒə/
W62	marketing	/'mɑ:kɪ.tɪŋ/	/'mɑ:r.kɪ.tɪŋ/
W63	married	/'mær.ɪd/	/'mer.ɪd/
W64	natural	/'nætʃ.ər.əl/	/'nætʃ.ər.əl/ /'nætʃ.ər.əl/
W65	nine	/naɪn/	/naɪn/
W66	occasionally	/ə'keɪ.ʒən.əl.i/	/ə'keɪ.ʒən.əl.i/
W67	overseas	/'əʊ.və'si:z/	/'oʊ.vər'sɪz/
W68	photographer	/fə'tɒɡ.rə.fər/	/fə'tag.rə.fər/
W69	popular	/'pɒp.jʊ.lər/	/'pɑp.jə.lər/
W70	problem	/'prɒb.ləm/	/'prɑ:bləm/
W71	produce	/prə'dju:s/	/prə'dus/
W72	product	/'prɒd.ʌkt/	/'prɑ:dʌkt/
W73	project	/'prɒdʒ.ekt/	/'prɑ:dʒekt, -ɪkt/
W74	provide	/prə'vaɪd/	/prə'vaɪd/
W75	really	/'ri:əl.i/	/'ri.ə.li, 'ri-li/
W76	register	/'redʒ.ɪ.stər/	/'redʒ.ɪ.stər/
W77	regular	/'reg.jʊ.lər/	/'reg.jə.lər/
W78	representative	/,rep.rɪ'zen.tə.tɪv/	/,rep.rɪ'zen.tə.tɪv/

รายการคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบการออกเสียงและการถ่ายเสียง (ต่อ)

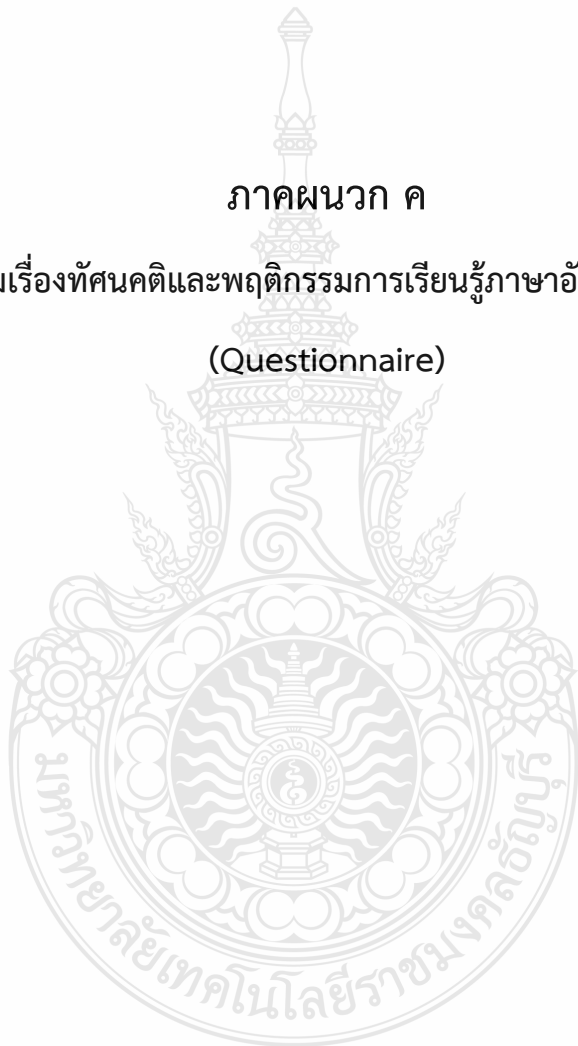
รหัสคำ	รายการคำศัพท์	การออกเสียงแบบอังกฤษ (UK)	การออกเสียงแบบอเมริกัน (US)
W79	retire	/rɪ'taɪər/	/rɪ'taɪər/
W80	rival	/'raɪ.vəl/	/'raɪ.vəl/
W81	schedule	/'fed.ju:l/	/'skedʒ·ul, -əl/ /'fedʒ-/
W82	stranger	/'streɪn.dʒər/	/'streɪn·dʒər/
W83	suggest	/sə'dʒest/	/səg'dʒest, sə-/
W84	technology	/tek'nɒl.ə.dʒi/	/tek'næl·ə·dʒi/
W85	terrible	/'ter.ə.bl/	/'ter·ə·bəl/
W86	territory	/'ter.ɪ.tər.i/	/'ter·ə,tər·i, -tʊr·i/
W87	their	/ðeər/	/ðeər/
W88	then	/ðen/	/ðen/
W89	there	/ðeər/	/ðeər/
W90	third	/θɜ:d/	/θɜrd/
W91	thirteen	/θɜ:'ti:n/	/,θɜrt'tin/
W92	thirty	/'θɜ:.ti/	/'θɜr-ti/
W93	three	/θri:/	/θri/
W94	time	/taɪm/	/taɪm/
W95	trial	/traɪəl/	/'traɪ,əl, trail/
W96	twelve	/twelv/	/twelv/
W97	twenty	/'twen.ti/	/'twen-ti/
W98	twice	/twɑ:ɪs/	/twɑ:ɪs/
W99	wait	/weɪt/	/weɪt/
W100	worldwide	/,wɜ:ld'waɪd/	/'wɜrld'waɪd/

อ้างอิงการถ่ายเสียงจาก Cambridge Dictionary Online

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

(Questionnaire)

แบบสอบถาม

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

Edit this form

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน และการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี มทร. รัตนบุรี โดยมุ่งเน้นการศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับทักษะการพูดและการออกเสียงภาษา
อังกฤษ รวมถึงทัศนคติและการฝึกฝนตนเองเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ

โปรดตอบแบบสอบถามตามที่ท่านเห็นว่าสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของท่านมากที่สุด โดยผู้วิจัยจะได้นำข้อมูล
ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามไปประมวลผล และวิเคราะห์เพื่อการศึกษาของผู้วิจัย และเป็นประโยชน์ต่อการ
สำรวจสภาพปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางการพัฒนากลยุทธ์ในการสอนต่อไป

ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน มา ณ โอกาสนี้

* Required

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาเลือกหรือเติมข้อความที่ตรงตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

รหัสนักศึกษา *

1. เพศ *

2. อายุ *

3. ระดับการศึกษาสูงสุดก่อนปริญญาตรี *

มัธยมศึกษา

ปวช.

ปวส.

Other:

4. คณะที่สังกัด *

5. ชั้นปีที่ *

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

6. ประเภทหลักสูตร *

7. ระดับที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ *

8. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ *

 ชอบ ไม่ชอบ Other:

9. ระดับชั้นเรียนเมื่อท่านเริ่มชอบหรือเริ่มไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ตามข้อ 8) *

เพราะเหตุใด *

10. ระยะเวลาที่เว้นว่างจากการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเข้าศึกษาต่อปริญญาตรี *

11. จำนวนวิชาภาษาอังกฤษที่ท่านได้เรียนในระดับปริญญาตรีก่อนเรียนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ *

 ไม่ได้เรียนวิชาใดมาก่อน (ข้ามไปทำข้อ 13) เรียนมาก่อน 1 รายวิชา เรียนมาก่อน 2 รายวิชา เรียนมาก่อนมากกว่า 3 รายวิชา

12. ผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา (ในระดับอุดมศึกษา) *

ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

 A B+ B C+ C D+ D F Other:

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

13. ท่านคิดว่าทักษะการ 'ฟัง' ภาษาอังกฤษของท่านอยู่ในระดับใด *

1 2 3 4 5

 อ่อนมาก ดีมาก

14. ท่านคิดว่าทักษะการ 'พูด' ภาษาอังกฤษของท่านอยู่ในระดับใด *

1 2 3 4 5

 อ่อนมาก ดีมาก

15. ท่านคิดว่าการ 'ออกเสียง' ภาษาอังกฤษของท่านอยู่ในระดับใด *

1 2 3 4 5

 ไม่ค่อย เร็วสุด

16. ท่านคิดว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษของท่านใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาหรือไม่ *

1 2 3 4 5

 ไม่ใกล้เคียงเลย เหมือนเป๊ะ

17. ท่านคิดว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ความถูกต้อง (accuracy) จำเป็นมากน้อยแค่ไหน *

1 2 3 4 5

 ไม่จำเป็น จำเป็นมากที่สุด

18. ท่านคิดว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น การฝึกสำเนียง (accent) จำเป็นมากน้อยแค่ไหน *

1 2 3 4 5

 ไม่จำเป็น จำเป็นมากที่สุด

19. ท่านคิดว่าทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การพูดและการฟัง) ของท่านเพียงพอต่อการใช้ได้ต่อกับชาวต่างชาติทั่วไปในชีวิตประจำวันหรือไม่ *

 เพียงพอ ไม่เพียงพอ Other:

20. ท่านคิดว่าทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (การพูดและการฟัง) ของท่านเพียงพอต่อการใช้ได้ต่อกับ

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

ชาวต่างชาติในการทำงานหรือไม่ *

- เพียงพอ
- ไม่เพียงพอ
- Other:

21. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมหรือไม่ *

- ใช่ (ตอบข้อ 22)
- ไม่ (ข้ามไปทำส่วนที่ 2)

22. ท่านกำลังศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วยวิธีการใด หรือ เรียนเพิ่มในหลักสูตรใด

- สถาบันสอนภาษา AUA
- สถาบันสอนภาษา WallStreet
- สถาบันสอนภาษา EnConcept
- สถาบันสอนภาษาอื่นๆ
- โครงการพัฒนาศักยภาพของ มทร. รัษฎบุรี
- เป็น buddy นักศึกษาต่างชาติ
- เป็น roommate นักศึกษาต่างชาติ
- เป็น tutor ให้ชาวต่างชาติ
- Other:

ส่วนที่ 2 สภาพทั่วไปของนักศึกษาในการพูดและการออกเสียงภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง กรุณาเลือกหรือเติมคำตอบที่สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงของท่าน

การฟัง (จากการสนทนาจริงและฟังจากสื่อ)

1. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเนื่องจากข้อจำกัดในด้านคำศัพท์ เช่น รู้ศัพท์น้อย หรือไม่เข้าใจคำศัพท์ *

1 2 3 4 5

น้อยที่สุด มากที่สุด

2. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเนื่องจากการออกเสียงคำศัพท์ของผู้พูด *

1 2 3 4 5

น้อยที่สุด มากที่สุด

3. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเนื่องจากสำเนียงของผู้พูด *

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

1 2 3 4 5

น้อยที่สุด มากที่สุด

4. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเนื่องจากรู้สึกว่ามี ผู้พูดๆ เร็ว จับใจความไม่ทัน *

1 2 3 4 5

น้อยที่สุด มากที่สุด

5. ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเนื่องจากขาดความรู้ในด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความสับสนในการจับใจความสำคัญที่ผู้พูดต้องการสื่อ *

1 2 3 4 5

น้อยที่สุด มากที่สุด

6. ปัญหาการฟังอื่นๆ ที่ท่านมี

การพูดและการออกเสียงภาษาอังกฤษ

1. ท่านมีโอกาสได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษจริงจังในห้องเรียนตั้งแต่เด็ก *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

2. ท่านฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษเองเพิ่มเติมนอกห้องเรียน *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

3. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจากรายการวิทยุหรือเพลงภาษาอังกฤษ *

1 2 3 4 5

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

ไม่เคย บ่อยที่สุด

4. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจาก app ในมือถือ iPad หรือแท็บเล็ต *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

5. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจาก ภาพยนตร์ต่างประเทศ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

6. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจาก รายการทีวีช่องต่างประเทศ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

7. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจาก เว็บไซต์ทาง Internet *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

8. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจาก โปรแกรมฝึกภาษาอังกฤษ เช่น CLT / ELLIS / Tell Me More ฯลฯ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

9. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจาก ซีดีที่มากับหนังสือเรียน *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

10. ท่านฝึกฟังและออกเสียงภาษาอังกฤษจากการเล่นเกมสหรือเกมออนไลน์ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

11. ท่านพยายามฝึกออกเสียงตามการออกเสียงของเจ้าของภาษา *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

12. ท่านฝึกฟังและออกเสียงตามเจ้าของภาษาจาก talking dictionary *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

13. ท่านฝึกฟังและออกเสียงตามเจ้าของภาษาจาก โปรแกรมแปลภาษาใน Internet *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

14. ท่านฝึกฟังและออกเสียงตามเจ้าของภาษาจาก โปรแกรมแปลภาษาใน มือถือ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

15. ท่านจะลองโต้ตอบเสมอเมื่อได้ยินภาษาอังกฤษจากสื่อหรือช่องทางต่างๆ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

16. ท่านชอบพูดภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาสในห้องเรียน *

1 2 3 4 5

ไม่เคย มากที่สุด

17. ท่านชอบพูดภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาสในชีวิตจริง *

1 2 3 4 5

ไม่เคย มากที่สุด

18. ท่านพร้อมที่จะถูกแก้ไขเมื่อใช้ภาษาอังกฤษผิด *

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

1 2 3 4 5

ไม่ระบุ ระบุได้ทุกอย่าง

19. ท่านมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ (ไม่เฉพาะเจ้าของภาษา) *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

20. ท่านรู้สึกกลัวหรือไม่อยากเจอชาวต่างชาติ *

1 2 3 4 5

ไม่ระบุ มากที่สุด

21. ท่านรู้สึกอย่างไรที่จะพูดภาษาอังกฤษ *

1 2 3 4 5

ไม่ระบุ มากที่สุด

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน

1. ท่านเตรียมความพร้อมและอ่านหนังสือทบทวนก่อนเข้าเรียนภาษาอังกฤษเสมอ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

2. ท่านทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายได้ด้วยตนเอง *

1 2 3 4 5

น้อยที่สุด มากที่สุด

3. ท่านมักแสวงหาวิธีการเรียนภาษาเพิ่มเติมจากครูผู้สอน อินเทอร์เน็ตหรือผู้รู้ *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

4. ท่านมักคิดหรือออกเสียงตามตามสิ่งที่ครูผู้สอนกำลังสอนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ *

แบบสอบถาม (ต่อ)

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

5. ท่านให้ความสนใจทเรียนด้วยการคิดตามเป็นภาษาไทย *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

6. ท่านใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษในขณะที่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

7. ท่านมักตรวจสอบความเข้าใจกับเพื่อนระหว่างเรียนหรือหลังเลิกเรียน *

1 2 3 4 5

ไม่เคย บ่อยที่สุด

8. ท่านรู้สึกว่าภาษาอังกฤษจำเป็นในปัจจุบัน *

1 2 3 4 5

ไม่จำเป็น จำเป็นมากที่สุด

ความคิดเห็นอื่นๆ

Submit

Never submit passwords through Google Forms.

100%: You made it.

Powered by
 Google Forms

This content is neither created nor endorsed by Google.

[Report Abuse](#) - [Terms of Service](#) - [Additional Terms](#)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางเบญจพร มีพร้อม จันทร์คล้าย
วัน เดือน ปีเกิด	3 ธันวาคม 2524
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	89/428 หมู่ 5 ตำบลลำลูกกา อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี 12150
E-mail	benjaporn@mutt.ac.th, nowherebuthere@live.com
ประวัติการศึกษา	
2548	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและอุตสาหกรรม) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
2546	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ประวัติการทำงาน	
2551 – ปัจจุบัน	อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
2548	ฝ่ายปฏิบัติการต่างประเทศ แผนก Cargo, บริษัท อินเทอร์เน็ต เทสติ้ง เซอร์วิส (ประเทศไทย) จำกัด
2546	นักวิเคราะห์ด้านทรัพยากรมนุษย์ (HR Analyst) บริษัท เฮย์ กรุ๊ป จำกัด